MARION LENNOX

Copiii lui Tom Bradley

Traducerea și adaptarea în limba română de
ELENA MITU

ALCRIS

Capitolul 1

Dacă lui Tom i-ar fi spus cineva că, până la sfârșitul zilei, va ajuta la nașterea a nouă suflete, s-ar fi întors și s-ar fi îndreptat spre Darwin. Dar nu era cazul, așa că nici nu se opri.

Nu putea. Ploua cu găleata, de parcă s-ar fi spart norii. Desigur, ar fi trebuit să tragă pe dreapta și să aștepte până când drumul devenea sigur, dar era în vacanță. Nu era o urgență. N-avea cum să intervină pentru întârzierea zborului și se săturase de această țară.

Dar un câine apăru în fața mașinii.

Trase nebunește de volan. Mașina alunecă, împrăștiind apă în jur, iar marginea mașinii lui sport se izbi de camioneta care venea din față.

Rose se apropia de capătul drumului. Nu voia decât să ajungă acasă, în patul ei. Sigur, ar trebui să tragă pe dreapta și să aștepte ca furtuna să se mai potolească. Camioneta ei veche nu era sigură pe o astfel de vreme, dar numai cerul știa cât va mai dura ploaia, iar spatele o durea îngrozitor.

Mașina apăru de nicăieri.

Zări o siluetă, poate un câine, undeva în mijlocul drumului, iar o mașină alunecă prin apa de pe șosea, îndreptându-se din lateral spre mașina ei.

N-avu timp să facă nici o mișcare. Închise ochii, strânse volanul și așteptă impactul.

– Vă simțiți bine?

Era o voce de femeie. Tom deschise un ochi și se strâmbă. Îl deschise și pe celălalt și se strâmbă din nou.

Ploaia pătrundea prin parbrizul spart, iar dincolo de râurile de apă se zărea ceva.

Era o față, privind neliniștită prin geamul spart. Dar ce față!

E superbă, își spuse el, amețit. Absolut superbă! Femeia avea ochi imenși, albaștri-cenușii, iar pielea albă era presărată cu pistrui. Părul șaten era ud de ploaie și i se lipise de față.

Nu sunt prea multe femei care să arate minunat udate astfel de ploaie, hotărî el, reușind cu greu să-i zâmbească, în încercarea de a o liniști.

Ce-l întreba? își spuse el, încă nedumerit din cauza șocului. Oare se simțea bine? În cele din urmă, răspunse:

– Da...

– Sunteți sigur?

Vocea era în continuare disperat de îngrijorată.

Ceața se mai risipi din fața ochilor lui. Apa care îi cursese pe față avusese un efect bun-îl ajuta să-și limpezească gândurile. Acum privi în ochii femeii, reușind să vadă cu adevărat. În afară de îngrijorare, pe figura ei se citea epuizarea, ca și cum nu s-ar mai fi odihnit de o bună bucată de vreme.

– Mașina este distrusă, spuse ea, iar vocea îngrijorată era la fel de frumoasă ca figura.

Tom încercă să se gândească, dar era prea dificil. Probabil că se lovise destul de serios la cap. Era conștient că zâmbea larg, ca un idiot, ceea ce era stupid din moment ce mașina lui fusese distrusă.

Eleganta Alfa Romeo, închiriată pentru perioada vacanței, nu era construită să reziste impactului cu un...

Cu un ce? Într-un fel, reuși în cele din urmă să privească prin geamul spart și dincolo de fața femeii, descoperind o camionetă Dodge, care pătrunsese deja prin jumătate din mașina lui.

Oh, Doamne!

Așadar... Se simțea bine?

Încercă să se miște, încet și cu grijă. Nici o durere! Poate că picioarele îi fuseseră secționate. Poate de aceea nu le putea simți.

– Din mașina dumneavoastră a început să iasă fum, continuă vocea femeii. Poate ar fi mai bine să încercăm să vă scoatem.

Ar fi bine. Tom se gândi o secundă la motivul din care se putea întâmpla asta, apoi fu imediat de acord cu ea. Ceața din mintea lui dispăru în întregime. Dacă era un lucru la care se pricepea, acela erau focurile, iar situația nu se prezenta prea bine în acest moment.

– Nu cred că puteți ieși pe portiera de lângă dumneavoastră, îi spuse femeia. Pare să fie blocată. Va trebui să încercați să ieșiți pe cealaltă. Așteptați puțin...

Cinci secunde mai târziu, în timp ce Tom își retrăgea picioarele intacte ca prin minune peste resturile frânei și accelerației, fața ei apăru în dreptul celeilalte portiere. Din fericire, portiera se deschise repede.

Orice s-ar deschide, își spuse bărbatul încă în stare de șoc. Orice, pentru o astfel de femeie!

– Puteți să vă îndreptați spre această ușă? întrebă ea. Nu sunteți blocat?

– Nu.

De fapt, era mai ușor de spus decât de făcut. Era prea mare ca să poată să se strecoare cu ușurință peste scaune.

– Pot să vă ajut?

Femeia începu să se aplece, dar brusc, trase aer în piept, retrăgându-se de lângă mașină.

– Îmi cer scuze, răsună vocea ei slabă de undeva din apropiere. Nu cred că pot să mă aplec... O să aduc stingătorul de incendii...

Un alt geamăt răsună din direcția din care venise vocea ei. Brusc, Tom începu să se agite, ca și cum incendiul s-ar fi declanșat deja.

Până acum, fusese preocupat doar de el însuși, dar din vocea femeii răzbătuse durerea. O durere puternică. Nu contează cum mă simt, își spuse el. Deodată, era foarte îngrijorat pentru ea.

Două minute mai târziu și după încercări repetate, reușise să se elibereze.

Fața dispăruse.

Poate că visase, își spuse el confuz, uitându-se în jur în timp ce ploaia cădea în rafale pe umerii lui. Își imaginase că femeia fusese lângă mașină, că poate căzuse pe drum, dar nu era de găsit nicăieri. Capul începuse să-l doară. Poate că și-o imaginase.

Nu. Desigur, fusese lovit la cap, dar o văzuse cu siguranță. Tom se ridică și se uită în jurul lui prin ploaia care cădea, încercând să raționeze, în timp ce cerul părea că se revarsă deasupra lui.

În afară de cele două vehicule care se loviseră, nu se mai zărea nimic în jur. Era un drum pustiu de țară– sau poate nu era pustiu, dar localnicii aveau mai multă minte decât să se aventureze pe afară într-o astfel de vreme. În depărtare se zăreau câmpuri cultivate, precum și câteva vaci care pășteau, dar nimic altceva.

Sau poate că mai era ceva mai departe, dar ploaia îl împiedica să zărească la mai mult de câțiva metri.

Femeia trebuie să fie pe undeva. Poate dincolo de marginea drumului.

– E cineva aici? Nu pot să văd.

Tom făcu doi trei pași înainte, apoi se împiedică. Lovise ceva cu piciorul, dar nu era o femeie.

Câinele stătea în mijlocul drumului. Când stătuse în picioare, nu-l putuse vedea, dar acum îl zărea destul de bine. Nu putuse să nu-l lovească, și nici n-o făcuse. Picioarele nesigure îl trădară și ateriză în genunchi.

Așadar, aceasta era cauza accidentului. Tom reuși să-și înghită cuvintele care îi veniseră pe limbă, gândindu-se că femeia poate să-l audă, de undeva din apropiere. Se ridică greoi, clătinându-se pe picioare în timp ce privea câinele. Acesta rămăsese în mijlocul drumului, patetic și resemnat. Poate voia să se înece în ploaie...

Oare îl lovise?

Cu cât îl privea mai mult, cu atât era mai sigur că nu. Câinele nu părea să fie rănit, chiar dacă părea să sufere destul de mult. Tremura încet, scoțând un fel de scâncete și privindu-l cu ochi mari și triști. Era

atât de slab, încât i se puteau zări coastele, dar o mișcare îi permise să vadă abdomenul proeminent. Era o cățea, aproape moartă de foame, dar pe punctul de a făta.

Tom o privi cu compasiune. Biata de ea! Se aplecă s-o mângâie încet pe cap. Nu prea avea ce să facă s-o ajute.

– Fetițo, e în regulă, nu te-am lovit, spuse el. O să am imediat grijă de tine. Dar, mai întâi, unde este doamna?

Câinele îl privi cu tristețe, dar nu făcu nici o mișcare. Era ca și cum ar fi fost prea mult să se miște măcar un centimetru.

Bărbatul hotărî să nu mai piardă timpul. Se ridică în picioare. Prioritatea era să găsească femeia.

Trebuie să fie pe undeva prin apropiere.

– E cineva?

Se simțea jenat, strigând în ploaie. Cineva trebuia să fie prin apropiere. Ploaia îl orbea.

– Unde sunteți?

Trebuia să fie aici.

– Sunt aici...

Femeia apăru din spatele camionetei, ducând un extinctor. Era aproape la fel de mare ca ea. În timp ce o urmărea cu privirea, ea făcu doi pași șovăitori și se împletici spre el.

O prinse în ultimul moment. Tom Bradley era foarte bun la mișcări rapide în situații de urgență– la urma urmei, aceasta era slujba lui! Aceasta nu era o excepție. Brațele lui se strânseră în jurul ei și o ridică în brațe.

Era timpul pentru o nouă surpriză. Femeia era însărcinată, iar sarcina părea foarte avansată.

Abdomenul ei era impresionant. Restul corpului era suplu, aproape prea subțire, dar sarcina era mai mult decât vizibilă. În timp ce o ridică în brațe, femeia gemu ușor. Era clar că nu se simțea bine.

Dar își revenea repede.

– Îmi pare rău. Vă rog să mă puneți jos. Mă simt bine.

– Dacă vă dau drumul, o să căderi.

– Nu. Probabil m-am împiedicat de ceva, declară ea, începând să-și revină, iar vocea ei devenind din ce în ce mai fermă. Extinctorul este foarte greu.

– Desigur, mormăi Tom. Nu puteți să-l cărați pentru că este greu. Ei bine, o să car extinctorul, pe dumneavoastră, plus ce mai aveți, și nici măcar nu voi simți greutatea. Sunteți rănită?

– Nu, sincer, răspunse ea, încercând să-l oblige s-o lase jos.

Brusc, abdomenul ei păru să se miște. Ba nu, era clar că se mișca. Ochii lui Tom aproape ieșiră din orbite.

Era prea mult pentru el. Poate că era obișnuit cu situațiile de urgență, dar doamnele însărcinate nu făceau parte din îndatoririle lui de serviciu.

– Sunteți sigură că nu sunteți rănită? reuși el să șoptească, urmărind fascinat mișcările. Din vocea dumneavoastră, mi se pare că suferiți.

– Nu sufăr, declară femeia, fixându-l cu hotărâre cu ochii ei de un albastru luminos. Sincer, mă simt bine. Am coborât din mașină singură, ceea ce e mai mult decât ați făcut dumneavoastră. Nu vă mai uitați așa la gemeni și lăsați-mă jos, vă rog.

Gemeni? Oh, Doamne! Dar în nici un caz n-o va pune jos.

– Nu, doamnă, clătină el din cap. Nu până când nu voi găsi un loc uscat.

– În camionetă, în acest caz.

– În camionetă?

– În cazul în care n-ați observat, nu prea este afectată, observă ea cu răceală. Nu datorită dumneavoastră. Conduceți întotdeauna ca un nebun în astfel de condiții?

– A fost un câine.

– Un câine...

– În mijlocul drumului. Nu voiam să-l lovesc.

– Așadar, m-ați lovit pe mine.

– Îmi pare rău, dar...

– Instructorul meu auto mi-a spus să nu trag niciodată de volan în încercarea de a evita un animal, îl întrerupse femeia cu fermitate. A spus că e mai probabil să-l lovesc în aceste condiții, deoarece nu știu unde să

se ascundă. Dar, oftă ea, era o femeie. Făcea parte din jumătatea rațională a populației, cea care nu este sensibilă în ceea ce privește animalele.

– Nu mai spuneți, mormăi Tom, nereușind să-și rețină un zâmbet.

Luminița de amuzament din ochii ei era fascinantă. Bărbatul o privi uimit. Udă și lovită, mai avea forța să glumească?

– Ba spun.

Dar râsul ei dispăru brusc, odată cu luminița din priviri. Nu gemu, dar îi era clar că făcuse un efort să-și rețină expresia suferinței. Durerea se întorsese.

– Sunteți rănită, observă el îngrijorat.

– Nu, doar că mă doare spatele. Am avut-o și înainte de acest accident. E din cauza gemenilor.

– A gemenilor?

– V-ați holbat deja la ei, ridică ea din umeri, ridicând o mână ca să-și protejeze ochii de ploaie. N-ați observat că sunt f însărcinată?

– Am observat, răspunse el. Păreți pe punctul de a vă mări familia. Gemeni...

Respiră adânc, încercând să se relaxeze. Știa că situația îl depășea. N-ar fi vrut să pună următoarea întrebare, dar într-un fel era imposibil s-o evite:

– Sper că n-ați intrat... adică nu sunteți în travaliu, nu?

– Nu, veni răspunsul hotărât. În nici un caz. Termenul este peste trei săptămâni, iar medicul m-a asigurat că nu vor veni mai devreme.

– Nu? ridică Tom din umeri, îndreptându-se spre camion. Sunteți imensă. Am impresia că veți naște în orice clipă.

– Sunteți medic?

– Nu, doamnă.

– În acest caz, nu aveți de unde să știți. V-aș fi recunoscătoare dacă nu m-ați mai privi cu atâta teamă și ați crede cuvintele medicului. Dacă spune că acești copii vor rămâne acolo unde sunt încă trei săptămâni, înseamnă că așa va fi.

– Vă doriți să aveți copii ascultători?

– Sigur. Ce faceți?

Bărbatul se îndrepta cu pași mari spre locul pasagerului din camionetă.

– Vă pun în camionetă.

– Dar... încercă ea să se zbată, fără nici un rezultat.

Tom o strânse mai tare și o plasă cu grijă pe scaunul pasagerului. Ea aruncă o privire prin parbriz, care nu avea nici măcar o zgârietură.

– Nu prea are rost, clătină femeia din cap.

– De ce nu?

– Poate că este uscat, dar nu mergem nicăieri. Un ameț it și-a parcat mașina sport exact pe unde trebuie să merg.

Replica ei îl făcu să zâmbească.

– Cred că trebuie făcut ceva cu parcările în zona asta, fu el de acord. Ar trebui să ofere mai mult de un singur loc de parcare în ultima sută de metri.

– Iar eu am ajuns prima, clătină ea din cap.

– Îmi pare rău, doamnă, continuă el să zâmbească. O să încerc să am mai multă grijă data viitoare. Instructorul meu auto mi-a spus că nu mă pricep la parcare.

– Cred că avem nevoie de un camion de remorcare, observă ea, privind gânditoare resturile mașinii.

El dădu din cap aprobator.

– Sunt de acord cu asta, dar mai întâi să rezolv cu fumul. Rămâneți aici și aveți grijă de gemeni. Spuneți-le că afară plouă și că e mai bine să stea înăuntru și să se joace.

– Dar...

– Nici un dar.

Capul îl durea destul de tare și încă simțea amenințarea focului. Luă extinctorul din mâinile ei și să îndepărtă cu pași mari.

– Rămâneți pe loc, aruncă el peste umăr.

O lăsă pe scaun și se îndreptă spre resturile mașinii.

Avea priorități. Dacă motorul mașinii sport lua foc, exista riscul ca focul să se extindă și la camionetă. Deoarece avea un extinctor– și unul

cu adevărat gigant– nu era nici o problemă. Smulse ce mai rămăsese din capotă și, în câteva secunde, motorul Alfei Romeo era o masă de spumă. Nu mai exista riscul să izbucnească un incendiu.

Nici măcar n-ar fi fost nevoie de extinctor, își spuse Tom, clipind des în ploaie. După ce motorul fusese expus la apa de ploaie, i-ar fi fost imposibil să mai ia foc. Turna cu găleata.

Și acum?

Ceea ce trebuia în primul rând, înainte chiar de un camion de remorcare, era o ambulanță. Poate că femeia spunea că va naște abia peste trei săptămâni, dar în ochii ei se zărea durerea și era mai bine să fie supusă unui control.

Dar cum să facă rost de o ambulanță? Sau de un camion de remorcare?

Era una dintre rarele ocazii în care Tom nu purta la el telefonul mobil. Majoritatea bagajului lui era la aeroport. În general, viața lui se petrecea la un capăt la firului de telefon, iar pentru această vacanță hotărâse că-și poate permite o perioadă de pauză.

Dar acum și-ar fi dorit să-l aibă. Gândul că telefonul lui se află la câteva sute de mile distanță îl făcea aproape să-și piardă calmul.

Nu se zărea nici o casă în apropiere– de fapt, dacă își aducea bine aminte, nu mai zărise o fermă de o bună bucată de vreme. Ținutul din jur era mai degrabă o pășune, iar casele se găseau la mari distanțe unele de altele.

Oare cât de departe era cel mai apropiat oraș?

Se strecură pe jumătate în mașina zdrobită și-și recuperă harta. Prima intenție fu s-o citească în ploaie, dar se răzgândi și se aplecă din nou.

În interiorul mașinii pătrundea atât de multă ploaie, încât harta aproape se șterse în timp ce încerca să-și dea seama unde se află. Părăsise Kingston în urmă cu o jumătate de oră și nu mai trecuse pe lângă nici un oraș. După cum își putea da seama, mai avea o jumătate de oră de mers până la Weatherby, dar nici unul dintre cele două orașe nu părea destul de mare pentru ceea ce era necesar: un spital, un departament de urgențe decent și un obstetrician.

Un scâncet răsună din apropiere, făcându-l să plece privirea.

Câinele. La naiba, uitase de el. Desigur, mai avea nevoie de un veterinar. De unde putea face rost de atâtea: ambulanță, medic, veterinar?

Nu avea cum să dea de ei. Rămânea să se descurce de unul singur.

– Hei, îmi pare rău, fetițo. Aproape am uitat de tine.

Se aplecă și ridică animalul în brațe, iar acesta nu opuse nici o rezistență. Nici nu scoase vreun sunet. Nimic. Stătea doar în brațele lui, epuizată.

Aceasta era o altă responsabilitate! Încercând să găsească o soluție, deschise ușa de la camionetă și așeză câinele pe podea.

– Poftim, acum aveți companie, spuse el. Această doamnă pare să se plângă și ea de dureri de spate.

Femeia aruncă o privire uimită spre animal.

– Oh, Doamne, este...?

– Cauza accidentului, dădu Tom din cap cu un aer morocănos. Da, și însărcinată, din câte se poate vedea. Sper că puii ei se vor purta la fel de bine ca gemenii dumneavoastră. Așadar, puteți sta de vorbă. Despre botoșei sau orice altceva vă poate preocupa. Numai încercați să nu-i aduceți pe cei mici pe lume, cel puțin până când găsesc o soluție de ieșire din situația asta. Aveți cumva un telefon?

– Nu; aici, telefoanele mobile nu funcționează în această zonă, dar am unul acasă, spuse tânăra femeie, aruncând o privire îngrijorată spre cățea. Oh, nu, arată epuizată. Și moartă de foame!

– Cât de departe este casa dumneavoastră?

– Cam la o milă distanță, răspunse ea, neatentă.

Era ocupată să mângâie animalul, iar acesta, epuizat, întinse botul pe piciorul ei și închise ochii. Păreau să găsească amândouă consolare una în prezența celeilalte.

– O milă? insistă Tom.

– O milă, nu mai mult de atât. Când ploaia se va mai liniști, vom putea merge pe jos.

– Nu, nu vom putea, clătină el din cap.

Nu, dacă doriți să mai așteptați trei săptămâni până la naștere.

Tânăra femeie rămase o vreme pe gânduri, părând în cele din urmă să fie de acord. Văzând acest lucru, bărbatul se neliniști. Oare cât de greu de suportat era durerea de spate?

– În acest caz, ce vom face? întrebă ea.

Câinele deschise ochii din nou, ridicând capul să-l privească. La fel făcu și tânăra femeie. Doamna și câinele care se odihnea la picioarele ei îl priviră cu ochi mari și umezi, iar expresia din aceste priviri era ușor de recunoscut de Tom. Era încredere. Sperau că va găsi o soluție.

– Bine, bine, mă gândesc, spuse el repede, închizând portiera. Am nevoie doar de un minut de gândire.

Sigur, va găsi o soluție.

Sau poate că nu. Ar fi în stare să se lupte în fiecare zi cu un infern de flăcări. Dramă reală, în care te poți lupta până la capătul puterilor, cu lucruri pe care le cunoști. Nu asta. Îi plăcea ca urgențele cărora le făcea față să nu fie complicate.

Numai dacă ploaia s-ar opri. Nu putea vedea nimic în jur.

Își dădu la o parte părul ud de pe frunte. La naiba, ar fi trebuit să mă tund, își spuse el, clătinând din cap. Buclele negre sunt destul de dezordonate și când părul e uscat, dar acum. Ocoli camioneta, îndreptându-se spre partea din față. Mica mașină sport era practic spulberată. Dar poate camioneta mai putea fi salvată.

Se aplecă și verifică starea cauciucurilor și a motorului, iar ceea ce văzu îl bucură. În timp ce tânăra femeie și câinele îi urmăreau mișcările din camionetă, începu să dea la o parte părți din mașina zdrobită. Măcar dacă ar reuși să elibereze camioneta...

Reuși. Zece minute mai târziu, bucățile de metal care se prinseseră unele de altele fuseseră destul de desprinse astfel încât să-i permită să analizeze mai bine starea motorului camionetei. Oh, Doamne, camionetele acestea au cel puțin treizeci de ani de existență! Dar era aproape intactă. Chiar și radiatorul era întreg. Bineînțeles, erau zgârieturi, iar cauciucul din față fusese smuls, dar exista șansa să poată fi pornită.

Urma să fie dificil să conducă mașina în condițiile în care un cauciuc era spart, dar oricum nu era altă soluție. Dacă locuința tinerei femei era doar la o milă...

Ce altă soluție avea? Da, poate că șoseaua va fi afectată, poate și camioneta va avea probleme, dar nu putea găsi o altă rezolvare. Ar fi în stare să ajute la o naștere? Avea nevoie de ajutor, chiar în această clipă, iar telefonul era la o milă distanță. Fără un cauciuc, călătoria va fi destul de zbuciumată, ceea ce poate fi un dezastru, dar...

Oricum, nu exista o altă soluție. Trebuie să reziste. Nici un copil nu se va naște în aceste condiții!

Cinci minute mai târziu, în compania unei tinere femei însărcinate și a unei cățele care urma să dea naștere puilor ei în orice clipă, Tom se străduia să trezească la viață motorul camionetei. Când acesta răspunse la comenzi, se îndreptă încet spre locul indicat de salvatoarea lui.

Casa ei era o fermă, așezată destul de departe de drum. Era frumoasă, cu sălcii pe marginea drumului, părând că se ascunde de ploaie. Când opriră în fața verandei de lemn, ploaia care lovea acoperișul metalic aproape îi asurzea. Tufe de trandafiri înconjurau casa, iar parfumul lor puternic era minunat.

– Asta e casa mea, spuse tânăra femeie, în clipa în care mașina se opri, iar Tom se întoarse s-o privească.

În afară de câteva indicații, abia dacă scosese vreun cuvânt, iar fața ei era palidă și încercănată.

– Doriți să intrați? întrebă ea.

Într-adevăr, era cazul.

Alternativa era să rămână în camionetă, ceea ce părea destul de improbabil. Bărbatul se întoarse spre ea, ezitând la vederea expresiei de pe figura ei. Să fi fost teamă?

– Hei, nu sunt infractor, spuse el repede. E în regulă să mă invitați să intru. Mai este cineva acasă? Soțul dumneavoastră?

– Nu cred că sunteți infractor, clătină ea din cap cu o expresie obosită. Poate nici nu-mi pasă. Nu prea e nimic de furat, iar eu nu sunt în pericol.

Se strădui să zâmbească, iar Tom fu din nou copleșit de frumusețea ei. Era minunată, iar pe figura ei se citea curajul. Era clar că nu se simțea bine, dar încerca să reziste.

– Nu, nu mai este nimeni acasă, continuă ea, ezitând ușor înainte să-i întindă mâna. Poate că este timpul să facem cunoștință. Sunt Rose. Rose Allen.

Tom îi luă mâna, descoperind că era caldă și puternică. Îi întâlni privirea și simți că i se strânge stomacul. E o femeie extraordinară, își spuse el din nou.

– Sunt Tom Bradley.

– Și ea cine crezi că este? întrebă tânăra femeie, mângâind câinele pe cap.

Cățeaua era pe jumătate adormită, cu capul ei mare pe piciorul lui Tom, iar din blana ei deasă se ridicau aburi.

În jurul gâtului ei se afla o zgardă veche, de care fusese agățat de curând un disc de plastic, care arăta surprinzător de nou. Bărbatul se aplecă să citească numele de pe el.

– Din ceea ce scrie aici, numele ei este Iaurt, citi el.

– Iaurt? se miră Rose. Un câine cu acest nume? Nu-mi vine să cred. Presupui că asta mănâncă?

– Nu prea cred că mănâncă mare lucru, clătină el din cap. Pare aproape moartă de foame.

– Ei bine, spuse tânăra femeie, străduindu-se să zâmbească și deschizând portiera, să găsim ceva de mâncare. Apoi să ne încălzim. Bine ai venit în casa mea.

Ferma era imensă. Tom o urmă pe scările de la intrare și apoi pe hol, fără să-l deranjeze prea tare povara pe care o purta în brațe. Sugerase să lase câinele pe verandă, dar privirea femeii îi spusese că e o prostie să sugereze așa ceva.

– Aceasta este o fermă, spuse ea cu simplitate. Suntem obișnuiți cu câinii.

"Suntem" și "câini"?

Pluralul nu avea sens. Nu se zărea nimeni prin preajmă, cu atât mai puțin câini. Nimeni și nimic nu le venea în întâmpinare.

Rose îl conduse în continuare, ținându-se cu o mână de spate, ceea ce-l făcea să creadă că o doare destul de tare. Locuința mirosea a mucegai, de parcă nu mai fusese locuită de mult timp. De fiecare parte a holului se vedeau uși– trecură poate pe lângă nouă sau zece, înainte să ajungă la camerele din spate.

– Îmi pare rău, e un drum destul de lung pe acest hol. În mod normal, aș fi condus mașina în spatele casei, dar nu prea cred că ar fi rezistat în starea în care se află.

Tânăra femeie împinse o ușă, făcându-i semn bărbatului să intre.

Așadar, aici locuia. Era o cameră mare, combinație între bucătărie și sufragerie, podeaua de piatră fiind acoperită cu covoare. O sobă imensă fusese lăsată deschisă, astfel încât în interior era cald și confortabil. În mijlocul camerei se zărea o masă din lemn de pin, înconjurată de scaune. La masă s-ar fi putut așeza cu ușurință o companie de soldați.

E o cameră fabuloasă, își spuse Tom, privind de la șirul de vase strălucitoare care atârnau din tavan la ferestrele largi, care lăsau să pătrundă lumina. Într-o astfel de cameră, ai fi tentat să ignori restul casei. Ceea ce, din câte văzuse, ar fi o idee destul de bună.

În timp ce bărbatul privea uimit în jur, Rose se străduia să întindă câteva pernuțe de pe fotolii în fața sobei.

– Pune-o aici, murmură ea cu simpatie. Să se încălzească puțin, biata de ea.

Cățeaua ridică privirea din brațele lui Tom, părând recunoscătoare pentru condițiile oferite, în timp ce era așezată cu grijă pe perne.

– Crezi că puii vor veni curând? întrebă Rose.

Se îndreptă spre un prosop din cuierul de lângă sobă și încercă să-l pună peste animal, clătinându-se pe picioare. Tom fu mai rapid, luându-l și începând să șteargă blana udă a câinelui.

– Dacă nu vor veni curând, mi-e teamă că o să explodeze, răspunse bărbatul, continuând să șteargă animalul. Mi se pare că e aproape de limită.

Dacă ar fi fost într-un oraș și ar fi avut un telefon, ar fi chemat un veterinar.

De fapt, dacă ar fi avut un telefon, ar fi chemat un medic. Un medic, iar el pierdea timpul ștergând un câine cu prosopul!

– Bine, mai întâi să ne ocupăm de lucrurile importante, spuse el, ridicându-se.

– Da. Haine curate, hrană pentru câine și câte o ceașcă de ceai pentru noi. Sau preferi o bere?

O bere... ar ucide pentru o bere, dar ceva îi spunea că e ultimul lucru de care are nevoie acum. Avea nevoie de minte limpede, iar lovitura îl amețise destul de mult și așa. Avea nevoie de un telefon.

– Mai întâi, avem nevoie de ajutor. Cum te mai simți? Te mai doare spatele?

– A mai trecut, răspunse ea, dar ceva din vocea slabă îi spunea că mai degrabă și-a fi dorit să creadă că a trecut.

– Ia loc pe canapea, spuse el. Spune-mi unde este telefonul, apoi unde pot găsi un prosop și haine uscate pentru tine.

– Pot să-mi iau singură.

– M-ai auzit, ridică el vocea, iritat. Stai pe canapea și ridică-ți picioarele. Unde este telefonul?

– Nu trebuie să mă...

Se îndreptă spre ceainic, dar Tom fu din nou mai rapid decât ea, luându-l și ducându-l spre chiuvetă fără să accepte comentarii.

– Dacă nu te duci singură să te așezi pe canapea, o să te duc pe sus, declară el. Să fim în siguranță și să ne asigurăm că gemenii nu apar mai devreme decât trebuie. Cel puțin până când vei fi consultată de un specialist. Stai jos!

Tânăra femeie îl privi nesigură, iar el se încruntă spre ea. Abia acum părea să-l observe cu adevărat. Fața lui avea pielea arsă de soare, cu riduri adânci și exprima hotărâre. Era clar că ar fi fost în stare să facă exact ceea ce spunea. Era un bărbat obișnuit să dea ordine, și prea puțini i se împotriveau lui Tom Bradley.

O femeie știe când e înfrântă, își spuse Rose, dar de această dată îi făcea plăcere să fie așa. Picioarele o dureau. Și spatele...

– Da, să trăiți...

Se așeză pe canapea.

– Telefonul?

Tânăra femeie arătă spre peretele cel mai îndepărtat și el se îndreptă cu pași mari spre el. Expresia ei îl îngrijora.

– Pe cine vrei să suni?

– O ambulanță.

– Nu vreau o ambulanță.

– Adu-mi aminte să te întreb data viitoare când vreau să mi se spună de ce ai nevoie, mârâi el. Am nevoie de o ambulanță, chiar dacă nu vrei una, iar motivul principal este acela că sunt foarte îngrijorat. Ai avut o zi grea, ceea ce înseamnă că și gemenii au avut una la fel de grea.

O idee bruscă îl făcu să se încrunte.

– Nu crezi cumva... Adică, am auzit că uneori centura de siguranță esta periculoasă pentru femeile însărcinate...

Rose duse la capăt gândul lui, înainte ca bărbatul să fi terminat ce avea de spus.

– Dacă gemenii mei suferă de ceva, au un mod foarte ciudat de a o arăta, declară ea. Dar mulțumesc frumos că încerci să mă sperii de moarte. Par să lovească din toate puterile. Vrei să-i simți?

Tom o privi lung, apoi făcu un pas înapoi.

– Nu, la naiba!

Ea zâmbi larg:

– Lașule!

– Desigur, dădu el din cap, întorcându-se spre telefon.

– Nu chema ambulanța.

– Trebuie să ți se facă un control.

– Nu vreau...

Dar se întrerupse la vederea figurii lui hotărâte. Bărbatul ridică receptorul și ascultă o vreme, apoi îl îndepărtă, privindu-l lung. Repetă mișcarea, ascultând cu atenție. Apoi bătu în furcă.

Încercă din nou.

Nimic. Pe figura lui se citea dezamăgirea.

– E mort.

Se uita lung la telefon, de parcă l-ar fi trădat.

– Șoarecii, oferi ea o explicație, ridicând din umeri cu un zâmbet, deși nu se simțea deloc liniștită.

Ca să fie sinceră, un control medical i se părea o idee foarte bună.

– Cred că e din cauza furtunii, continuă ea. Acum, nu mai poți telefona la ambulanță.

– Nu, și nici nu pot chema un mecanic să repare mașina. Sau un veterinar. Îți dai seama că ne-am împotmolit? Suntem într-o situație la fel de dificilă ca și cum am fi în continuare pe drum. N-am nici o soluție să ajungem în oraș.

– Nu, dar...

Zâmbetul lui Rose se stinse. Se mișcă neliniștită, iar mâna ei se îndreptă imediat spre spate.

– Nu contează, murmură ea. Sunt sigură... adică sper că-mi va trece curând. Și telefonul va fi reparat...

– Unde este familia ta? Soțul tău?

Figura ei se întunecă.

– Nu am familie...

Oh, la naiba! Nimeni! Dar cum să trăiască singură în acest adevărat hambar?

Nu, trebuie să găsești o soluție la care nu te-ai gândit până acum, își spuse bărbatul, alungând dorința subită de a afla mai multe despre soțul ei.

– Cât de aproape este cel mai apropiat vecin?

– Cea mai apropiată fermă este părăsită, răspunse ea. Nu știu unde se află proprietarul. Nu poți găsi un telefon acolo, deoarece a fost lăsată deschisă de ani buni. Spre nord, este Parcul Național, unde nu se află nimeni. Cea mai apropiată fermă care are locuitori este la șase mile depărtare, și chiar dacă am ajunge acolo, au aceeași linie telefonică. Dacă telefonul meu este mort, la fel va fi și al lor.

Probabil glumea!

– Nu te-ai gândit, începu Tom grijuliu, că va fi destul de problematic să locuiești la șase mile depărtare de cel mai apropiat ajutor când urmează să naști?

Observația lui o enervă.

– Nu sunt proastă, se răsti ea. Am făcut aranjamente să închiriez o cameră în oraș. O să mă duc săptămâna viitoare și voi rămâne până după naștere.

– Ca să vezi, e de foarte mare folos acum!

– Dar nu nasc chiar acum.

– Nu, răspunse el, respirând adânc în încercarea de a se calma. Nu, probabil că ai dreptate. Dar... n-ai cumva, din întâmplare, o carte bună sau ceva asemănător? Știi, ceva de genul "Operații pe creier pentru începători". Sau "Gemeni pentru cei îngroziți".

Gluma lui o făcu să zâmbească.

– Ba da, am o carte, dădu ea din cap. Nu că aș avea nevoie de ea. Ți-am mai spus că nu voi naște acum!

– Dar copiii sunt oricum pe drum, mormăi Tom.

Umplu ceainicul și-l puse pe sobă, apoi se îndreptă spre cățeaua care îl privea cu ochi mari.

– După cum se simte burta lui Iaurt, cățeii vor veni pe lume.

– Cum, acum?

– Nu mișcă, spuse Tom. Câinii devin neliniștiți când urmează să aibă pui, încep să caute un loc potrivit pentru asta. După spasmele ei, acel timp a trecut deja. Probabil că de aceea stătea în mijlocul drumului și nu s-a mișcat nici după ce aproape am lovit-o. Avusese perioada ei de neliniște, dar nu găsise nimic potrivit. Până acum. Nu știu de ce, dar am impresia că e prima dată când are pui. Se poartă de parcă nu știe despre ce este vorba.

Ca și cum și-ar fi dat seama că despre ea era vorba, cățeaua se înfioră, scoțând un scâncet înspăimântat. Tom îi luă capul în mâini, privind-o în ochii mari și speriați.

– Hei, fetițo, e în regulă. Ești bine.

– De unde știi? întrebă Rose de pe scaunul pe care stătea.

– Am mai văzut... când eram copil...

Vocea lui se tensionase, iar tânăra femeie își dădu seama că e mai bine să nu mai întrebe și altceva.

Rămase cu privirea ațintită asupra lui, uimită să-l vadă la un moment dat zâmbind larg.

– Cred că unul dintre ei este pe drum, murmură el.

– Un cățeluș?

– Sper că e un cățeluș. Dacă este o pisicuță, atunci avem o problemă. Unde este cartea despre care vorbeai?

– Cartea mea vorbește despre respirație, despre cum trebuie susținută femeia și cum trebuie să-și păstreze calmul, spuse Rose cu respirația tăiată. Nu cum trebuie să te comporți dacă un cățel se dovedește a fi pisică. O s-o citim mai târziu. Pentru moment, vreau să mă uit.

Bărbatul privi în sus, în clipa în care Rose veni să îngenuncheze pe podea lângă el.

– Ți-am spus să rămâi pe canapea.

– Și să pierd nașterea? În nici un caz.

– O să ai proprii copii în curând. Chiar mai devreme, dacă nu faci ce ți se spune.

– Ți-am spus, peste trei săptămâni.

– Rose...

– Ai grijă. Cățelușul e pe punctul să apară.

Într-adevăr, avea dreptate. Iaurt se înfioră, scâncind ușor, iar primul dintre puii ei alunecă pe pernele întinse pe podea.

– O să-ți strice pernele, murmură Tom, fără să se gândească de fapt la ce spunea, uimit de apariția cățelușului.

Se aplecă spre el, străduindu-se să îndepărteze membrana care rămăsese lipită de blana lui. În mod normal, cățeaua se ocupa de acest lucru, dar nu și Iaurt. Alți cățeluși urmau să apară și, la cât era de epuizată, va fi o minune dacă va reuși să-i fete pe toți.

– Da, dar vor muri glorios, murmură Rose la fel de cucerită de imagine. Nu e minunat? Nu-mi pot imagina altă misiune mai nobilă pentru o pernă...

Se opri în mijlocul propoziției. Al doilea cățeluș tocmai apăruse.

Zece secunde, atenția lui Tom fu atrasă de al doilea pui.

Apoi întoarse capul.

Rose se lăsese pe spate, în poziție șezândă. Mâinile ei mici se sprijineau pe covor, iar degetele erau albe din cauza presiunii. Pe frunte îi alunecau picături de sudoare, iar ochii ei erau mari și speriați.

– Oh, nu... șopti ea.

– Nu, clătină Tom din cap. Nu!

– Îmi e teamă...

Vocea ei se stinse și o dată cu ea și curajul din priviri. Întinse brațele într-un gest rugător, iar el îi prinse mâinile și le strânse.

Tânăra femeie îl trase mai aproape, agățându-se de el ca și cum s-ar fi înecat.

– Vin, murmură ea. Copiii mei...

Capitolul 2

Activitățile domestice nu erau punctul forte al lui Tom Bradley.

Nici copiii.

Pentru el, viața de familie fusese un șir de eșecuri sentimentale ale mamei lui. Nu avea frați sau surori. De altfel, fusese o greșeală, iar mama lui se străduise din răsputeri să nu mai comită o a doua. Câinele despre care îi vorbise lui Rose aparținuse unuia dintre numeroșii tați vitregi, iar când cățelușii la nașterea cărora asistase erau pregătiți să mănânce singuri, el și mama lui erau deja plecați.

De-a lungul copilăriei, urmărise cum mama lui încearcă în repetate rânduri să aibă o viață de familie. De obicei, alegea bărbați drăguți, care ajungeau destul de des să țină la băiatul pe care-l târa după ea, dar Tom învățase deja să nu se mai atașeze. Cât de repede a fost posibil, s-a îndepărtat de relațiile mamei lui– de altfel, de orice fel de relație sentimentală. Se ținea la distanță de orice fel de implicare emoțională.

Și la ce mai venea împreună cu implicarea emoțională.Cum ar fi gospodăria, gătitul, taxele...

Și copiii!

Da, văzuse nașterea cățelușilor, dar nu asistase niciodată la o naștere umană și nu voia să înceapă acum! Se lăsă pe spate, continuând să țină mâinile tinerei femei, intrând în panică.

Văzuse un afiș pe un perete pe care scria: "Când nimic altceva nu funcționează, intrați în panică!". Exact așa se simțea în acest moment.

Nu avea nevoie de nici un afiș. Se descurca de minune și de unul singur.

Cât de departe spusese Rose că sunt vecinii? Șase mile? Minunat! La fel de bine ar putea fi șase sute. Marginea roții lăsase dâre lungi pe asfalt. Oțelul începuse deja să se tocească. Dacă mai ploua în continuare, putea aluneca într-un șanț. Ar fi blocat undeva pe drum, iar Rose ar rămâne singură.

Nu putea s-o lase singură.

Nici nu putea să meargă pe jos șase mile. Chiar dacă ar fi alergat, tot avea nevoie de cel puțin o oră dus– întors– dacă ar găsi pe cineva acasă.

Așadar... Ești singurul ei sprijin, Tom, băiete, își spuse el, încercând să nu se lase copleșit de panică.

Dar era imposibil!

Rose se strădui să ajungă la canapea, respirând adânc, străduindu-se să-și păstreze un nivel acceptabil de rațiune. Nivel acceptabil însemna că nu începuse încă să țipe.

Era singură, cu o cățea care fătă și un străin...

Cine era, pentru numele lui Dumnezeu? Nu știa nimic despre el.

Un lucru era sigur– nu era medic. Chiar dacă panica din priviri nu l-ar fi dat de gol, mai erau și hainele. Părea genul de bărbat care locuiește în aer liber– puternic, musculos. Purta blugi și o jachetă kaki, ghete de piele masive, iar fața lui părea arsă de soare. Părul negru se bucla, iar ochii albaștri erau înconjurați de riduri fine. De la soare, sau de la râs? Sau poate de la ambele.

Să fie un fermier? Se descurcase destul de bine cu cățeii. Dar se poate descurca la fel de bine și cu niște copii?

Sper că da, își spuse Rose, încercând să se îmbărbăteze, dar panica din privirile lui era la fel de mare ca a ei. O ajutase să ajungă la canapea, dar acum se holba la ea de parcă era o bombă pe punctul să explodeze.

Cerul s-o ajute, numai că întotdeauna e departe, iar aici e singură...

Ei bine, cineva trebuie să fie calm în această situație. După cum se vedea, ea va trebui să fie aceea.

E de mirare? își spuse tânăra femeie.

Ea fusese întotdeauna cea puternică, cea capabilă să se descurce în orice situație. Crezuse cumva că la naștere lucrurile vor sta altfel?

– Cred, murmură ea, că vom avea nevoie de mai multe prosoape.

– Prosoape, dădu el din cap, fără nici o expresie. Bine, imediat.

– Sunt în baie. A treia ușă pe dreapta. Oh, și niște apă fierbinte. Umple niște găleți și pune-le pe sobă.

– De ce avem nevoie de apă fierbinte?

Ea ridică privirea spre el.

– Nu știi?

– Nu.

– Nici eu, recunoscu ea, neajutorată. Dar în filme întotdeauna se fierbe apă.

Tom rămase nemișcat, privind-o lung. Cererea din ochii ei era clară. Dacă era ceva ce nu-i trebuia în nici un caz în acest moment, acesta era un idiot incapabil să se exprime.

– Bine, dădu el repede din cap. O să fierb niște apă. Poate mai târziu ne vom da seama de ce este nevoie de apă fierbinte. Unde este cartea?

– Cartea?

– "Gemeni pentru cei îngroziți", răspunse el. Am nevoie de un manual.

– Pe banca de lângă sobă.

O prinse ca și cum ar fi fost un colac de salvare, și începu s-o răsfoiască.

– Tom.

– Citesc repede, răspunse el, fără să ridice privirea. Vorbiți între voi.

– Tom!

Timbrul vocii ei se schimbase, iar bărbatul se smulse din propria teamă, ca s-o privească.

– Da?

– Te rog... poți să mă ții de mână în timp ce citești? șopti ea cu disperare. Te rog...

Ceea ce urmă fu cea mai lungă noapte din viața lui Tom Bradley. Nimic nu-l pregătise pentru așa ceva. În timpul incendiilor celor mai

extinse, în care oamenii își pierdeau viața, se gândea că acele nopți sunt fără sfârșit.

Dar aceasta se întindea la nesfârșit, fiecare minut aducându-i mai aproape de deznodământ.

– Trebuie să te schimbi în ceva uscat, propuse el, în clipa în care își dădu seama că va mai dura.

Da, era deja în travaliu, dar contracțiile erau la două minute distanță.

– Ceea ce înseamnă că mai am ceva timp, suspină ea.

Așa că o dezbrăcă de hainele ude și, într-un fel, amândoi trecură peste faptul că un străin o ștergea cu prosopul și o ajuta să se îmbrace în cămașa de noapte.

Și era minunat de frumoasă...

Însărcinată, disperată, speriată, oricum ar fi fost, lui Tom continua să i se pară cea mai frumoasă femeie pe care o întâlnise vreodată. Ceea ce nu avea nici o logică.

Poate că m-am lovit destul de serios la cap, își spuse el. Ori asta, ori o reacție la șoc.

Între contracții și apariția pe lume a cățeilor, citi pe diagonal cartea pe care i-o dăduse, dar instrucțiunile pe care le primea păreau să-i dea mai multe motive să intre în panică. Desigur, pe carte nu scria cu litere mari "Cum să intrați în panică", dar putea la fel de bine să scrie:

Nașterea acasă:

A nu se lua în considerare în cazul în care nu există un medic prin apropiere.

A nu se lua în considerare în cazul nașterii multiple.

Să fie abordată cu foarte mare grijă în cazul primei nașteri...

În ceea ce privea sfaturile practice... Din ce putea vedea, deși încă o ținea de mână ca pe o naufragiată în timpul contracțiilor, tot ce putea face era să se asigure că totul era foarte curat în preajmă și să se roage ca nașterea să decurgă normal.

Cartea părea extrem de sigură că n-o va face.

"Prima naștere... gemeni... nici un medic în apropiere..." Disperarea părea să-l pândească din fiecare pagină. În cele din urmă, puse un semn în locul în care îi spunea ce trebuie să facă în timpul nașterii și hotărî să ignore semnele rele.

Așadar, să pară sigur pe el.

– Am citit că în vechime soțiile de țăran puteau naște pe câmp în timp ce munceau pe ogor, să pună copilul într-un prosop curat, apoi să se întoarcă la muncă, îi spuse el tinerei femei, cu o veselie artificială, care nu-l putea păcăli nici măcar pe el.

– Cu cât de mult timp în urmă, și unde putem găsi un ogor? întrebă Rose printre gemete. Măcar știm ce înseamnă un ogor?

Bărbatul zâmbi larg. Era minunată.

– Putem încerca și cu covorul, sugeră el. Presupun că e un înlocuitor destul de bun.

– Cred că e mai confortabil pe canapea, murmură ea, strâmbându-se. Deși nu mai știu de ceva vreme ce înseamnă confortabil.

– Poate că ar fi mai bine să mergi în dormitor.

– În nici un caz. Aici este cald și poți să ai grijă de mine și de Iaurt în același timp.

De fapt, nașterea cățeilor era singurul lucru care reușea să-i mai relaxeze. Cățelușii continuau să apară. Între contracții, Rose urmărea neliniștită cum Tom curăța fiecare mogâldeață de blană.

Cinci, șase, șapte cățeluși. Șapte pui negri, orbi ca niște cârtițe, cu urechi mari și pufoase.

Când părea că nu va mai sosi nici un alt cățel, Tom încălzi niște lapte și o ajută pe Iaurt să bea.

Câinele epuizat bău cu sete, ca și cum întrega ei viață depindea de asta și, pentru prima dată de când fusese ridicată în brațe de pe șosea, începu să se miște. Își întoarse capul în direcția lui și-l linse pe mână, apoi privi spre Rose.

În cele din urmă oftă adânc și închise ochii, în timp ce puii se adunaseră în jurul ei.

– Parcă ți-a mulțumit, murmură Rose, cu lacrimi în ochi. Oh, Tom...

Pentru prima oară în viața de adult, bărbatul simți că ochii i se umezesc. La naiba, nu poate fi de vină decât lovitura la cap...

Următoarea contracție fu mai puternică. Tom se spălă cu atât de mult săpun, încât ar fi putut omorî orice bacterie de la o sută de mile depărtare. Apoi se apropie de ea, luându-i mâinile.

– Nu pot...

În timp ce ajunse lângă ea, tânăra femeie gemu și se strădui să se ridice. O ajută să-și schimbe poziția.

– Oh, Tom, n-o pot opri. Trebuie să împing.

Bărbatul înghiți în sec, aruncând o privire spre manual. Partea a doua...

– Bine. În acest caz, probabil că trebuie să împingi. În carte spune că este în regulă.

– Mulțumesc, se strâmbă ea, aruncându-i o privire disperată. Verifică din nou telefonul.

N-avea rost. Îl verificase la fiecare trei minute, iar din privirea ei își dădea seama că nu mai are timp s-o mai facă o dată.

– Vin, gemu ea. Tom, nu sunt pregătită.

– Eu sunt, răspunse el cu o voce pe care se strădui s-o facă să sune sigură, ca și cum controla situația. Hei, am citit tot ce-mi trebuie. Am sterilizat foarfeca. Am pus prosoape curate aproape de sobă. Sunt calde și pregătite...

– Tom.

– Da?

– Taci din gură și ține-mă de mână.

Gâfâi, apoi respiră adânc și se încordă din nou. Contracțiile veneau aproape una după alta.

Nu mai era timp să se gândească. Nu mai era timp nici măcar să intre în panică...

Cinci minute mai târziu, se născu micuța Jessie Allen, apărând pe lume cu un țipăt care se potrivea cu cel al mamei ei. Două minute mai târziu, Toby Allen i se alătură.

În cele din urmă, Tom binecuvântă cartea.

Dacă lucrurile trebuia să se complice deoarece era prima naștere a lui Rose, care avea în plus și gemeni, însemna că erau foarte norocoși.

În carte erau prezentate fotografii pas cu pas a ceea ce urma să se întâmple, dar în cele din urmă fusese mai bine să fie atent la ce se întâmpla în realitate. Fotografiile care-l speriaseră cel mai mult fuseseră cele cu cordonul ombilical înfășurat în jurul gâtului, dar nu fusese cazul. Tom tăiase ambele cordoane ombilicale și le legase ca un adevărat specialist, apoi învelise copiii în prosoapele pregătite și-i așezase la sânul lui Rose.

Oricum ar fi fost, se descurcaseră de minune!

Când termină de făcut curățenie, soarele deja răsărise. Tom ieși pe verandă, aruncând o privire în jur. Era cel mai frumos peisaj pe care-l văzuse vreodată.

În depărtare, dealurile verzi se ondulau spre orizont, iar pe pășuni se zăreau deja vitele ieșite la păscut. Dincolo de ele, râul își croia drum șerpuit spre mare.

Bărbatul zâmbi larg, ușurat că scăpase de tensiunea îngrozitoare din ultimele ore.

Dacă nu i-ar fi fost teamă că-i va trezi pe cei din interior, ar fi dat un chiot de bucurie.

Tom Bradley tocmai ajutase la nașterea a nouă suflete și se simțea minunat!

Apoi, adormiseră cu toții. Tom intră în casă și o văzu pe Rose acoperită cu pătura, cu câte un copil cuibărit pe fiecare braț, dormind. Pe păturile de lângă sobă, Iaurt dormita, iar cățelușii dormeau liniștiți.

Încercă din nou telefonul. Era tot mort. Avea în continuare dorința de a găsi un medic, dar acum nu mai părea atât de urgent. Totul părea să fie bine.

O să mă odihnesc și eu puțin, își spuse bărbatul, aruncând niște perne pe podea și întinzându-se pe ele.

Doar un minut...

Era ultimul gând coerent pe care-l avu până la jumătate zilei.

– Tom.

Se trezi în clipa în care Rose îi șopti numele, ridicându-se imediat, de parcă podeaua ar fi luat foc. Se uită în jur nedumerit, apoi descoperi că ea îl privea.

Era diferită. Schimbată. Părea senină și mulțumită, iar pe buze i se zărea un zâmbet satisfăcut.

– Care e problema?

– Nu-i nici o problemă.

Bine. Se relaxă, dar mai avu nevoie de un minut înainte să se dezmeticească. Apoi, trebuia să verifice starea protejaților lui. Cei doi copii dormeau liniștiți în brațele mamei lor. Iaurt încă dormea– după ce depășise limita epuizării, părea să doarmă ca să recupereze ani întregi de lipsă de somn. Puii ei, în schimb, se agitau, încercând să ajungă la sursa de hrană.

Cinci, șase, șapte... erau toți prezenți și păreau în regulă. Trase aer în piept, simțindu-se ca o cloșcă mândră de ea. Toți protejații lui erau bine.

– Arăți de parcă ai vrea să dai de băut la toată lumea, comentă Rose, zâmbind larg când îl văzu că se îmbujorează.

– Ei bine, eu...

– Chiar ar trebui, să știi. Te-ai descurcat de minune.

Da, așa era. Zâmbi și el, mulțumit, simțind că-i va fi greu să-și șteargă zâmbetul de pe buze.

– Tom?

– Da.

– Nu mi-a plăcut că a trebuit să te trezesc, dar am o problemă.

– O problemă?

Zâmbetul lui se șterse. O problemă. Nu contează, își spuse el, pot face față oricărei probleme. După ceea ce tocmai făcuse, orice altceva părea o joacă de copii, iar dacă o persoană putea să doarmă fără necazuri, probabil că nu era o problemă gravă.

– O să mă duc pe jos la ferma din vecinătate și o să caut ajutoare, spuse el. Voiam s-o fac de seara trecută, dar nu...

– N-am nevoie de medic, zâmbi ea la vederea neliniștii lui. E doar că... simt că mă ud.

– Că te uzi? făcu el ochii mari, ridicând privirea spre tavan ca și cum ar fi dorit să descopere dacă nu plouă în casă.

– Am nevoie de două scutece, ridică ea din umeri. Nu cred că e bine să țin copiii înveliți în prosop și doar atât.

Scutece? Oh, Doamne!

– Și nu mi-ar strica un ajutor să mă duc la baie...

Vocea ei se stinse, iar bărbatul își dădu seama cu o tresărire că era jenată că e nevoită să ceară ajutor. Era ceva împotriva firii acestei femei să ceară ceva, gândi el. Noaptea trecută, abia scosese un sunet, chiar dacă era în plin travaliu, iar durerea trebuie să fi fost îngrozitoare. Numai la sfârșit țipase, câte o dată pentru fiecare copil. Și dimineața asta rămăsese tăcută. Se întrebă cât de mult trecuse de când se trezise, așteptând să se ridice și s-o ajute.

Se simțea jenat și egoit, iar ea își dădu imediat seama.

– Hei, abia m-am trezit, iar tu ai făcut deja atât de multe pentru noi.

– Nici o problemă, dădu el din cap. Lasă-mă să te ajut să te duci la baie, apoi o să ne ocupăm de scutece. Sper că mai ai o carte de instrucțiuni. Scutece? Oh, Doamne, ce mai urmează?

În cele din urmă, descoperiră că gemenii nu aveau nevoie doar de scutece, ci de o baie completă. Copiii erau lipicioși, murdari de sânge și...

– Și de-a dreptul dezgustători, anunță Tom, dezvelind-o pe micuța Jessie și acoperind-o imediat.

– Nu sunt. Sunt chiar minunați.

– Da, sunt sigur și că Iaurt crede că viermii aceia mici și orbi sunt minunați, mormăi el. Bine, trebuie să le facem baie și sunt sigur că și tu ai nevoie de una. Hei, probabil că de asta era nevoie de apă fierbinte, nu crezi?

Timp de jumătate de oră, se străduiră să-și păstreze calmul. Rose intrase în baie, iar el rămăsese la ușă, speriat la gândul că i se va face rău sau că va face o hemoragie sau ceva la fel de plăcut. Nu se întâmplă nici unul din aceste dezastre, așa că o ajută să se întoarcă în bucătărie.

Urmă apoi baia copiilor.

Rose cumpărase o cadă specială pentru copii. Tom o obligă să se așeze pe canapea, îmbrăcată într-un halat călduros, apoi puse cada pe podea. Se îndreptă spre camera pregătită pentru copii, de unde se întoarse cu toate cele necesare, făcând în același timp inventarul:

– Două prosoape. Calde. O bucată de săpun pentru copii. O cadă cu apă caldă. Două costume de jogging...

– Nu sunt costume de jogging.

– Mie asta îmi par, declară Tom, ridicând una dintre hăinuțe ca s-o inspecteze de aproape. Un adevărat costum de jogging. Revoltător de galben. Tu ai ales culoarea asta?

– A fost ieftin, se apără ea.

– Hm, se strâmbă el. Văd de ce. Vrei să-i antrenezi ca alergători?

– Nu.

– Cred că vor fi fermieri, zâmbi el, dar tânăra femeie păru să se întristeze. Ar fi trebuit să le fi cumpărat ghete și haine de blană. Hei, este ceva în neregulă?

– Nu e nimic, replică ea scurt, apoi se strădui să zâmbească. Ai uitat ceva.

– Ce am uitat? se miră el. Totul este aici.

– Dar lipsește ceva.

Înainte să-și dea seama ce se întâmplă, tânăra femeie îi întinse primul copil.

– Poftim. Ai grijă să nu-ți scape.

Ca și cum ar fi făcut-o, dar era speriat de moarte la gândul unui accident.

– Am crezut că tu... se bâlbâi el.

– Aș fi făcut-o eu, făcu ea o grimasă rușinată, dar baia mi-a luat și ultimele puteri.

Desigur. Așadar, nu era altă soluție.

Tom nu era un bărbat fricos, dar avu nevoie de foarte mult curaj s-o dezvelească pe micuța Jessie și s-o ridice. Când o lăsă încet în apa caldă, ochii fetiței se deschiseră brusc– aceeași ochi minunați ca ai mamei ei– și-l privi de parcă nu-i venea să creadă că există o astfel de senzație.

Apă caldă...

– Îi place, murmură Tom uimit, plimbând-o încet prin apă. Hei, chiar îi place!

– Da, așa se pare, răspunse Rose, aplecându-se în față și săpunind copilul. Oh, Tom, e atât de frumoasă!

Era, cu siguranță, își spuse bărbatul. La fel era și mama ei...

Of, la naiba cu gândurile astea!

Jessie fu foarte cuminte în timp ce era ștearsă și îmbrăcată. Se bucura să se întindă pe prosop, abia mișcându-se în timp ce Tom urma instrucțiunile mamei ei în încercarea de a-i pune un scutec. Reuși surprinzător de repede, apoi o îmbrăcă în costumul pregătit.

– Nimic nu-i stă în cale acestui specialist în copii, se mândri el.

Înveli apoi copilul într-o păturică și o puse în brațele lui Rose. Ea își descheie halatul, ridicându-și fiica spre sân. Jessie nu căută prea mult, începând imediat să se hrănească.

Rose ridică privirea spre Tom, iar ochii ei erau plini de lacrimi. Bărbatul simți că se îneacă.

– Cum știe să facă asta? murmură el. Nu e cea mai isteață creatură?

– Ba da, suspină tânăra femeie. Da...

– Hei, Rose, nu plânge...

Bărbatul nu se putu abține să întindă mâna și să-i atingă obrazul pe care se prelingeau lacrimi.

– N-ar trebui să plângi...

– Nu plâng...

– Da, sigur, de parcă nu pot vedea.

– Sunt doar foarte fericită.

– Văd și asta, dădu el din cap, simțind că stomacul i se strânge.

Oh, Doamne! Nu se poartă ca el însuși. Senzațiile acestea îi sunt necunoscute. N-au nici o legătură cu el. Tom nu are emoții. El e detașat, și a ajuns așa cu efort...

Iar acești copii au pe undeva un tată.

– Trebuie să-i fac baie și lui Toby, spuse el, aplecându-se să-l ridice pe băiețel.

Fusese o greșeală, pentru că astfel se apropiase de Rose, inspirând parfumul ei feminin.

Era învăluitor, iar capul părea să i se învârtă, ca și cum ar fi ametit.

Aproape disperat, îl luă în brațe pe Toby și începu să-l dezvelească. Acesta fu sfârșitul liniștii.

Micuțul consideră o jignire personală să fie îmbăiat. Își strânse pumnii și începu să țipe din răsputeri, străduindu-se în același timp să se zbată și să scape din mâinile care-l țineau.

Rose urmări cu un zâmbet satisfăcut bătălia dintre băieți. Când baia luă sfârșit, în cele din urmă, Tom era aproape la fel de ud ca Toby, iar amândoi aveau fețele roșii. Bărbatul înmână grămăjoara gălăgioasă mamei lui, iar băiețelul își urmă sora. Pacea coborî astfel în cameră.

Din partea cealaltă a camerei răsunară niște scâncete. Privind spre locul de unde veneau zgomotele, descoperiră că Iaurt se ridicase în cele din urmă în picioare, iar cățeii protestau.

– Sunt sigură că simte nevoia să se ducă acasă, observă Rose, privindu-l cu o ridicare de umeri.

Tom oftă. Era clar că va avea nevoie de o pauză.

Și de o bere...

În loc de ceea ce-și dorea, o scoase pe Iaurt la plimbare, urmărind soarele care cobora încet spre apus. Câinele mirosi curios noua lui lume.

Oare ce se va întâmpla cu Iaurt și cu puii ei? se întrebă bărbatul. Rose va dori s-o păstreze?

Poate... E o femeie sensibilă.

Nici nu trebuie să fii excesiv de sensibil în ceea ce o privea pe Iaurt. Era un adevărat sac de oase.

Poate că se pierduse, și puteau să-i găsească stăpânul.

Dar mai exista și riscul să fie dată la hingheri.

Câinele urcă scările și se apropie de piciorul lui. Se aplecă s-o mângâie, iar ea îl linse afectuos pe față.

– Nu trebuie să mă atașez de voi, clătină el din cap. Să fii drăguță cu doamna. Ea e salvarea ta. Imediat după ce voi reuși să aduc pe cineva care s-o ajute, o să plec.

Iaurt ridică o privire tristă spre el, ca și cum ar fi vrut să-i spună că planurile pot fi făcute, dar și desfăcute.

– Ba da, o să plec, repetă el. Ar trebui să fiu în Hawai. Am o vacanță planificată.

Desigur...

Dinspre abdomenul animalului răsună un sunet jos, iar Tom râse:

– Da, bine, înțeleg. Vacanța pe locul doi, pe primul loc e mâncarea. Ai o familie de hrănit, așa că trebuie să vedem cu ce ne putem descurca. Dacă stau să mă gândesc, cred că toată lumea trebuie să mănânce.

O idee foarte bună.

Abia acum își dădea seama cât de săracă era gazda lui. Tânăra femeie era foarte ocupată cu gemenii, așa că se îndreptă spre frigider și spre dulapuri, în căutarea a ceva de mâncare.

Ceea ce descoperi îl șocă.

Erau paste și câteva ingrediente pentru sosuri. Și o cutie de lapte. Dar nici un pic de carne, nici măcar în congelator. Și nimic altceva.

A, dar venise din oraș când se ciocniseră. Ieși în fața casei, căutând în mașină. În interior, câteva legume, paste din nou și lapte.

O astfel de mâncare nu era potrivită pentru a hrăni o femeie care alăpta doi copii. Și nici pe el, deoarece abia acum își dăduse seama că simte o foame de lup.

Se întoarse în cameră, încercă din nou telefonul și oftă.

– Ce s-a întâmplat? ridică ea privirea, încruntându-se la vederea expresiei lui. Telefonul nu funcționează încă?

– Nu.

– Cred că... Dacă trebuie să pleci urgent, ai putea să mergi pe jos până la vecini. Poate Joan te va conduce în oraș. Dacă îi plătești...

– Genul de vecin prietenos, nu?

– Nu e vorba despre asta, replică ea scurt. Nu e de acord cu situația mea. Poate că are dreptate, își mușcă ea buzele.

– Da?

– Nici eu nu sunt o vecină foarte prietenoasă. Dar, dacă vrei să pleci...

Nu voia să plece.

Acest loc era atât de domestic, încât începuse să-l atragă. Numai că erau atâtea întrebări la care nu avea încă răspuns.

– Mai întâi, trebuie să te duc la spital.

– Nu.

El rămase uimit.

– Cum adică nu?

– Adică nu mă voi duce la spital, răspunse ea încet, ținând copiii strâns în brațe.

Ridică privirea spre el, de parcă l-ar fi implorat să înțeleagă.

– Tom, n-aș fi ales niciodată să nasc copiii acasă. Cu gemeni, care sunt și primii mei copii, fără nici un ajutor... ei bine, nu era cea mai bună soluție.

Dar n-am asigurare medicală și nici pe cineva care să aibă grijă de fermă. Am vorbit cu cineva să hrănească vitele în timp ce sunt în oraș, dar oricum nu-mi puteam permite, așa că acum...

– Nu poți sta aici.

– Ba voi sta aici, desigur. E casa mea.

– Dar cine te va ajuta?

– Pot să mă descurc singură.

– Da, sigur. Să le faci baie copiilor...

– Azi sunt slăbită, recunoscu ea, dar de mâine...

– Da, sigur, o ironiză bărbatul, de mâine o să te întorci pe plantație, muncind de dimineață până seara.

– O să am grijă.

– Nu ai pe nimeni care să te ajute fără să ceară bani? întrebă el, fără să-i vină să creadă.

– Pe nimeni, declară ea cu fermitate, dând de înțeles că n-avea sens să mai discute despre această problemă.

Tom hotărî să schimbe registrul.

– În acest caz, tot trebuie să mergi la spital, spuse el cu blândețe. Ai nevoie de un control medical, trebuie să te odihnești și să fii îngrijită.

Tânăra femeie ridică bărbia cu mândrie.

– Și cine va avea grijă de Iaurt?

Bărbatul refuză să arunce o privire spre câine, știind că se va îmblânzi.

– Poate fi dusă la un adăpost pentru câini. E pierdută, Rose. Acolo se va găsi cine să aibă grijă de puii ei.

– Nu va găsi, clătină Rose din cap cu hotărâre. Și e la fel de zdrobită ca și mine.

– Ești zdrobită?

– Voiam să spun epuizată.

– Rose...

– Nu, rămân acasă.

– Uite ce este, se enervă el, trebuie să te vadă un medic. Copiii... Nu sunt teste care să determine starea lor de sănătate? Și tu? Nu poți să-mi spui că te simți bine, când n-ai avut nici măcar o moașă cu tine. Eu nu sunt moașă.

O privi cu atenție, încrucișând brațele pe piept.

– În regulă, uite care e planul meu. Cel puțin să accepți să vezi un medic. Insist. Dacă nu vrei să mergi, o să te duc eu, pe sus.

– O să văd un medic, fu ea de acord. Dar doctorul Connor va veni aici.

O vizită la domiciliu. Era ceva. Poate că un medic o s-o facă să gândească rațional.

– Când o să-l vezi? Acum? O să mă duc să-l anunț.

– Nu e nevoie. Imediat ce telefonul se va repara, o să-l anunț eu.

– O să-l anunțăm.

– Poftim?

– Ai auzit bine.

– Nu înțeleg ce vrei să spui.

– Poate că sunt un burlac convins, declară Tom, vârându-și mâinile în buzunare. Poate că nu știu mare lucru despre copii și poate că sunt cel mai neajutorat bărbat, dar până la sosirea medicului rămân aici cu tine.

– Adică... adică nu vei pleca?

Nu era imaginația lui.

Când plecase privirea spre ea, Rose păruse ușurată. Era clar. Era speriată de moarte să rămână singură.

– Eu... nu trebuie să faci asta.

– Mașina mea e distrusă, ridică el din umeri. Până când nu va fi reparată, n-am cum să plec.

N-avea sens să-i spună că era o mașină închiriată și care era asigurată. Un singur telefon dat în oraș, putea să-i aducă o mașină în fața casei.

– E adevărat, dădu ea din cap, vizibil ușurată. A fost vina ta, cred că știi.

– A fost vina lui Iaurt.

– Vei avea nevoie de un loc unde să stai până când va fi gata.

Asta începea să sune ca o implicare!

– Ei bine, dacă tot vorbeam despre Iaurt, se bâlbâi el, cred că e cazul să hrănim și restul familiei, nu? Începând cu cei care au cea mai mare nevoie. Cred că asta mă lasă pe ultimul loc.

Capitolul 3

Până când toată lumea fu hrănită, se făcu deja seară. Oare unde dispăruse ziua? se întrebă Tom, ieșind pe verandă. Încă nu fusese să ia legătura cu medicul. Pur și simplu, nu avusese timp. Oare să plece acum?

Iaurt era lângă el, luând o pauză de la îndatoririle de mamă ca să arunce o privire în jur. Câinele mâncase pastele ca și cum ar fi fost moartă de foame, iar bărbatul o privise cu îndoială. Avea nevoie de carne. Cum să-i spui unui astfel de câine Iaurt?

– Nu ești vegetariană, nu-i așa, fetițo? mormăi el, iar ea se apropie să se frece de piciorul lui.

Privirea pe care o ridicase spre el era una de devotament absolut, iar Tom se întristă. Ultimul lucru de care avea nevoie era devotamentul!

Ar trebui s-o ducă direct la adăpost, apoi să plece. Involuntar, mâna începu să i se plimbe pe urechile mătăsoase ale lui Iaurt, iar ea veni și mai aproape.

La naiba!

– În nici un caz nu poți veni cu mine în Hawaii, spuse el. Sunt un călător, draga mea. O cățea și șapte cățeluși nu sunt pentru mine.

Ea îi linse mâna, scâncind ușor. Bărbatul oftă. Era o adevărată nebunie ce se întâmpla aici.

– Nu ți-ar plăcea în Hawaii.

Ea dădu din coadă.

– Mă lupt cu focul.

E fierbinte, plin de fum și periculos, iar echipajele de pompieri nu au costume potrivite pentru câini.

Iaurt dădu și mai tare din coadă.

– Nu!

Nu știa dacă e posibil ca un câine să ofteze, dar avu impresia că exact asta făcuse. În cele din urmă îl lăsă singur, întorcându-se la puii ei, după o ultimă privire încărcată de regret. El rămase singur, simțindu-se un monstru. Nu, era imposibil să se gândească la o soluție s-o ia cu el.

Când se întoarse în sufragerie, Rose tocmai se ridica de pe canapea.

De ce? Gemenii tocmai fuseseră hrăniți și dormeau fără să scoată vreun sunet. Nu aveau nevoie de ea.

O privi cu atenție. Poate că voia să se ducă la baie, dar nu era sigur. Părea hotărâtă, ca și cum încerca să se mobilizeze să facă un lucru pe care nu voia să-l facă.

– Te duci undeva? întrebă el politicos.

– M-am gândit să mă îmbrac.

– Aha, dădu bărbatul din cap. Aștepți vizitatori?

– Nu, dar...

– Dar ce?

– M-am gândit să mă duc să verific starea vacilor, declară ea pe un ton sfidător. A plouat de curând... Uneori se împotmolesc în pământul moale de lângă adăpătoare.

– Și ai de gând să le scoți cu mâinile goale?

– Nu, răspunse ea, părând hotărâtă. De obicei iau camioneta, sap și o folosesc pentru a le trage. Dar dacă nu pot... Ei bine, e clar că nu pot lua camioneta... că nu pot să trag... și nici măcar nu știu dacă pot săpa.

– Așadar, ce ai de gând să faci?

Vocea lui era blândă.

– O să iau pușca, dădu ea din cap. Dacă nu le pot salva, n-am de gând să le las să moară.

– Nu crezi, începu el cu grijă, privindu-i picioarele goale, nu crezi că ar fi mai simplu să ceri ajutor? De la mine, de exemplu?

– Ai făcut deja prea multe.

– Ți-am lovit mașina. Poate că am provocat și nașterea mai rapidă, din cauza șocului. Poate că toată această încurcătură e din vina mea.

Ea respiră adânc.

– Este și vina mea. N-ai nici un motiv să te consideri vinovat pentru tot. Dar... poți să ai grijă de copii până mă întorc?

– Nu, Rose, răspunse el, apoi se îndreptă spre ea și o ridică în brațe dintr-o singură mișcare.

O ținu așa o vreme, poate prea lungă. Știa că trebuie să se ducă să verifice în ce stare sunt vitele. Știa că o să facă orice i-ar fi cerut sau orice și-ar fi dorit. Încet, o depuse pe canapea, apoi își trecu palma peste buclele scurte.

– Stai unde te afli, Rose Allen, mârâi el, cu voce severă. Trebuie să ai grijă de nouă copii. Voiam să mă duc la vecini să caut un medic, dar dacă ești de părere că vacile sunt în pericol, mă duc imediat să verific.

În cele din urmă, era o ușurare să plece din casă, să se îndepărteze de toate treburile domestice. Ploaia se transformase într-o ceață ușoară, soarele se apropia de apus, iar atmosfera era caldă și liniștită. Asta era bine! Era un bărbat cu foarte mult de lucru. Muncă de bărbat...

Muncă de bărbat? Dacă n-aș fi aici, ea s-ar ocupa de asta, își spuse el, amintindu-și expresia ei hotărâtă. Era la fel de încăpățânată ca și el.

Dar unde era familia ei?

Prea multe întrebări fără răspuns în această casă, mult prea multe ca să poată pleca acum liniștit, fără nici o grijă.

Apoi, descoperi prima vacă. De aceea fusese îngrijorată Rose. Cea mai apropiată adăpătoare se transformase într-o zonă mlăștinoasă. În jurul ei, terenul părea destul de stabil, dar în mijloc era o adevărată capcană pentru cele neatente. Într-adevăr, două animale erau deja împotmolite.

Lăsate singure, s-ar zbate fie până când ar cădea pe o parte și s-ar îneca în mâl, fie ar muri de epuizare. Tom rămase o vreme pe gânduri, căutând cea mai bună soluție să le salveze. Dar nu era nici una. În cele din urmă, luă pe umăr cazmaua și se îndreptă spre cele două animale.

Urmară două ore de muncă fizică intensă.

Fără nici un fel de mașină prin preajmă, nu avea altă soluție. Ori le elibera, ori le împușca.

– Animale stupide, mormăi el, dar vacile îl priviră cu ochii lor mari, iar privirea lor părea să exprime încrederea că vor fi salvate.

La naiba, toată lumea părea să se bazaze pe el! Până și vacile!

În cele din urmă, reuși să le elibereze. Le ținu o predică despre stabilitatea pământului și despre bunul-simț, dar nu păreau să fi înțeles nimic.

De ce ne-am face probleme? avea bărbatul impresia că-i spun cele două vaci. Îl avem pe bătrânul Tom care să ne salveze.

Câtă obrăznicie!

După ce termină cu această problemă, continuă să străbată terenurile din preajma fermei, descoperind încă o vacă în aceeași situație. Pe la ora zece, era murdar și epuizat– făcuse băși peste băși de la săpat– iar când se îndreptă în cele din urmă spre casă, se simțea ca un martir.

Rose îl aștepta.

Tom deschise ușa de la cameră și clipi des.

Îi spusese să se odihnească, dar n-o făcuse. Camera era de o curățenie exemplară. Murdăria fusese curățată, Iaurt și puii ei dormeau pe perne curate, iar copiii păreau să se simtă foarte bine. Dormeau liniștiți în paturile lor, iar dinspre sobă venea o aromă foarte plăcută.

– Sos pentru paste, dădu ea din cap, văzându-i expresia.

Spusese repede cuvintele, ca și cum și-ar fi cerut scuze, înainte ca el să fi putut spune vreun cuvânt, iar Tom se încruntă.

– Hei, să nu-ți pară rău. Miroase grozav. Nu seamănă în nici un caz cu chestia pe care ți-am dat-o la prânz.

– Am legume proaspete, zâmbi ea.

Bărbatul nu se putea împiedica să nu se uite lung la ea. Acum era îmbrăcată simplu, în blugi și un tricou larg, iar picioarele le avea goale. Era proaspăt demachiată și spălată pe față. Ochii ei păreau imenși pe figura încă epuizată. Arăta tânără și vulnerabilă și foarte, foarte drăguță.

– Câți ani ai? întrebă el brusc, iar ea începu să râdă.

– Douăzeci și șase și merg pe patruzeci.

– Aș spune mai degrabă că mergi pe șaisprezece, răspunse el.

Tânăra femeie făcu o grimasă.

– Am cam prea multă experiență de viață ca să am șaisprezece. Cum sunt vacile?

– În siguranță.

– Câte a trebuit să salvezi?

– Trei.

– Doar atâtea? râse Rose. Și de ce ți-a luat atât de mult?

Îl privi lung, observându-i hainele murdare și palmele rănite, apoi își reținu râsul ușor.

– Era o glumă. Sincer, cred că ești minunat. Nici nu-ți pot spune cât de minunat. Dar fuga la baie. Cina te așteaptă.

– Nu trebuie...

Bărbatul își privi hainele, dându-și seama pentru prima oară cât era de murdar. Dar singurul schimb de haine pe care îl avea se afla în mașina zdrobită.

– Poftim, declară ea triumfător, făcând un semn spre un sac de voiaj de lângă ea.

Era al lui!

– Dar cum...?

– Polițistul din oraș, explică ea, zâmbind.

Zâmbetul ei îl făcea să simtă fluturi în stomac.

– În timp ce te jucai cu vacile mele, am avut vizitatori.

– Ei, la naiba!

– Nu vorbi urât în fața copiilor, domnule, îl ironiză ea. Vrei să știi ce s-a întâmplat sau nu?

– Da, doamnă!

Nu prea avea ce altceva să spună.

– Cineva a anunțat despre accidentul tău la poliție. Mașina nu blochează în întregime strada, dar arată destul de rău. Sergentul de poliție a verificat anunțul, apoi și-a dat seama unde te puteai duce pentru ajutor și a venit aici.

– I-ai cerut să-ți trimită un medic? întrebă Tom, punând imediat punctul pe i.

– A spus că-l va trimite pe doctorul Connor. I-am spus că nu e urgent.

– Poftim?

– Nu este urgent, ridică ea din umeri cu seninătate. Poți desigur să vezi că sunt bine, la fel și gemenii. A spus că doctorul va veni mâine. În plus, a aranjat ca mașina ta să fie remorcată până în oraș, unde să poată fi reparată. Spune că telefoanele vor începe să funcționeze începând de mâine dimineață și că poți să-i dai un telefon pentru informații suplimentare.

– Nu era îngrijorat la gândul că sunt un străin?

– I-am spus că ești un prieten, declară ea, părând să ezite o clipă. Dacă n-aș fi făcut-o... poate că ar fi insistat să...

– Să plec. Îmi dau foarte bine seama.

– Cu toate acestea, sper că nu vei pleca, nu? întrebă ea. Adică, eram sigură că vei rămâne în seara asta. Poți să te duci mâine în oraș, împreună cu doctorul.

Vocea ei se stinse din nou, iar Tom își dădu seama la ce se gândea. Figura ei era transparentă.

– Nu, Rose, murmură el cu blândețe, privind-o lung. Nu voi pleca în seara asta, și nici nu prea văd cum aș putea pleca mâine.

– Dar eu văd. O să fiu în regulă.

– Da, sigur... și porcii pot să zboare. Iar Iaurt este o adevărată vegetariană! Ha!

Imediat după masă, Rose fu cuprinsă de sfârșeală. Se străduise din răsputeri să mănânce un pic, dar conversația și râsul o secătuiseră de puteri. Nu fusese decât o piesă de teatru, își spuse bărbatul, văzând-o că lasă jos furculița cu resemnare– o piesă de teatru ca să demonstreze cât de independentă și de puternică este.

Poate că este independentă, dar puternică în nici un caz! Împinse scaunul și vru să ridice farfuria s-o ducă la chiuvetă, dar se împletici și fu nevoită să se țină de marginea mesei ca să nu cadă.

Era la fel de slabă ca unul dintre puii lui Iaurt!

Tom fu lângă ea în câteva secunde, strângând-o repede în brațe, iar când genunchii îi cedară, o ridică imediat, cu ușurință.

Începuse să se obișnuiască. Mai mult, începuse să i se pară un lucru foarte firesc. Și bun...

– La culcare, declară el.

– Dar pot să...

– Nu, clătină el din cap cu fermitate. Recunoaște, Rose. Nu ești Superwoman. Nu poți.

– Trebuie să pot. Mâine...

– Mâine voi fi tot aici, o anunță Tom, recunoscând și în fața lui că se gândea de câtva timp la acest lucru.

În timp ce ajuta a doua vacă să se elibereze, ajunsese la concluzia că situația ei este imposibilă.

Orice s-a întâmpla, nu poate s-o lase singură.

– Locul tău nu este aici. Nici măcar nu știu cine ești.

– O să-ți spun tot ce vrei să afli, dacă ții neapărat. Pe moment, sunt în vacanță. Pot la fel de bine să-mi petrec vacanța aici. La urma urmei, ridică el din umeri, mințind cu nonșalanță, trebuie să aștept undeva până când mașina va fi reparată. O să ia săptămâni întregi.

– Nu poți sta aici săptămâni întregi.

– Dacă nu, aranjează ceva pentru mine.

– Nu pot... nu am...

– Spuneai că nu există nimeni care să aibă grijă de tine? continuă el. Nu știu de ce susții acest lucru imposibil, Rose Allen, dar pentru moment consider că este adevărat. Dar nu ești singură. Mă ai pe mine. Iar acum, vei merge la culcare.

Începu să se îndrepte cu pași mari spre ușă.

– Rămân aici, se împotrivi ea. Vreau să dorm aici cu...

– Cu mine? zâmbi el larg. Nu. Nu te cunosc suficient de bine, doamnă.

Noaptea trecută ai dormit pe canapea, iar eu pe podea. Am verificat și restul casei. În apropiere este un dormitor perfect confortabil, pe care este clar că l-ai folosit până acum.

Nu avea intenția să comenteze că era un pat pentru o singură persoană, mai potrivit pentru un copil decât pentru o mamă cu doi copii gemeni, și nici să spună ceva despre faptul că restul camerelor erau goale în întregime.

– Așadar, în această seară vei dormi în dormitor, iar eu pe canapea.

– Dar copiii...

– Asta este treaba mea, o întrerupse el cu seriozitate, privindu-i fața cu cearcăne adânci.

Avea impresia că erau semnul unei epuizări absolute, iar bărbatul era sigur că nu poate dormi prea bine în sufragerie, cu atât de multă agitație.

– O să-ți aduc gemenii în dormitor, când va trebui să-i hrănești. Dacă vrei, pot chiar să le schimb scutecele.

– Ce vei face?

Tânăra femeie îl privea uimită.

– Sunt cel mai mare martir al secolului, ridică el din umeri, încercând să dea impresia că glumește. E bine să te bucuri cât mai poți de răsfățul pe care ți-l ofer. Să schimb scutece? Sunt genul de bărbat care face ce trebuie făcut într-o situație de urgență, apoi merge mai departe. În curând, va trebui să plec, și nu vei mai avea vreodată un martir în viața ta. E o promisiune.

– Cu adevărat? ridică ea privirea spre el.

Era aproape pe punctul să adoarmă.

– Cu adevărat, dădu el din cap, simțind o dorință copleșitoare s-o sărute.

Din fericire, era un bărbat foarte rațional!

Rose adormi repede.

Așezată în patul ei– aproape că o dezbrăcase din nou, dar ea nu protestase– adormi chiar în clipa în care puse capul pe pernă.

Tom rămase s-o privească. Mai întâi, o făcuse ca să se asigure că nu continuă să insiste să aibă copiii lângă ea. Apoi, în timp ce ea alunecase pe aripile somnului, îi fusese imposibil să-și ia ochii de la ea. O privea doar pentru că îi făcea plăcere.

Nu privise niciodată o femeie dormind...

Sentimentele care se născuseră în interiorul ei erau ciudate. Fața ei pe pernă era palidă, plină de pistrui și foarte, foarte tânără. Părea extrem de vulnerabilă. Îl făcea să se simtă protector, autoritar, și foarte, foarte supărat.

Această femeie era într-o mare încurcătură, iar cineva fusese vinovat pentru asta. Undeva se afla tatăl acestor copii. De ce nu avea grijă de femeia lui? se întrebă Tom, privind figura delicată. De ce o lăsase într-o astfel de situație?

În cele din urmă, deranjat și neliniștit, se întoarse în bucătărie. O luă pe Iaurt cu el, doar pentru plăcerea de a se plimba prin grădina din spate, apoi se întoarse în cameră, hotărât să vegheze asupra protejaților lui. Știa că va trebui să doarmă și el, dar pentru un motiv bizar, nu se simțea obosit.

Era doar confuz.

Copiii dormeau fără probleme. Într-un fel ciudat, era liniștitor, dar nu genul de liniște care să-l îndemne să doarmă. Oare voia să savureze acest sentiment? Să-l poată pune într-un colț al inimii lui și să-și aducă aminte de toate astea când va fi departe? Se întinse pe canapea, încercând să-și pună ordine în gânduri. Peste tot, se impregnase parfumul lui Rose.

Ar trebui să fie acum în Hawaii.

Dar nu voia să fie în Hawaii. Voia să fie aici.

La urma urmei, nici nu voia o vacanță, își aminti el, simțind că se crispează din nou. Disperarea să se întoarcă la muncă. Să lupte împotriva coșmarurilor unei urgențe cu cele ale alteia.

Amintirea ultimului incendiu îi apăru în fața ochilor; tot zgomotul și fumul, apoi deschiderea ultimei camere de pe culoarul cuprins de flăcări. Oroarea și coșmarurile.

– Ia o pauză, îi spusese șeful lui, iar când refuzase cu încăpățânare, îl prinsese de umeri și-l strânsese tare. Zece ani e foarte mult în această meserie, Tom. Du-te să găsești măcar un pic de normalitate. Nu-mi ești de nici un folos cu nervii întinși la maximum.

– Dar nu sunt asa.

– Pot să-mi dau foarte bine seama când e cazul, iar acum este. Du-te să te întinzi pe plajă și să te gândești ce vrei să faci în următorii zece ani. Iar dacă o să-mi spui că te-ai săturat, o să mă simt mulțumit. Cred că ai observat că nu mă mai duc la intervenții și că nu mai risc atât de mult. Am soție și copii și am învățat să deleg sarcinile. Dacă vrei să înveți să faci la fel ca mine, sunt absolut de acord. De fapt, mi se pare cea mai bună soluție. Zece ani în prima linie e destul de mult.

Charlie nu mai ascultase protestele lui. Ori își lua un concediu, ori o să fie suspendat temporar. Acum, nu dorea decât să se întoarcă la lucru.

Sau nu?

Da, cu siguranță, își spuse singur. Mi-aș pierde mințile dacă aș rămâne într-o astfel de casă.

Un alt gând îl izbi din senin.

Poate de aceea soțul lui Rose o părăsise!

Nebunul!

Nu. Această fermă nu scoate nici un ban. Atâta sărăcie!

Dar ferma arăta de minune, trebuia să recunoască. Sărăcia evidentă a lui Rose nu avea nici un motiv.

Un scâncet slab răsună dinspre sobă, iar când ridică privirea o văzu pe Iaurt, care se străduia să se ridice. În cele din urmă reuși să se ridice, iar puii protestară ascuțit. Cățeaua se îndreptă încet spre el.

– Vrei să ieși afară, fetițo? întrebă el, dar animalul se apropie de canapea, lipindu-se cu afecțiune de el.

Știa foarte bine ce voia. Chiar dacă părea absurd, câinele avea nevoie de o îmbrățișare.

– Nu sunt genul afectuos, o anunță el, dar ea se apropie și mai mult.

Oftând, bărbatul se ridică de pe canapea și o prinse în brațe. Ea îi linse fața, apoi începu să se frece de piciorul lui.

– Hei, n-ar trebui să fii cu puii tăi?

Iaurt îi aruncă o privire plină de reproșuri, dar nu se mișcă. Avea și ea nevoile ei.

Bine, bine...

– Numai o clipă, o avertiză el, mângâind-o pe cap. Doar o clipă...

Ochii lui se închiseră.

– N-o să prelungim povestea asta afectuoasă toată noaptea.

În nici un caz... pentru că adormi aproape instantaneu.

Toată lumea reuși să doarmă destul de bine. Toby se trezi la trei și, gândindu-se că e o prostie să se trezească de două ori, Tom îi schimbă pe amândoi copiii. Ajunsese aproape un profesionist la treaba asta! Apoi luă gemenii în brațe și se îndreptă spre dormitorul lui Rose. Îi hrăni pe jumătate adormită, iar asta era perfect.

Apoi, ignorând protestele ei, se întoarse în bucătărie, ducând fiecare copil la pătuțul lui.

Iaurt se întorsese deja la puii ei, așa că se așeză pe canapea și adormi imediat, până aproape de ora șapte.

Din nou, Toby fu ceasul deșteptător.

De această dată, atmosfera nu mai era la fel de liniștită. Iaurt voia să meargă afară, cățelușii se agitau, scutecele nu mai erau la fel de ușor de pus, iar conținutul unuia dintre ele îl făcu să se retragă, îngrozit. Când duse copiii în dormitor, era deja treaz de-a binelea. Făcu un duș în timp ce ea îi hrănea, apoi îi pregăti micul dejun, alcătuit din ceai și pâine prăjită.

Când se întoarse în dormitor, tocmai terminase de hrănit copiii, iar aceștia dormeau liniștiți lângă ea. Tânăra femeie arăta îmbujorată și proaspătă, cu părul răvășit din cauza somnului și cu cămașa de noapte deschisă. Umbrele de sub ochii ei se mai retraseseră, iar plăcerea pe care o simți văzând acest lucru era pe măsura realizării.

– Pâine prăjită? întrebă ea, speriată. Cred că glumești. Nu iau micul dejun în pat.

– Iaurt tocmai a făcut-o, ridică el din umeri. Nu s-a plâns deloc. Tu de ce n-ai face-o?

– Deoarece vreau să mă ridic din pat.

– În nici un caz. Rămâi acolo restul zilei.

– Ba nu!

– Cel puțin până la venirea doctorului.

– Toată ziua de ieri mi-am petrecut-o în pat.

– Nu, ai stat pe canapea.

– Acum tu ești cel care vorbește prostii. Nu eu.

– Nu contează cum îi spui, zâmbi el. Oricum ar fi, rămâi în pat. Poftim, micul dejun e pentru tine. Vrei să-i iau pe copii?

– Nu.

Acceptă să mănânce, dar privi cu dragoste copiii care dormeau liniștiți lângă ea.

– Aș vrea să-i păstrez, murmură tânăra femeie, cu o voce atât de visătoare, încât Tom zâmbi.

– Hei, nu te amenințam să-i iau de lângă tine.

– Nu...

Era ceva în tonul ei– în felul în care spusese cuvântul– care îl făcu să se oprească. O privi lung, apoi se așeză la marginea patului. Patul vechi de o singură persoană păru să se scufunde sub el, iar ceașca de ceai tremură în mâinile ei.

Sau poate că tremurul nu fusese provocat de mișcarea patului. Și vocea ei suna tremurată.

– Te aștepți ca gemenii să-ți fie luați de cineva? întrebă el cu grijă, urmărindu-i expresia feței.

Nu se lumină în nici un fel.

– Eu... nu.

– Nu pari foarte sigură.

– Nu pot... tribunalul, adică. Sunt mama lor.

– În afară de cazul în care îi tratezi rău, nu există nici un tribunal care să-i ia pe Toby și pe Jess de lângă tine, se încruntă Tom. Iar dacă cineva se uită la lucrurile cumplite pe care le are Toby în scutec, sunt sigur că nu va vrea să-l ia...

Tânăra femeie nu reacționă la glumă.

– Socrii mei cred că-i vor vrea.

– Socrii?

– Părinții soțului meu.

– Înțeleg, dădu el din cap, încruntându-se ca și cum încerca să vadă la ce se referea. Ba nu, nu înțeleg...

Rose mai bău niște ceai, apoi mușcă dintr-o felie de pâine prăjită.

Nu ridică privirea spre el.

– Ai de gând să-i spui unchiului Tom? întrebă el, încercând să arate ca un bătrân bonom.

Ar fi fost simplu, dacă Rose n-ar fi fost atât de drăguță.

– Nu e o poveste plăcută.

– Vorbești cu bărbatul care s-a confruntat cu scutecul fiului rău, dădu el din cap. Îți garantez că nu e foarte plăcut. Sau o să-ți arăt! Numai că l-am îngropat.

Ochii ei se măriră.

– Hei, acele scutece nu sunt de unică folosință.

– Ba da, sunt. Orice este de unică folosință, dacă arată așa. Am scăpat de el cu viteza luminii.

Rose zâmbi slab, dar expresia ei era în continuare tristă.

– O să-mi spui? întrebă el.

– Dar... ești un străin.

Îl privi cu îndoială, iar el luă cana de ceai și o dădu la o parte, prinzându-i mâinile. Le mișcă încet, încercând să-i încălzească degetele reci.

– Sunt un străin, recunoscu el. Iar tu ai nevoie de un prieten. De ce nu m-ai promova? Măcar de data asta.

– Eu...

– Unde este soțul tău, Rose? Unde este tatăl copiilor tăi?

Ea respiră adânc și închise ochii.

– E mort.

– Oh, murmură el, îmi pare rău.

– Să nu-ți pară.

– Rose...

– L-am urât, șopti ea, atât de încet încât avu impresia că i se păruse. Era...

Degetele ei se crispară.

Se retrase, cu ochii fixați într-un punct dincolo de el.

– Știi, începu Tom cu grijă, gândindu-se cu atenție la ce voia să spună, ai nevoie de hrană. Ți-am adus o felie de pâine prăjită, dar nu este de-ajuns. Cred că mai e nevoie de cel puțin încă patru felii, ca să-mi poți spune povestea în întregime. Și de două cești de ceai. Stai unde ești, Rose. După opt felii de pâine prăjită, câte patru pentru fiecare, o să-mi poți spune povestea.

Capitolul 4

În cele din urmă, abia după ce terminară aproape întreaga rezervă de pâine prăjită, Rose începu să povestească. De la primele cuvinte, bărbatul se întrebă dacă voia cu adevărat să audă ce avea de spus.

Așadar, de ce asculta? Bărbatul care fusese în urmă cu două zile ar fi alergat o milă înainte să asculte o astfel de poveste.

Dar era vorba despre Rose, iar tânăra femeie avea probleme. Nu putea să plece pur și simplu.

Numai că... de ce trebuise să fie el?

Răspunsul veni atât de repede, de parcă ar fi fost un reflex. Pentru că voia să fie el.

Oare voia cu adevărat? Nu mai știa nici el. Inima părea să-i spună lucruri pe care mintea nu le înțelegea. Brusc, nu mai era sigur de nimic.

Dar trebuia s-o asculte.

– Aceasta este ferma mea, începu ea, iar Tom dădu din cap aprobator.

Nu era o poveste despre moartea soțului ei, dar era dispus să asculte orice.

– Aici este dormitorul în care am dormit de mică, continuă tânăra femeie.

Oricum, exact așa arăta, ca un dormitor de fetiță, își spuse el, aruncând o privire la draperiile roz de mătase.

– A fost ferma părinților tăi?

– Da. Și este o fermă foarte bună, continuă Rose.

Avea o voce calmă și liniștită, de parcă povestea ceva ce i s-a întâmplat unei alte persoane, în urmă cu mult timp.

– E vizibil că e o fermă prosperă. Sunt singurul copil al unor părinți în vârstă. Tata a murit când aveam șaisprezece ani, dar mama și cu mine am muncit în continuare aici. Ne oferea destul de mult venit ca să angajăm încă două ajutoare. Dar, în urmă cu doi ani, mama a murit.

– Îmi pare rău.

– Să nu-ți pară. Era timpul. A fost mulțumită în cele din urmă, gândindu-se că se duce la tata.

– Și apoi?

Era în continuare absentă, vorbind mecanic. Tom avea impresia că în orice clipă se va opri, iar el va trebui să afle cât mai multe informații înainte de asta.

Rose ridică din umeri.

– Apoi, nimic. N-aveam nici un sens. Nici nu-mi dădusem seama cât de izolată am devenit. În timp ce mama era bolnavă, am avut grijă de ea, iar ea avea nevoie de mine tot timpul. Așadar, era mama și ferma, nimic altceva. După moartea ei, administatorul fermei a plecat în străinătate, așadar am fost nevoită să angajez pe altcineva, practic un necunoscut. Continuam să muncesc la fermă, să fiu tristă din cauza morții mamei mele și să rămân izolată. Nu cunoșteam pe nimeni de vârsta mea.

– Așadar...

– Așadar, eram o pradă ușoară, clătină ea din cap cu amărăciune, părând pentru prima oară afectată de ceea ce spunea. O tânără naivă și prostuță, care s-a îndrăgostit de primul bărbat arătos care i-a ieșit în cale...

– Soțul tău.

– Chris avea treizeci de ani, și era fiul preferat al unuia dintre fermierii bogați din partea de nord a ținutului. Era fermecător, mereu vesel și mă făcea să râd. Nici nu-ți dai seama cât de multă nevoie aveam să râd. Părea destul de bogat. M-a cucerit total și, desigur, mi-a dat de înțeles că vom locui aici după căsătorie. Fratele lui mai mare urma să

moștenească ferma părinților lui, iar el spunea că adoră să aibă grijă de o fermă. Așa spunea...

– Dar nu era așa.

– A mințit, oftă ea. Chris era un mare mincinos. Avea datorii până peste cap și avea patima jocului de cărți. Își pierduse slujba din acest motiv și cheltuise atât de mult din banii părinților lui, încât aceștia încetaseră să-l mai ajute. Dar avea în continuare datorii, astfel încât cei cărora le datora bani începuseră deja să-l amenințe– nu erau niște persoane foarte plăcute.

– Dar sunt sigur că...

– Eram prea oarbă și prea îndrăgostită ca să văd, continuă ea cu tristețe. Iubeam această fermă și iubeam să am grijă de cai și de vite. Chris s-a oferit să se ocupe de partea administrativă și economică, iar eu aveam încredere în el. Așadar, am semnat... Ei bine, nu te plictisesc cu detaliile, e de-ajuns să spun că am semnat lucruri pe care n-ar fi trebuit să le semnez și am ajuns la fel de datoare ca și el. Și apoi, totul a ieșit la iveală. Voia ferma. De aceea se căsătorise cu mine. Dacă vindeam ferma, urma să-și plătească toate datoriile.

– Dar tu...

– Aș fi rămas fără nimic.

Tom respiră adânc. Nu era deloc plăcut.

– Și? insistă el, descoperind că tânăra femeie căzuse pe gânduri.

Voia să afle totul.

– Poate că aș fi făcut-o, ridică ea din umeri. Adică aș fi vândut ferma. Totul era complicat și când am fost la avocat, mi-a spus că va fi foarte greu să ies din încurcătură. Mi-am dat seama că fusesem proastă, și că trebuie să plătesc prețul stupidității mele. Poate că nu mai rămâneam cu nimic, dar cel puțin aș fi scăpat de el. Dar atunci am descoperit că eram însărcinată.

– Oh, Rose!

– Într-adevăr, făcu ea o grimasă. Cât am putut să fiu de proastă! Eram înglodată în datorii până peste cap, aveam un soț care continua să joace cărți, dar nu puteam vinde ferma deoarece nu mai părea că-mi aparține.

Din clipa în care am descoperit că sunt însărcinată, asta era. Ferma aparținuse părinților mei, care o primiseră de la părinții lor și așa mai departe. Patru generații. Părea că trebuie s-o dau copiilor mei, o moștenire– tot ce urmau să aibă. La urma urmei, știam deja că nu le pot da un tată.

– Nu te iubea?

– S-a căsătorit cu mine ca să obțină ferma, spuse ea cu duritate. Apoi, chiar în seara în care aflasem că sunt însărcinată, o femeie a venit să-l caute, certându-l că nu și-a ținut promisiunile pe care i le făcuse după căsătoria noastră.

– Mi se pare cel mai mare ticălos din lume, se încruntă Tom.

– Așa și era, răspunse Rose. Chiar mai mult decât atât.

– Așadar, l-ai dat afară?

– Nu imediat, clătină ea din cap, luminându-se puțin la față. Eram atât de furioasă și de umilită! Faptul că eram însărcinată– și sosirea celeilalte femei aici– mi-a mai limpezit mintea. M-a făcut războinică. M-am îndreptat imediat spre avocatul meu, un vechi prieten al tatălui meu, cu care am stat de vorbă aproape toată noaptea.

– Te-a ajutat?

– I-am spus tot. Nu era decât un singur lucru care mă mai putea ajuta: acela că ferma era pe numele meu. Mai erau și foarte multe datorii tot pe numele meu, așadar nu puteam păstra ferma, dar n-aveam de gând s-o las pe mâna celor cărora Chris le datora bani. Așadar, am renunțat la ea. Avocatul a făcut un act prin care ferma aparținea copiilor mei. Nu mai sunt proprietara ei, ci gemenii. Apoi, am aranjat divorțul de Chris și m-am declarat falimentată. După ce am făcut toate aceste aranjamente, m-am întors acasă să-i spun soțului meu ce făcusem.

– Cred că n-a fost foarte încântat, comentă bărbatul.

– Dar ce credeai?

– Aveai grijă de viitorul copiilor lui.

– Pentru el, nu existau, murmură Rose cu amărăciune. Nu i se păreau decât o bătaie de cap. S-a îmbătat și mi-a spus... mi-a spus că nu va mai fi nici un copil. M-a bătut.

– Rose!

– Poate că ar fi mers, continuă ea cu tristețe, dar domnul avocat era îngrijorat pentru mine și a trecut să vadă cum mă simt. A intrat în timpul unei scene cu adevărat urâte. Chris a fugit. Am ajuns în spital, iar pentru o vreme s-a crezut că voi pierde copiii. Între timp, Chris a avut un accident cu mașina și a murit. Nu știu dacă a fost sinucidere sau unul dintre cei cărora le datora bani a provocat accidentul– sau poate era prea beat.

Orice ar fi fost, a murit. Sfârșit.

– E o poveste îngrozitoare.

– Da, nu-i așa? clătină ea din cap, reușind să zâmbească. Apoi, părinții lui au dat vina pe mine. Mă urăsc. Știu foarte bine cum era, dar a fost mai simplu să dea vina pe mine, decât pe fiul lor care murise. S-au oferit să ia gemenii. De fapt, m-au amenințat. Spun că nu pot avea grijă de ei, din moment ce n-am destui bani. Iar vecinii... Chris a împrumutat bani de la ei, iar acum își imaginează că ar trebui să le plătesc, din moment ce locuiesc în continuare la fermă. Numai că banii n-au fost pentru mine. Și nu văd de ce...

– Hei, Rose, este în regulă.

– Nu este în regulă, replică ea cu supărare. Ar trebui să le dau banii înapoi și o voi face, dar va trebui să aibă răbdare. Nu voi vinde ferma copiilor. Acum nici nu pot, nici dacă aș vrea. Așadar, dacă am făcut bine sau rău, oricum nu pot face altceva.

Ridică ochii spre el, încercând să vadă dacă înțelege în ce situație se afla. Să vadă dacă n-o condamnă. Ca și cum ar fi putut s-o facă!

– Dar, Tom, eu... nu spun foarte des această poveste. De fapt, ești primul...

Vocea ei se stinse.

– Rose.

Era prea mult. Se apropie de ea și o luă în brațe, legănând-o ca pe un copil la pieptul lui. Tânăra femeie se simțea bine acolo, ca și cum ar fi fost cel mai sigur loc din lume. Sentimentele pe care le stârnise în inima lui amenințau să-l copleșească.

– Rose, viața este foarte grea, dar există întotdeauna ziua de mâine, spuse el cu blândețe, mângâind-o pe păr, iar ea sughiță și se retrase.

– Așa este, declară ea cu fermitate.

– Vrei o batistă?

– Nu, nu plâng, suspină ea.

– Văd asta...

– Mă simt bine. Nu plâng. Refuz s-o fac.

– Cred că e vorba și despre depresia de după naștere, observă el. Ai voie să cedezi zece minute.

– Zece minute?

– Câte cinci pentru fiecare copil.

– Cine spune asta?

– Școala doctorului Bradley pentru îngrijirea tinerelor mame, explică el. E vorba despre același manual care mă învață să îngrop scutecele murdare.

Ea nu se putu abține să nu chicotească.

– Ești nebun.

– Da. Iar tu ești defectă. Poftim, am mâncat prea mult pentru micul dejun, cineva trebuie să spele vasele și soarele a răsărit. Începem ziua cu o stare pozitivă, Rose Allen?

– Sigur, reuși ea să spună, cu un zâmbet. Pot să mă ridic din pat și să te ajut cu farfuriile?

– În nici un caz, răspunse el. Serviciul domestic Tom Bradley este în plină acțiune. N-am mai operat până acum și poate nu voi mai opera vreodată, așadar e bine să te bucuri cât ai ocazia. Stai cuminte și ai grijă de copii. Să sperăm că vor deveni niște copii buni.

– Desigur, dădu ea din cap. De ce n-ar deveni niște copii buni?

– Sunt bogați ca niște nababi. Sunt sigur că să le dai unor copii o fermă înainte chiar să se nască este una dintre cele mai periculoase forme de răsfăț. Și ce le vei da la împlinirea unui an? Luna de pe cer?

Tom se retrase în timp ce ea încă râdea– și cât mai putea să se abțină să n-o prindă din nou în brațe.

Era nebun.

Rose se lăsă din nou pe perne și aruncă o privire pe fereastră. Vitele pășteau liniștite în lumina soarelui. Gemenii dormeau în continuare, așezați în pat lângă ea.

Totul era bine în lumea ei. Pentru moment. Și asta mulțumită lui Tom.

Ce s-ar fi făcut fără el?

Nici nu voia să se gândească. Pustiul care o înconjurase înainte de nașterea copiilor fusese lăsat în urmă. Tom adusese pace, veselie și fericire în această casă. În loc de o bucătărie goală, avea un câine cu șapte cățeluși și un bărbat care fluiera în timp ce spăla vasele.

Nu știa nimic despre el. Ar trebui să-i spună să plece, dar n-avea de gând s-o facă.

Ai fost întotdeauna o prostuță când vine vorba despre bărbați, Rose Allen, îi spuse o voce la ureche.

O dată. Doar o singură dată.

Dar de ce-l lași pe acest bărbat în viața ta? Ai crezut că știi totul despre Chris, iar despre acest bărbat nu știi chiar nimic.

Tom este un om bun.

Ba nu, e chiar mai mult decât atât. Mult mai mult. Ridică încet mâna spre obraz– mâna pe care o ținuse el. Mirosea a el. Sau poate că era doar pudră de talc...

Zâmbi larg, aducându-și aminte expresia de pe figura lui când se întorsese de afară, cu sapa pe umăr. Ce erou!

Un erou. Asta era, hotărî ea somnoroasă, în timp ce închise ochii. Ar trebui să se lupte cu el. Ar trebui să se îmbrace și să-i spună să plece... Și să fie independentă și singură.

Dar, pentru moment, era prea bine să stea la căldură și să fie îngrijită. De un erou, oricine ar fi acesta!

– Aș vrea să ucid pe cineva, dar e deja mort, îi spuse Tom lui Iaurt, în timp ce spăla vasele. Ai simțit vreodată așa ceva?

Câinele ridică privirea spre el.

– Da, și dacă tot mă apuc, o să-l împușc și pe nemernicul care te-a botezat Iaurt.

Animalul plecă imediat capul. În ceea ce privea expresivitatea, era o adevărată câștigătoare: un amestec de aprobare, patos, disperare și dor. Mesajul ei era foarte clar.

– Pâinea prăjită nu este de-ajuns, nu?

Iaurt ridică din nou capul și dădu puțin din coadă. Nu foarte mult, doar ca să-i arate că era pe drumul cel bun.

– Mai sunt niște ouă în frigider.

Coada se mișcă mai tare.

– Hei, dar e simplu, zâmbi bărbatul, întinzându-se spre ușa frigiderului. Imediat. Oare de ce nu m-am gândit mai de mult?

Dar zâmbetul lui se stinse repede.

– Acum trebuie să găsesc soluția s-o fac și pe doamna de dincolo la fel de fericită.

***

Doctorul sosi după amiază– cam la două minute după ce telefonul începuse să funcționeze– dar până la sosirea lui, Tom ajunsese deja la concluzia că ar trebui să poarte un halat și niște bigudiuri. Verificase din nou ce fac vacile, dar restul zilei o petrecuse cu treburi domestice. Măturase, spălase și schimbase scutece.

Când medicul se prezentă în fața ușii, se simțea atât de domestic, încât trebui să facă un efort să nu-i spună acestuia să se șteargă pe picioare. Bărbatul era în vârstă, eficient și direct, mergând imediat la țintă.

– Cine naiba ești tu? întrebă el, în clipa în care intră în casă.

– Tom Bradley, răspunse Tom, încercând să arate cât mai respectabil.

– Un prieten de-al lui Rose?

– Da...

Medicul îl privi lung, ridicând sprâncenele.

În cele din urmă, zâmbi ușor, ca și cum ar fi aprobat ceea ce vedea.

– Îmi pare bine să aflu, mormăi el. Fata chiar are nevoie de prieteni. Acum ar trebui să fie înconjurată de prieteni și de vecini, nu lăsată singură. Numai nemernicul acela de soț al ei e de vină. Stai mult?

– Nu sunt sigur...

Tom nu aprecia privirea doctorului. Se simțea ca și cum s-ar fi aflat pe masa de disecții– în câteva secunde, medicul își va da seama din ce specie face parte. Genul care nu-și poate lua angajamente...

– Numai până când va fi din nou pe picioarele ei, zâmbi bărbatul încurajator.

– Mda...

– Ce băiat bun!

Îl bătu pe umăr cu putere și se îndreptă spre dormitor. Nu avea nevoie de prea multe indicații ca s-o găsească. Toby– desigur, nu putea fi decât el– se trezise deja și anunța că este vremea pentru un ceai.

Tom fu lăsat să se ocupe în continuare de treburile casnice.

Controlul medical fu satisfăcător.

– Copiii sunt foarte sănătoși. La fel și mama lor, i se spuse lui Tom după încheierea controlului. Ai făcut treabă bună.

– N-am făcut nimic, clătină el din cap. Doar i-am prins.

– Și nu te-ai amestecat. Foarte mulți dintre cei care asistă nașteri acasă se amestecă unde nu ar trebui. Rezultatul este deseori o infecție generalizată. Rose mi-a spus că ai avut grijă să rămână calmă. Ai ajutat-o să nu intre în panică. Este cel mai bun lucru, comentă medicul, împachetându-și instrumentele. Bine. Mai avem de făcut niște teste– în primul rând, niște teste de sânge pentru nou-născuți– dar pot aștepta până săptămâna viitoare. După sunetul acestor plămâni, nu avem de ce să ne facem probleme.

– Dar pot să mă ridic din pat, nu-i așa? întrebă Rose, aruncând o privire furișă spre Tom. Tom nu-mi dă voie.

– E un bărbat cu scaun la cap, dar nu trebuie să rămâi în pat.

– Ai văzut?

– Atâta vreme cât nu faci nimic, continuă medicul.

Și asta înseamnă nimic. Nu ridici nimic mai greu decât un copil cel puțin zece zile.

– Dar...

– Și nu vreau să te aud că începi să cari baloți de fân, Rose Allen, o avertiză medicul, fixând-o cu o privire severă. Nici măcar jumătate de balot.

– Nu aș...

– O să te ocupi de hrană, nu? se întoarse medicul spre Tom. Toată lumea din zonă hrănește la mână.

– Hrănește la mână? ridică el sprâncenele, mirat.

– Da, interveni Rose, nemulțumită. Dar, desigur, n-a făcut-o în ultimele două zile. Nu le-a stricat vacilor să trăiască și fără asta, dar...

– Nu știu ce înseamnă hrănirea la mână, spuse Tom cu grijă. De ce nu mi-ai spus că hrănim vitele la mână, Rose?

– Pentru că n-o facem, ci o fac.

– Ba o facem, se încruntă el. Taci din gură, Rose, altfel nu mai fac de gardă la scutece.

– Gardă la scutece? Ideea ta de a schimba un scutec înseamnă a le îngropa pe cele murdare, se indignă ea. Câte mi-au mai rămas?

– Destule.

– Sunt sigură că nu mai am.

– Eu sunt sigur că mai ai, dădu Tom din cap. Am găsit un sertar plin de prosoape și o pereche de foarfece. Chiar dacă vine revoluția, tot ai destule scutece pentru copii!

Ea îl privi urât, dar doctorul zâmbi larg. Îi luă mâna lui Tom și o strânse cu putere.

– Văd că o las în mâini sigure. Foarte bine. O să te las să te ocupi de tot. Dacă ai nevoie de ceva, băiete, poți să-mi dai un telefon... numai dacă o ții liniștită...

– Se tot ceartă cu mine, se plânse el. Sunt sigur că nu e bine pentru ea. Puteți să-i spuneți că să fie liniștită înseamnă să mă asculte?

– Când Rose Allen o să asculte pe cineva, o să însemne că e bolnavă, râse medicul. Și nu vrem asta, nu?

– Nu, oftă Tom, privind spre Rose. Presupun că nu vrem asta...

Rose ridică privirea spre ochii lui zâmbitori și nu putu să reziste să nu zâmbească și ea. Doctorul plecă zâmbind și el, cu tot felul de idei în mintea lui înțeleaptă.

– Așadar, explică-mi ce e cu hrănirea la mână.

– Nu e nimic. Nu poți.

– Pot, o întrerupse el. Desigur. Pentru asta sunt aici.

Rose se lăsă pe spate pe perne, privindu-l nedumerită. Ce putea fi în mintea lui? Și, mai mult decât atât, cine era?

– Cred, începu ea, că este timpul să-mi vorbești despre tine.

– Ce să-ți spun? ridică el din umeri. Iaurt are nevoie să fie scoasă la plimbare.

– Ești un jefuitor de bănci care se ascunde de urmăritori?

– Nu!

– Nu m-ar deranja, zâmbi ea. Adică... sunt atât de recunoscătoare. Aș fi în stare să iert și o crimă, două. Atâta vreme cât nu e violentă.

– Foarte drăguț din partea ta, zâmbi Tom larg.

– Dar dacă aș fi fost vinovat că am falsificat niște cecuri?

– Cred că aș ierta o astfel de infracțiune...

– Sau că le-am jefuit pe niște doamne de economiile lor de-o viață?

– Poate că nu, se încruntă ea. Poate că nu te-aș da de gol, dar ți-aș cere să pleci.

– Și să anunți poliția după plecare?

– Le-aș da doar indicații vagi.

– Și dacă aș fi păcălit un asociat în nelegiuiri, fără să-i dau partea lui?

De ce era atât de sigură că era vinovat de ceva? Rose îl privi cu atenție în ochii strălucitori, sigură că nu poate fi decât un om cinstit. Absolut cinstit!

– Dacă l-ai păcălit, probabil că o merita, ridică ea din umeri. Primesc și eu un procent?

Bărbatul începu să râdă.

– Știi că asta te va face complice, nu?

– Probabil. Cum e în închisoare?

– Mă întrebi din lunga mea experiență în spatele gratiilor?

Era rândul ei să izbucnească în râs, dar când el zâmbi și se întoarse să plece, întinse mâna și-l opri. Gestul fusese inconștient, degetele ei atingându-i mâna, dar atingerea fu pentru el ca un șoc electric.

Rămase nemișcat, privind-o cu ochi mari.

– Tom, spune-mi.

– Ce să-ți spun?

Vocea lui suna crispată și nefirească.

– Spune-mi de ce fugi?

– Nu fug de nimic.

– Ba da, dădu ea din cap. Pot să văd pe fața ta. E ceva în neregulă...

– Fug de complicele cu care am jefuit banca, îți amintești? glumi el, dar ea nu zâmbi.

– Nu prea cred.

– Dar dacă fug de soția mea și de cei zece copii? încercă el din nou, făcând o grimasă. Nu mai suport. Încă un episod din Sesame Street...

– Cred că ți-ar plăcea foarte mult Sesame Street, îl întrerupse ea.

– Da, numai că prea mult bine strică.

– Așadar, cine este Oscar?

– Oscar?

– Da.

Mâna ei se strânse mai tare în timp ce încerca să se îndepărteze de ea. Ca medicul care tocmai plecase, îl țintuise pe masa de disecție și nu mai avea loc să scape.

– Toată lumea știe cine este Oscar, murmură el.

– Broasca?

– Da. Broscoiul.

– Hm, făcu ea o grimasă, știam. N-ai nici cea mai mică idee despre ce este acest serial, după cum n-ai nici despre hrănitul la mână. Am știut din clipa în care ți-am văzut scutecele.

– Ce e în neregulă cu scutecele mele? întrebă el, ofensat.

Tânăra femeie ridică pătura și o prinse în brațe pe micuța Jessie. Când o ridică, scutecul ei se desprinse imediat.

– Un adevărat profesionist, nu-i așa? zâmbi Rose, arătând că nu vrea să-l jignească. Nu că m-aș plânge, țin să repet.

– Ar fi mai bine să n-o faci.

– Sau o să pleci imediat?

– Chiar așa!

– Unde? întrebă ea cu blândețe, legând la loc scutecul fetiței.

– Unde mă duceam înainte să dau peste tine... la propriu.

– Adică?

– În Hawaii.

– Și de ce te duci acolo?

– În vacanță. Interogatoriul a luat sfârșit?

– Nu. Oricum, știi mai multe despre mine decât știu eu despre tine și nu e cinstit. Așadar, ai pierdut avionul din cauza mea.

– Pardon, din cauza mea, clătină el din cap, privind în jos și încercând să-i evite privirea. Deoarece mi-am lovit mașina.

– Atunci, din cauza lui Iaurt. N-a fost vina ta, așa că să nu îndrăznești s-o spui. Ai prieteni cu care te întâlnești acolo?

– Nu.

– Așadar, ești un singuratic.

– Exact.

– Ca mine, zâmbi tânăra femeie. Și cu ce te ocupi, Tom Bradley?

– Sting incendiile declanșate la sonde.

Rose se sperie.

– Glumești.

– Nu.

– Vrei să spui că... se încruntă ea, încercând să se gândească. Stai puțin, câte incendii pot apărea în această țară?

– Aici?

– Da.

El zâmbi larg.

– Poate că nici unul. Sunt internațional.

– Ah, am înțeles!

Rose rămase pe gânduri, încercând să cântărească informația aflată.

N-ar trebui să-l creadă, își spuse ea, privindu-l lung, dar ceva de pe figura lui o făcea să creadă că spune adevărul.

– E periculos, nu-i așa? întrebă ea, iar el dădu din cap aprobator.

– Uneori. În general, nu. Cred că nouăzeci la sută este plictiseală și zece la sută panică.

– De ce ești în vacanță?

– Un bărbat are nevoie...

– Credeam că bărbații ca tine nu iau niciodată pauză, îl întrerupse ea, intuind că e o problemă. Vreau să spun că iau vacanțe când nu sunt incendii. Dar tu nici măcar nu ai un telefon mobil.

Ajunsese prea aproape de adevărata rană. Tom se retrase, închizându-se mental în fața ei.

– Aveam nevoie să mă odihnesc.

– S-a întâmplat ceva.

– Întotdeauna se întâmplă ceva.

Dar știa deja că ajunsese la un punct vulnerabil. Văzuse.

– Vrei să-mi spui despre ce a fost vorba?

El clătină din cap, întunecându-se. În nici un caz...

– Nu.

– Ți-am vorbit despre necazurile mele.

– N-ai vrea să le cunoști pe ale mele, clătină el din cap.

Ar fi vrut să pară detașat, dar în schimb păru mohorât și dur.

– Așadar...

Cuprinse copiii în brațe, continuând să-l privească atent. Căuta ceva ce încă nu putea înțelege.

– Să vedem despre ce este vorba, murmură ea. Un aventurier care voia să scape pentru o vreme de aventură...

– Șeful mi-a ordonat...

– A fost chiar atât de rău?

– Hei, Rose!

– Bine, ridică ea palmele, în defensivă. Nu te voi întreba nimic. În afară de un lucru.

Bărbatul oftă.

– Care?

– Ai spus că ești internațional, nu?

– Da.

– Dar de ce ești aici? Adică, pe această șosea la un astfel de moment. Chiar acum, nu prea sunt sonde deschise în zonă, din câte știu.

El oftă din nou.

– Ești foarte intuitivă, comentă el. Mi-am vizitat mama.

– Dar nu voiai să stai cu ea.

– Am stat... o noapte.

Fusese o noapte mult prea lungă, își spuse el, amintindu-și cu o grimasă experiența.

– Nu vă înțelegeți?

– Asta este încă o întrebare și ai promis că-mi vei pune una singură.

– Da, știu, spuse ea încet. Bine, interogatoriul s-a terminat. Dar încep să mă gândesc...

– La ce începi să te gândești, Rose Allen? întrebă el. Ai început să gândești prea mult!

– Doctorul nu mi-a recomandat să încetez să gândesc, zâmbi ea, recăpătându-și umorul. Și mă gândesc din ce în ce mai mult că ar trebui să încetez cu vina.

– Adică?

– Deoarece simt că ai nevoie de acest loc aproape la fel de mult cât am nevoie de tine, Tom Bradley, murmură ea. În plus, am impresia că, pentru următoarele două săptămâni, va trebui să ne suportăm unul pe altul!

Ceea ce era foarte bine, din punctul de vedere al lui Tom. Ziua următoare fu nevoit să mai salveze o vacă din mlaștină– la fel și ziua de după ea. Bovinele păreau să se îndrepte spre zona periculoasă cu aceeași seninătate ca mai înainte. Poate că Rose avea dreptate. Poate că două săptămâni de scos vaci din mocirlă, schimbat scutece și îngrijit cățeluși era tocmai ce-i trebuia.

Oricum, dormea mai bine decât o făcuse de luni întregi... ba chiar de ani întregi.

Când se așeza seara în pat era epuizat, iar în fiecare seară Iaurt sărea în patul lui și-l lingea ca și cum i-ar fi spus noapte bună.

Afecțiunea și sentimentele domestice îl împresurau. Somnul era singura scăpare!

Întotdeauna fusese, dar până acum exista mereu riscul coșmarelor. Acum, înainte ca acestea să aibă vreo șansă să-l prindă, unul dintre gemeni se trezea și începea să se foiască, iar el se ridica și-l ducea în camera lui Rose, ca se fie hrănit.

Uneori stătea cu ea, ascultând-o cum îl tachinează. Alteori ținea în brațe unul dintre copii.

Era ca un adevărat drog, își spunea el, pe măsură ce trecea timpul. Un drog puternic, dulce și hipnotic, capabil să cucerească mintea unui bărbat.

Să-l facă să uite că e un bărbat singur.

Dar era. Nu-și putea permite să uite acest lucru nici măcar o secundă!

Capitolul 5

Avuseseră parte de cinci zile înainte să fie deranjați, iar în aceste zile Iaurt păru să înflorească. Devenise foarte blândă și începuse să se împlinească, iar cățelușii rotofei începuseră deja să se agite. Gemenii se obișnuiseră cu un program normal de viață, iar Tom și Rose făcuseră la fel.

Aveau nevoie de legume. O alimentație formată doar din paste devenea prea monotonă. Aveau nevoie de camionetă, dar Tom era ciudat de reticent la gândul de a chema o mașină care s-o remorcheze și s-o ducă la reparat. Pentru moment, lumea exterioară putea să aștepte.

În cele din urmă, fu un șoc să audă un ciocănit la ușă vineri după-amiază. Tom o deschise, descoperind o femeie de vârstă mijlocie care stătea în prag cu o expresie hotărâtă. Purta o caserolă mare, pe care o întinse spre el ca și cum ar fi durut-o mâna.

– Asta este pentru Rose– datorită copiilor.

– Intrați să i-o dați dumneavoastră, răspunse Tom, deschizând ușa mai larg.

– Nu, clătină din cap femeia, părând iritată.

– Pot să vă întreb de ce?

Femeia se încruntă la el.

– Doctorul Connors a spus că nu ne-am purtat cum trebuie cu ea. A mai spus că e singură cu gemenii. Dar nu este singură. Vă are pe dumneavoastră, și asta ar trebui să fie de-ajuns.

Ar fi trebuit să știu că-și va găsi un bărbat. Ar trebui să-mi iau caserola înapoi.

Se întoarse, dar nu putu să plece. Mâna lui Tom se încleștase pe brațul ei, iar expresia de pe figura lui era înghețată.

– Cred, spuse el calm, atât de calm încât oricine îl cunoștea s-ar fi speriat, că este cazul să vă explicați.

Femeia trase aer în piept.

– N-ar fi trebuit să vin.

– Dar sunteți aici. Așadar, acum îmi veți spune.

Tom o conduse spre verandă și închise ușa în spatele lui. Nu voia ca Rose să audă.

– Acum!

– Nu puteți...

– Ba pot, răspunse el, încruntându-se.

Nu era foarte bun la intimidat alte persoane, dar de data asta era foarte ușor. Îl privea ca un iepure înghețat de frică. Pentru numele lui Dumnezeu, ce credea că o să-i facă? Că o s-o țină în lanțuri până când îi va spune tot?

Dar mâncarea mirosea foarte bine...

Nu trebuia să-și piardă avantajul. Se străduí să arate din nou amenințător.

– Știți, aici se petrec mai multe lucruri pe care nu le înțeleg, declară el cu răceală. Poate că este timpul să le aflu.

– Nu trebuie să vă spun nimic. Dacă Rose are un alt bărbat...

– Nu sunt bărbatul lui Rose, se răsti el, aruncând o privire rapidă spre fereastra deschisă din apropiere. Sunt prietenul ei, și mi se pare că este tratată foarte nedrept de toată lumea din zonă!

– Ea? Cei care au fost tratați nedrept suntem noi!

Femeia își strânse pumnii și încercă să scape, dar Tom continuă s-o țină. Puse repede caserola cu mâncare pe marginea verandei și o prinse de umeri, forțând-o să se așeze pe bancă.

– Vreau să știu, spuse el.

– Ce să spun? întrebă ea supărată.

– Ce a făcut Rose de v-a supărat atât de mult.

– Oh, pentru numele lui Dumnezeu, trebuie să știți...

– Numai ce am aflat de la Rose.

Tom își îmblânzi vocea și-i aruncă un zâmbet– cel care prindea cel mai bine la femei. Nu ratã nici de data asta. Femeia îi aruncă o privire nesigură, zâmbind slab. Într-adevăr, zâmbetul acela nu dădea greș niciodată!

– Nu v-a spus, adevărat?

– Nu, spuneți-mi dumneavoastră.

– Dacă nu știți cu adevărat, ei bine... aveți grijă.

– De ce ar trebui să am grijă?

– Pentru că înșală pe toată lumea și are o mulțime de datorii, spuse femeia. La toți cei din vale. Familia Allen a fost întotdeauna bogată. Este una dintre cele mai mari ferme din zonă. Familia lui Rose avea o reputație foarte solidă, așa că, în clipa în care ne-a cerut să investim...

– Stați puțin, interveni el. Rose v-a cerut să investiți?

– Ei bine, nu ea, dar soțul ei cel drăguț ne-a spus că avea o afacere sigură. Voia să ne organizeze într-un program de inseminare artificială. Ne-a spus că totul e pus la punct. Costă foarte mult să aduci material pentru o astfel de operație din altă țară, așa că ne-a spus că e mai simplu dacă suntem un grup. Am scos cu toții bani– mii și mii– și uite unde am ajuns.

– Unde ați ajuns? întrebă Tom.

– Nicăieri... Cu absolut nimic, sosiră cuvintele pline de furie. Nici una dintre vaci n-a rămas gestantă cu sistemul acesta, deoarece banii au dispărut înainte de plata către importatori. Am început să punem întrebării și Chris ne-a spus că-l dădea afară din casă și că a investit banii noștri peste hotare. Nu era nici un fel de afacere profitabilă pentru noi. A fost atât de rușinat, încât s-a sinucis. Poliția a încercat să-l găsească din cauza unui denunț nebunesc făcut de ea, iar el a intrat cu mașina într-un copac, atât era de disperat. Iar acum a rămas cu ferma– a tras niște sfori, ceea ce înseamnă că nu poate s-o vândă. E clar că are banii investiți peste hotare... Și nici măcar nu știu de ce i-am adus mâncare, poate datorită

faptului că gemenii sunt de fapt copiii lui, iar el era un băiat atât de bun și poate că ar vrea să ne interesăm. Măcar până când părinții lui o să reușească să-i ia de la ea.

Ridică bărbia cu hotărâre și s-ar fi ridicat, dar mâinile lui Tom o opriră din nou.

– Trebuie să plec, protestă femeia.

– Stați jos, îi ceru el cu o voce care nu accepta nici un refuz. Vreau să știu de unde ați aflat toate astea. Că era planul lui Rose și așa mai departe.

– De la Chris, desigur, ridică ea din umeri. Bietul ei soț. Doar v-am spus. Ea a planificat tot, iar el a fost cel păcălit. Și apoi a murit– ei bine, nu puteam veni la ea să-i punem întrebări. Am primit cu toții niște sume de bani și promisiunea că vom primi înapoi tot ce ne datorează, dar sumele erau ridicol de mici. S-a închis apoi în casă și a refuzat să mai stea de vorbă cu noi. Apoi, părinții lui Chris, acei oameni drăguți, ne-au explicat ce s-a întâmplat. L-a păcălit. El a făcut toată munca murdară fără să-și dea seama despre ce este vorba, iar ea a rămas cu banii.

– Cum vă cheamă? întrebă Tom atât de brusc, încât femeia tresări speriată.

– Joan. Joan Mitchell.

– Doamnă Mitchell, priviți în jurul dumneavoastră, insistă el. Spuneți-mi ce vedeți.

Femeia privi în jur.

– Ce? Nu văd nimic. Ce ar trebui să văd?

– Poate mașini de lux? Cai? Garduri în stare bună? Echipament nou? Orice ar sugera că proprietarul are bani.

Nu era nimic. Desigur că nu. În fața casei era camioneta veche a lui Rose, prăbușită pe o parte din cauza roții defecte, arătând de parcă era pe punctul să se scufunde în nămol. Aleea avea urme adânci din cauza roții, dar era într-o stare destul de proastă. Ferma era un loc minunat, dar sărăcia era mai mult decât vizibilă.

– Ascunde totul, dădu din cap femeia, cu încăpățânare.

– Sunt niște grajduri fabuloase aici, murmură Tom.

Se vede clar că au fost cai în ele până de curând. Mulți cai.

– Familia Allen a avut întotdeauna cai! Rose a călărit înainte să învețe să meargă. Iubește caii.

– Nu mai are nici unul, clătină el din cap. Nici măcar unul singur. Acesta este singurul vehicul, această camionetă veche. Nu sunt decât două camere mobilate în toată casa. Restul mobilei a fost vândută. Rose trăiește cu ouă și paste, iar copiii poartă cele mai ieftine haine pe care le poate găsi.

Femeia îl privi cu ochi mari.

– Nu vă cred.

– Ar fi bine să mă credeți, răspunse el cu răceală.

– Dar unde au dispărut toți banii?

– La acel minunat tânăr care a murit, se încruntă bărbatul.

Nu vedea nici un motiv pentru care această femeie să nu afle adevărul. Dacă Rose nu voia să le spună, trebuia să afle de la cineva.

– S-a sinucis, dar nu de rușine, ci pentru că-și bătuse soția, datora o sumă imensă de bani și rechinii cărora le datora îl urmăreau. Avea datorii imense la jocuri de noroc încă dinainte de căsătoria cu Rose. S-a însurat cu ea și a forțat-o să vândă ferma ca să-și plătească datoriile. A vândut tot ce se putea vinde, dar ferma aparține gemenilor. Nu poate s-o vândă, altfel soțul ei ar fi făcut-o de mult.

– Nu pot să cred, clătină femeia din cap.

– Chiar nu?

Pentru prima oară, părea nesigură pe ea. Ridică privirea spre Tom, iar el o privi cu calm. Apoi, privirile ei se întoarseră spre camionetă.

– E singura ei mașină? întrebă ea, iar vocea îi scăzuse cu două octave.

Mânia care o cuprinsese se risipea văzând cu ochii.

– Este tot ce are.

– N-a spus niciodată...

– Că soțul ei a înșelat-o și că a mințit? Ați fi spus, în locul ei?

– Dar părinții lui au spus că e vina ei. Au spus că nu e potrivită să fie mamă.

– După ce a fost jefuită de tot ce avea, acum mai este și amenințată că i se vor lua copiii, declară el. Iar restul vecinilor sunt siguri că e vina ei. Aș spune că e într-o situație foarte dificilă, nu credeți?

– Oh, Doamne... murmură femeia, încercând să înțeleagă ceea ce tocmai aflase. N-a spun nimic?

– Nu.

Joan Mitchell ridică privirea spre el, părând foarte nesigură.

– Sunteți sigur de ceea ce spuneți?

– Sunt sigur.

– Dar doctorul Connor cred că a știut– ne-a spus întotdeauna că trebuie să aflăm faptele înainte să judecăm, dar am crezut... părinții lui Chris ne-au spus...

– Și i-ați crezut, clătină din cap Tom, îmblânzindu-se. Nu vă învinovățesc. Au fost prea supărați că și-au pierdut fiul. Ar fi lovit pe oricine care să-l creadă capabil de așa ceva...

– Dar a plecat de acasă. Nici măcar n-a venit la înmormântare.

Dacă tot spusese o parte din adevăr, putea la fel de bine să spună tot, își spuse Tom. Un bărbat fermecător murise. O mulțime de oameni cărora li se datorau bani veniseră să-i ceară, și apăruseră și părinții suferinzi și mânioși. Rose nu fusese de față, ca să se poată apăra. Probabil că avea prea multă mândrie ca să le spună ce-i făcuse soțul ei.

– A fost în spital, declară el, iar femeia nu avea decât să-l creadă, după tonul rece și dur. A bătut-o. Când a descoperit că ferma era pe numele copiilor care încă nu se născuseră, că nu putea s-o vândă, a încercat să scape de ei. Când n-a reușit, știind și că este urmărit de cei cărora le datora bani, s-a sinucis. Dar cum putea Rose să dea ochii cu lumea după așa ceva? Cum putea da ochii cu ea însăși?

***

– I-ai spus? sări Rose de pe canapea, cu o tresărire.

Tom Bradley, nu aveai nici un drept.

– Nu. La fel nu aveau nici doctorul și nici avocatul tău, așa că nu le-au spus. Dar în ce mă privește... nu există nici un cod medical sau legal care să mă împiedice să spun. Să fiu blestemat dacă voi sta cu mâinile în sân, în timp ce ești privită ca o infractoare. Așadar, i-am spus adevărul.

– I-ai spus tot?

– Tot. Și acum vrea să te vadă.

– Tom, nu pot, se plânse ea. Nu știu ce să fac! Nimeni n-a mai venit în vizită de la moartea lui Chris. Cum pot să dau ochii cu ei acum?

– E la ușă și așteaptă, iar până la urmă tot va trebui să dai ochii cu ei, îi explică Tom cu blândețe, traversând camera și prinzând-o de umeri. Acesta e doar începutul. Ai nevoie să construiești o viață pentru tine și copiii tăi, Rose, draga mea, iar acesta este începutul.

Rose, draga mea... Alintul nefamiliar răsună în încăpere ca un ecou, încălzindu-i inima. Nimeni nu-i mai spusese așa de la moartea tatălui ei.

– Tom... murmură ea.

– Începând de acum.

Zâmbi spre ea, iar zâmbetul lui fu de-ajuns s-o facă să se simtă sigură pe ea.

– O să intre și o să stea trei ore, o anunță el.

– Trei ore?

– Trei ore, declară bărbatul cu fermitate. Și îmi împrumută mașina ei.

– Ce vrei să faci?

– Eu? zâmbi el larg. Nu poți să-ți dai seama? Mă duc la cumpărături!

– Rose?

Femeia de la ușă ezita, privind în bucătărie de parcă ar fi așteptat să fie primită cu un glonț, mai degrabă decât cu o urare de bun venit.

Joan Mitchell era cea mai apropiată vecină a lui Rose. Fusese o prietenă apropiată a mamei ei, dar Chris jefuise familia ei de o sumă importantă, pe care nu și-o puteau permite.

– Doamnă Mitchell.

Rose încercă să se ridice, dar femeia traversă atât de repede camera, de parcă ar fi fost suflată de vânt din spate.

– Oh, draga mea, să nu îndrăznești să te ridici pentru mine. E adevărat? întrebă ea, oprindu-se și privind în jur. Rose! Antichitățile mamei tale! Porțelanurile de pe dulap! Balansoarul acela drăguț! Nu mai sunt aici. Ai vândut tot!

Vizitatoarea izbucni în plâns, strângând-o pe Rose în brațe.

– Oh, Rose, am fost atât de cruzi... și am aflat că ai niște copii minunați. Doctorul spune că sunt gemeni, un băiat și o fetiță, iar eu n-am adus nici un cadou pentru copii!

– Dar a adus ceva bun de mâncare, interveni Tom încurajator din spatele ei.

Îi zâmbi tinerei femei, care ridică o privire disperată spre el după umărul femeii care o strângea în brațe.

– Rose dragă, văd că te las pe mâini bune, continuă el. La revedere, doamnelor. O să mă întorc la timp pentru cină. Sper că nu ai paste în caserolă, Joan?

– Nu, dar...

– În acest caz, mă voi întoarce la timp, râse el.

Tom Bradley nu era un bărbat potrivit pentru a face cumpărături. Cumpăra doar ce era necesar, și asta era tot. Dar acum se apropie de oraș cu o încântare aproape copilărească.

Mai întâi, să se ocupe de ce e mai important. Se îndreptă spre garajul unde fusese dusă mașina lui, clătină din cap și dădu câteva telefoane, făcând rost de o altă mașină. Sau mai degrabă, o camionetă. Era foarte potrivită pentru hrănitul la mână!

Apoi intră în magazine.

Mai întâi, la supermarket. Umplu imediat un cărucior, se îndreptă spre casă, lăsându-l în fața casierei mirate.

– Mă întorc imediat, spuse el, îndepărtându-se cu un alt cărucior.

Era amuzant, într-adevăr!

Umplu în cele din urmă trei cărucioare și ieși din magazin, gândindu-se cu poftă la toată mâncarea pe care o cumpărase. Nu se supăra dacă nu mai mânca vreodată paste.

Era ora patru.

Mai avea încă o oră înainte de închiderea magazinelor, și avea o misiune de îndeplinit. Zâmbi larg și se îndreptă spre șirul de magazine, dornic să trăiască febra cumpărăturilor.

***

– Cine este Tom?

Joan Mitchell se învârtea prin bucătărie ca o cloșcă, încercând să recupereze timpul în care se purtase cu răceală.

– Un prieten.

– Un prieten al familiei sau al tău?

– Acum nu suntem decât noi trei, eu și gemenii, așa că pot spune că e un prieten de familie.

– Dar părinții tăi îl cunoșteau?

– Nu e aici de prea multă vreme, dădu Rose din colț în colț, dar Joan părea mulțumită.

– E necăsătorit?

– Da...

Era sigură de acest lucru. Desigur, știa că nu avea copii, iar după modul în care refuza orice implicare emoțională putea deduce și că nu are soție.

– E drăguț, draga mea, spuse Joan, iar Rose îi aruncă o privire speriată.

– Hei, nu e vorba de asta!

– Vrei să spui că nu e îndrăgostit de tine?

– Nu!

– Hm, zâmbi Joan. Poate că nu... Dar dacă este?

– Nu sunt pregătită pentru o relație, clătină din cap cu amărăciune tânăra femeie. Cine s-a ars cu ciorba, suflă și-n iaurt.

– Doar pentru că n-ai avut noroc la prima încercare, nu înseamă că toți bărbații sunt la fel, observă vizitatoarea ei. Bob al meu e minunat.

Rose se gândi la Bob Mitchell și își reținu un zâmbet. Bob era rotund ca o minge, mai scund decât soția lui, care îl ținea sub papuc.

Dar ei i se părea minunat, iar Rose se simți pentru o clipă copleșită de invidie.

– Și are un zâmbet minunat, continuă femeia, vorbind tot despre Tom. Ei, un zâmbet ca ăsta... Dacă aș fi fost de vârsta ta și un bărbat ca el mi-ar cere să-și pună ghetele sub patul meu...

– Joan Mitchell!

– Numai să nu cauți calul de dar la dinți, draga mea, dădu femeia din cap, netulburată. Copiii tăi au nevoie de un tată.

– Au avut un tată, spuse Rose cu tristețe.

– Și a fost un nemernic. Trebuie să le găsești altul. Sau e mai bine să nu faci nimic. Stai unde ești și lasă evenimentele să-și urmeze cursul.

– Nu este interesat de mine... nu în acel mod.

– Prostii, draga mea, zâmbi femeia. Cred chiar că ar fi cazul să-l trimit pe Bob să-l întrebe care îi sunt intențiile.

– Joan Mitchell, să nu îndrăznești!

– Draga mea, nu ai părinți. Cineva trebuie să aibă grijă de tine.

– O să aibă Tom.

Cuvintele îi ieșiră de pe buze înainte să se poată abține, provocându-i un adevărat șoc. Zâmbetul lui Joan se lărgi.

– Exact asta spuneam și eu, draga mea, declară ea încântată. Așa speram să fie...

Tom ajunse acasă la apusul soarelui, chiar când Joan începuse să se îngrijoreze de cina dragului ei Bob. Ar fi rămas să descopere ce era în mulțimea de pachete, dar Tom aranjase ca mașina închiriată să-l urmeze, sperând că-l va conduce ea în oraș pe șofer.

– Măcar atât poți face, îi spuse el cu un zâmbet malițios. Ai tratat-o pe Rose îngrozitor. Acum trebuie să-ți speli păcatele.

Îi zâmbi apoi larg și, chiar dacă femeia părea exasperată, nu putea rezista zâmbetului lui.

– Să ai grijă de ea, fu tot ce putu să spună în timp ce era împinsă în mașină.

– O să am, nici o problemă, dădu el din cap, închizând ușa și ridicând o mână în semn de salut.

– Mâncare!

Rose stătea la masa din bucătărie, privind cu ochi mari pungile aduse în încăpere.

Nu văzuse atât de multe cumpărături în viața ei!

– Chiar așa, mâncare.

– Nu avem nevoie...

– Ba avem.

– Tom, nu-mi pot permite...

– Dar eu pot.

– De ce?

Aproape se plângea, nevenindu-i să creadă pe măsură ce el aducea pungă după pungă.

– Tom, nu mai trebuie să rămâi aici. Acum vor avea grijă de mine vecinii. Ai făcut deja atât de multe!

– Nu pot pleca înainte ca mașina să-mi fie reparată.

– Dar trebuia să prinzi un avion.

– Așa este, dar sunt foarte atașat de mașina mea.

– Chiar așa?

– Da.

Nu avea nici un sens. Nimic nu avea sens, dar Rose urmări cu ochi mari cursele lui Tom, știind că nu-l va lua prea mult la întrebări. Da, ar fi trebuit să-l trimită de aici, dar...

Ce spusese Joan? Dacă un bărbat ca el vrea să-și pună ghetele sub patul ei...

Se îmbujoră toată, și trebui să se aplece peste un leagăn ca să-și ascundă fața. Se purta ridicol!

E doar din cauza singurătății, își spuse ea. În ultimele opt luni fusese atât de izolată, încât credea că-și va pierde mințile. Iar acum bărbatul acesta, ca o adevărată forță a naturii, o făcea să râdă și umplea casa cu zâmbetul lui.

O să fie foarte goală după plecarea lui.

Așadar, ar fi mai bine să plece, dar dacă nu s-a hotărât încă, nu va fi ea cea care să-l împingă!

Cina fu de-a dreptul magnifică.

– E o masă festivă, anunță Tom, în timp ce așeza masa. E ziua gemenilor.

– A fost în urmă cu o săptămână.

– Am avut atunci o masă festivă? Sigur că nu. Nu-mi amintesc decât de paste.

– Nu, dar...

– Așadar, vom face o petrecere, din moment ce încă n-am avut una. Stai jos, taci din gură și bucură-te.

– Nu gătești! protestă ea.

– Dar pot să gătesc, replică el jignit. N-ai decât să vezi cu ochii tăi!

Desigur, dacă a găti înseamnă să încălzească mâncarea adusă de Joan, să prăjească niște carne și să facă o salată, iar ca desert să servească fructe cu frișcă. Cu toate acestea, în timp ce bea o cafea și mânca prăjituri cu rom, Rose hotărî că era cea mai bună cină pe care o avusese vreodată. Cerule, trăise doar cu paste de atâta vreme!

Nu era singura care aprecia gătitul lui Tom. La fel făcea și Iaurt!

Câinele ridicase capul încet, văzând că bărbatul se apropie cu bolul de mâncare, apoi la nas îi ajunse mirosul conținutului lui: cea mai mare bucată de friptură pe care o văzuse vreodată! Se ridicase atât de repede în picioare, încât puii ei căzuseră unul peste altul.

– Unele lucruri sunt mai importante decât maternitatea, zâmbise Tom la vederea energiei cu care Iaurt atacase friptura, de parcă viața ei depindea de asta. Cred că e cazul să-ți schimbăm numele.

Iaurt îi aruncă o privire plină de afecțiune și se întoarse la mâncat.

– Ce vei face cu ea? întrebă bărbatul, privind câinele cu drag. După plecarea mea, desigur...

– Eu...

Întrebarea o luase prin surprindere. Rose își puse ceașca pe masă, privind lung în fundul ei. După plecarea lui...

– Cred că poate rămâne aici.

– Unde sunt câinii tăi de fermă?

– Am avut doar unul, spuse ea. Polly. În noaptea în care Chris m-a bătut, a încercat să mă apere.

Era destul. O privire spre fața ei spunea restul.

– Așadar, acum ai opt câini, zâmbi Tom, ducând farfuriile murdare la chiuvetă. Cred că au nevoie de puțină educație.

– Nu știu...

– Hei, poate că sunt foarte potriviți pentru asta. Opt ogari! Sunt sigur că pot să-ți găsească vacile rătăcite, chiar dacă nu știu ce să facă după aceea.

Zâmbi larg la vederea privirii ei uimite, apoi ridică o cutie de pe podea. Încă mai erau pachete peste tot.

– Bun, destul cu mâncarea, declară el. Acum să vedem ce mai avem aici. Asta e partea mea preferată.

– Ce vrei să spui?

Bărbatul n-o asculta.

– Aici ce este? se întrebă el, apoi zâmbi din nou. Ah, știu. Am stat destul fără calculatorul meu. Am cumpărat un laptop nou. Oricum, voiam să-i fac un upgrade. Am vorbit și cu un specialist câtă vreme eram în oraș. Nu avem nevoie decât de un telefon și internetul este la dispoziția noastră!

Ca din senin, Toby se trezi și începu să scâncească. Poate că internetul putea să aștepte, dar el nu!

– N-are cum să-i fie foame, spuse Rose, fixând în continuare calculatorul în timp ce se ridica să-și ia fiul în brațe. L-am hrănit în urmă cu două ore!

– N-are nevoie de mâncare, ci de informație, declară Tom.

Îl luă pe băiețel din leagăn și-l puse pe genunchi.

– Sunt sigur că se va învăța cu calculatorul ca un pește cu apa. Bine, micule Toby. Să te prezint noii tale lumi. Ce părere ai dacă o să căutăm informații despre ogari?

Dacă în urmă cu două săptămâni cineva i-ar fi spus lui Rose că va petrece această seară cu un bărbat ciudat, căutând informații pe internet

în timp ce fiul ei se odihnea pe genunchiul lui, ar fi crezut că acea persoană este nebună. Dar exact asta făcea. Îl luă în cele din urmă pe Toby de la Tom, dar ajunse să râdă atât de tare încât fu nevoită să-l dea înapoi.

Ogari...

– Nu sunt la fel de ușor de antrenat ca rasele de câine de fermă, rosti Tom cu gravitate, după ce descoperise cel puțin treizeci de situri interesante. De fapt, mi se pare destul de dezgustător...

– Se spune că le curg destul de rău balele, citi ea, apoi se întoarse s-o privească pe Iaurt. În nici un caz!

– După cum scrie aici, e de-a dreptul periculos. Dacă dau din cap, pot să ajungă și pe tavan... În continuare, se spune că se usucă atât de greu, încât NASA s-a gândit pentru o vreme să-l folosească drept adeziv în spațiu.

– Nu e cazul cu Iaurt!

– Poate că nu se întâmplă decât în cazurile în care este fericită. Scrie aici că, dacă este fericit, un câine ca ea poate da jos de pe masă cu coada un întreg serviciu de farfurii! S-ar putea să aibă dreptate!

– Uite cum dă acum din coadă, spuse Rose, urmărind-o cu atenție. Nu ți-ar veni să crezi că poate fi atât de agitată.

– Dar este.

– Dar nu la fel ca animalele din aceste imagini. Poate că ne-am ales cu un câine deprimat.

– Poate că are cele cinci minute de depresie postnatală înmulțite cu șapte.

– Poate că era deprimată de când am luat-o.

Exprimarea la plural îi scăpă incoștient, iar când Rose își dădu seama că o spusese aruncă o privire nesigură spre Tom.

Nu fusese atent.

Desigur, nu observase. I se păruse absolut normal.

– Poate că, dacă o să-i dăm în fiecare zi câte o friptură, o să scape de deprimare.

– Da, sigur. În visele tale. Poate că ai destui bani pentru asta, dar eu în nici un caz nu-mi pot permite...

– Rose, eu sunt cel care plătește, o întrerupse Tom cu răceală. Să fie clar acest lucru. Ți-am adus-o pe cap și, dacă va rămâne aici, eu voi fi cel care va plăti. În nici un caz nu voi pleca lăsându-te cu o responsabilitate mai mare pe cap.

– Nu e o responsabilitate atât de mare. Ai spus și tu că o putem antrena ca un câine de fermă.

La naiba! Folosise din nou persoana întâi plural. Trebuia să înceteze.

Dar el nu observă nici de data asta.

– Poate că nu, mormăi bărbatul, privind ecranul calculatorului. Se spune aici că sunt capabili doar să urmeze mirosul, fără să fie atenți la altceva. Și, dacă sunt lăsați liberi și urmăresc urma unui miros, pot să intre în mașini parcate, în copaci sau chiar în mașini în mișcare.

– Nu asculta toate astea, Iaurt, spuse repede Rose, speriată.

Câinele continuă să-și roadă bucata de carne, ridicând din când în când privirea spre ei.

– Ești foarte folositoare, nu-i așa, draga mea? o întrebă tânăra femeie. De exemplu, poți să descoperi vacile care s-au pierdut.

– Dar ai garduri, interveni Tom. Câte vaci se pierd în fiecare an?

– Se mai pierd în ceață...

– Și cât des este ceață?

– O dată sau de două ori pe an...

– Iar noi avem opt ogari. Se pare că suntem foarte pregătiți. Poate că nu e o idee atât de rea să-i păstrăm.

– Dar nu știu ce altceva am putea face, oftă ea. Poate că vom putea să vindem cățelușii.

– Oare oamenii cumpără cârtițe?

– Sunt foarte drăguț, clătină din cap tânăra femeie, privind puii orbi care se jucau. Cred că...

– Sincer...

– Sincer, să nu ne facem probleme, declară Rose cu fermitate. Vor rămâne aici!

Hotărârea ei bruscă îl miră. O privi cu ochi mari, în timp ce ea mângâia urechile mari ale lui Iaurt. Să plece de lângă ei?

De lângă Rose, de lângă copii, de lângă Iaurt și puii ei...

Dar ce altceva ar putea face? Aruncă o privire spre Toby, care era în brațele lui, iar băiețelul îl privi cu ochi mari și plini de încredere.

Să plece...

Doamne Dumnezeule, dar ce altceva putea face?

– Joan a spus că i-ai trimis niște bani, spuse el cu blândețe, privind-o cu atenție.

După moartea lui Chris.

– Când am vândul mobila, am plătit ce am putut din datorii, răspunse ea. Și tot ce câștig de pe urma fermei merge tot în aceeași direcție.

– Ce anume plătești? Toată datoria lui Chris?

– Nu, pe acelea pe care le-a făcut după căsătorie. Acelea cu care oamenii din zonă sunt împovărați din cauza mea, deoarece au avut încredere în numele meu și n-au pus atâtea întrebări câte ar fi trebuit să pună.

– Dar o să te zbați în sărăcie o viață întreagă!

Ea ridică bărbia cu mândrie.

– E mai bine așa, decât să am datorii. Și avem în continuare ferma.

– Vrei să spui că gemenii au în continuare ferma. Tu ai o viață întreagă de muncă pentru a nu o pierde.

– Nu mă deranjează.

– Ei bine, pe mine da.

Se uită urât la ea, iar Rose încercă să-i răspundă la fel. Nu ieși tocmai cum spera, așa că se aplecă spre Toby și-l ridică în brațe.

– E aproape timpul să-i hrănesc.

Tom o privi o vreme fără să spună nimic, apoi înțelese aluzia. Bine, dacă nu voia să vorbească despre asta, n-o s-o oblige. Se înveseli brusc.

– Bine, dacă este timpul pentru hrană, înseamnă că se apropie și cel pentru baie. Ceea ce înseamnă că e timpul să-mi fac munca de vrăjitor.

– Vrăjitor?

– Am adus niște cadouri pentru copii, declară el cu mândrie. Primele mele cadouri pentru copii. Spune-mi ce părere ai despre asta.

Îl luă pe băiețel din brațele ei și-l duse spre un munte de pachete de lângă ușă.

– Vino, Toby, e timpul pentru cadouri. S-o trezim pe sora ta cea mare și să vedem ce ți-a adus unchiul Tom.

Unchiul Tom se purtase complet absurd. Cumpărase atât de multe, încât orașul se îmbogățise brusc din cauza sumei investite. Rose se așeză pe covor, înconjurată de copii și de munți de hârtie de împachetat, privind în jur nedumerită.

Cumpărase câte două obiecte din toate: doi ursuleți, două jucării de pluș, două jucării din plastic, ca și două veioze cu stele și lună care pluteau într-o mare de ceață.

În plus, două scaune pentru copii, complet utilate.

– Sunt pregătite pentru camion, după ce va fi reparat, anunță el cu seriozitate. Ca să-i poți lua în plimbările de după-masă, sau jos la grajduri când trebuie să vezi ce fac vitele.

– Tom.

– Și uită-te la asta.

Deschise următorul pachet ca un spirit care făcea să apară lucruri din aer. Din pachet apăru o cantitate impresionantă de hăinuțe pentru copii, care o făcu pe Rose să-și piardă răsuflarea.

Nu mai avea nevoie de costumele oribile de culoare galbenă. Ca prin minune, apăruseră hăinuțe de un roz delicat și de un albastru pur. Ghetuțe mici și veste colorate. Fulare moi și căciulițe pufoase. Orice își putea dori un copil bine îmbrăcat.

Era tot ce tânăra femeie putea visa pentru copiii ei.

Tom așeză cu grijă copiii pe câte o păturică nouă, aruncând o privire neliniștită spre mama lor.

– Ei bine?

Ea nu spuse nimic. Nu putea. Ridică încet fiecare piesă de îmbrăcăminte, examinându-le cu ochi care treceau dincolo. Tăcerea se întinse la nesfârșit.

– Nu-ți plac? întrebă bărbatul

– Eu...suspină ea disperată, căutând o batistă, apoi își suflă nasul și-l privi lung. Ba îmi plac, dar...

– Rose...

El veni mai aproape și o prinse în brațe, legănând-o ca pe un copil. Tânăra femeie se topi în îmbrățișare, cu batista încă ridicată la ochi, lipită de pieptul lui și sunetul suspinelor ei îl făcu să zâmbească. Nu, nu plângea...

Era o femeie pe cinste!

– Rose.

Nu ținuse niciodată o femeie astfel. Nu simțise niciodată ce simțea pentru ea. O strânse cu blândețe, în timp ce ea se străduia să nu-și piardă controlul, simțind dorința copleșitoare de a-i spune ce sentimente avea.

Ceea ce era o adevărată nebunie. Era un om pasionat de aventură, a cărui slujbă îl purta prin toată lumea, care nu stătea niciodată prea mult în același loc. Își repetă acest lucru, în timp ce o ținea mai aproape. Și mai aproape...

În cele din urmă, ea fu cea care își recăpă stăpânirea de sine. Tom descoperi o altă batistă într-un buzunar de la pantaloni și i-o întinse cu seriozitatea cuvenită. Apoi o privi lung, în timp ce-și sufla nasul.

Tânăra femeie aruncă o privire spre batistă, reușind în cele din urmă să zâmbească.

– O vrei înapoi?

– O s-o îngrop, anunță el cu solemnitate. Mă pricep din ce în ce mai bine.

Ea râse, cu ochii încă umezi.

– Oh, Tom!

Aceasta fu ultima picătură. Să-și audă numele rostit de ea. Nu știa nici el de ce la auzul vocii ei rostindu-i numele, inima i se oprea în gât.

– Rose.

– Nu mai pot, clătină ea din cap, ridicând privirea spre el.

O ținea în continuare în brațe, cu mâinile pe umerii ei și privind-o de aproape.

– Cred că vezi că nu mai pot continua...

– De ce nu?

– Ești un străin.

– Nu, nu sunt un străin, răspunse el, rănit. Sunt Tom!

Chiar așa era, își spuse ea. Minunatul ei Tom. Spiritul cu lampa lui magică, făcând totul să fie bine din nou.

Dar aceasta era o lume reală. Nu o poveste cu zâne.

În cele din urmă reuși să se adune și să se îndepărteze de el. Copiii erau liberi de strânsoarea păturilor vechi și stăteau întinși pe spate pe noile hăinuțe, bucurându-se să simtă atingerea moale a materialelor. O lume nouă părea să se deschidă în fața ochilor lor.

Dar nu pentru Rose. Într-un fel, era nevoită să-și aducă aminte că se afla în aceeași lume veche, în care realitatea este dureroasă.

– Dacă ai ști cât de mult mi-am dorit să cumpăr toate acestea, șopti ea, privind în jurul ei la cadourile primite. Sunt la fel ca orice mamă, cred. Vreau ca gemenii să aibă tot ce e mai bun. Dar nu pot. Nici ei nu pot...

– Tocmai le-am dat cadou, Rose. Nu poți să mi le dai înapoi. Sunt un cadou pentru ei.

Ea ridică bărbia cu mândrie.

– Ba pot să ți le dau înapoi și o voi face.

– De ce?

– Am deja foarte multe datorii față de tine.

– Ți-am lovit mașina, îți aduci aminte? murmură el cu blândețe. Am provocat nașterea prematură a copiilor.

– Aveam dureri înainte de accident, mărturisi ea. Nu trebuie să te simți vinovat. Și sper că nu te simți vinovat, nu?

Într-adevăr, nu se simțea vinovat. Nu o lovise prea tare și, dacă n-ar fi fost accidentul, s-ar fi dus acasă să nască singură.

Nu se simțea vinovat, dar se simțea în continuare legat de ea, fără să știe care este adevăratul motiv.

– Cum crezi că mă simt, întrebă tânăra femeie, ridicând una dintre păturici și simțindu-i moliciunea, să-mi plimb copiii prin zonă, îmbrăcați mult mai bine decât își poate permite vreunul dintre vecini?

Când le datorez atât de mult.

– Nu le datorezi tu. Datoriile sunt ale lui Chris. Joan se va asigura că toată lumea știe acest lucru.

– Sunt și datoriile mele. Au avut încredere în el din cauza mea. Au avut încredere pentru că era soțul meu.

– Așadar, îi vei pedepsi pe copii.

Nu avea dreptate să spună acest lucru și știa prea bine. Urmări expresia de suferință de pe figura ei și se urî pentru ceea ce spusese, dar trebuia să accepte adevărul.

– Îi privezi de cadourile mele.

– O să supraviețuiască, replică ea cu răceală.

Da, sigur. Tom o privi lung. Era atât de frumoasă, cu blugii ei vechi și cu tricoul larg cu nasturii deschiși pentru a-i hrăni pe copii. Fața ei era încă palidă din cauza lunilor lungi de oboseală și de privațiuni, părul îi era răvășit și expresia hotărâtă.

Da, vor supraviețui și fără el.

– Rose, simt nevoia să-ți ofer aceste cadouri, spuse el cu blândețe, încercând s-o facă să înțeleagă. Am mult mai mulți bani decât pot cheltui.

Era adevărat. Meseria lui era foarte riscantă, dar salariile erau fabuloase. Nu cheltuise banii, ci preferase să-i economisească. Dacă se retrăgea acum, era un bărbat bogat.

– Nu trebuie să-mi dai nimic, se încăpățână tânăra femeie.

– Nu pot să plec și să te las pradă sărăciei.

Ea clătină din cap, privindu-l cu ochi limpezi și hotărâți. Știa ce trebuie să facă– ce trebuie să spună– chiar dacă o durea ca un cuțit în inimă.

– Tom, n-ai nici o legătură cu noi. Nici una. Te-ai purtat minunat. Ești o persoană cu adevărat uimitoare, care ne-a dăruit atât de multe. Tuturor... Mie, gemenilor, lui Iaurt... Ne-ai dat o viață nouă. Dar acum... ne-ai dat destule, respiră ea adânc. Poate că este timpul să te detașezi și să-ți vezi de viața ta...

Să se detașeze...

Cuvintele părură să răsune în camera mare.

Toby era întins pe o grămăjoară de hârtie de împachetat care foșnea la fiecare mișcare. Era singurul sunet care se mai auzea.

Tom aruncă o privire spre Rose și simți că stomacul i se strânge. Să se detașeze și să-și vadă de viața lui.

Dar avea dreptate. Nu avea nimic de oferit care să-i fie cu adevărat util. Nimic.

Cu excepția...

Gândul apăru din senin, orbindu-l prin simplitatea lui. Desigur... Mai avea un lucru de oferit, care nu era de folos nimănui. Poate... poate că va merge.

Jessie scânci în apropiere și el o ridică imediat în brațe.

– Taci un pic, îi spuse el. Doar o secundă, trebuie să-i spun ceva foarte important mamei tale.

– Ce? întrebă Rose speriată, începând să adune pachetele și hârtiile de pe podea.

Voia să facă orice, numai să nu fie nevoită să-l privească.

– Lasă hârtiile în pace, Rose.

– De ce?

– Tocmai mi-a venit o idee minunată, zâmbi el, cu o privire luminoasă. Ei bine, sper că pot să spun, nu? Toate ideile mele sunt minunate, oricum. Dar asta este cea mai grozavă.

– Despre ce este vorba?

Se purta în continuare ca și cum ar fi fost pusă pe pilot automat, dar încetase să adune hârtiile, ridicând privirea spre el. Ochii lui o fascinau, cu privirea lor aproape magnetică.

Bărbatul ezită puțin, iar sclipirea din ochii lui scăzu.

Ea se încruntă.

– Tom?

– Spune-mi dacă ți se pare o prostie, murmură el, dar cred că poate să meargă.

– Ce poate să meargă?

– Ce părere ai avea, începu el încet, dacă te-aș cere de soție?

Capitolul 6

Cuvintele răsunară în aer ca o lovitură de tun, amenințând să-i zdrobească. Exact așa arăta Rose, de parcă o ghiulea urma să cadă din cer peste ea. Dar pentru Tom era prea târziu să-și mai retragă cuvintele.

– Hei, Rose, nu e nici o nenorocire, spuse el repede, întinzând mâna spre ea. Nu e decât o căsătorie.

Ea se retrase, de parcă degetele lui ar fi ars-o.

– Numai căsătorie? Ce glumă mai este și asta?

– Nu e nici o glumă.

– Trebuie să fie, respiră ea adânc. Căsătorie? Ne cunoaștem doar de șase zile. Nu știu nimic despre tine.

El zâmbi, continuând s-o fixeze cu privirea.

– Ce vrei să știi? Am treizeci și trei de ani și n-am fost vreodată căsătorit. Sunt un bărbat normal, cu nici un viciu. Îmi schimb șosetele în fiecare zi, îmi place berea, nu sforăi și nu mănânc spanac nici dacă mă bați. Oh, am învățat să schimb scutece și să sap în doar șase zile. Învăț foarte repede. Ce mai e de știut?

Cuvintele acestea o făcură să zâmbească, dar nu dură foarte mult. Zâmbetul se stinse repede.

– Știi foarte bine că nu mă refeream la astfel de lucruri...

– Dar la ce anume te refereai?

– La lucruri cum ar fi de ce un bărbat sănătos și cu capul pe umeri ar alege pe cineva ca mine pentru a se căsători.

Pe cineva ca mine. Chiar credea ceea ce spunea, își dădu el seama. Chris o făcuse să ajungă să se considere inutilă. Se căsătorise cu ea pentru a obține ferma, iar ea aflase. Cineva ca mine putea la fel de bine însemna "cineva mai mult decât inutil".

– De ce n-aș vrea să fii soția mea? întrebă el cu blândețe.

– Ei bine, pentru început, nu mă cunoști.

– Ba te cunosc, o întrerupse el cu fermitate. Te-am văzut în momentele cele mai grele și în cele în care erai vulnerabilă. Ai un curaj impresionant, Rose Allan și ești cea mai frumoasă femeie...

– Sper că nu vrei să spui că te-ai îndrăgostit de mine, nu?

Nu, nu credea că se îndrăgostise. El nu e capabil să ofere dragoste. Desigur, e o persoană normală, dar fusese rănit de prea multe ori ca să mai poată avea încredere în dragoste.

– Poate că nu.

– În acest caz, de ce te-ai gândi la o căsătorie?

Întrebarea era foarte bună. Nici el nu știa prea bine de ce.

Era foarte bine că gemenii rămăseseră tăcuți. Avea nevoie de timp să se gândească.

Tânăra femeie îi acordă cât timp dorea. Chiar dacă îl fixa cu privirea, nu-l forță.

– Trebuie să te căsătorești, spuse el în cele din urmă, iar ea făcu ochii mari.

– Dacă acesta este singurul motiv, să știi că e unul stupid. Nu vreau milă.

– Nu, dar...

Era greu să gândească rațional, cu vârtejul de emoții din mintea lui. Nu era obișnuit cu emoțiile. Era obișnuit cu planurile bine gândite, iar un astfel de plan era necesar acum.

– Ne poate fi de folos amândurora, spuse el în cele din urmă, vocea devenindu-i din ce în ce mai sigură pe măsură ce planurile i se limpezeau în cap.

Își aliniase argumentele în minte, dar când era pe punctul să înceapă, Jess hotărî că era sătulă de cadouri și că voia mâncare.

Amintindu-și și el de lucrurile importante din viață, Toby i se alătură.

Tom mârâi, resemnat și ușurat în același timp.

– O să stăm de vorbă după ce le dai de mâncat.

– Dar..

– Lasă-mă să mă gândesc bine înainte să vorbesc, dădu el din cap, ridicându-l în brațe pe băiețel și îndreptându-se spre ea. Vreau să fac lucrurile cum trebuie.

Ea îl privi lung– ca și cum ar fi fost o adevărată ciudățenie– apoi păru să fie de acord, ridicând din umeri. Hotărâse deja că e nebun.

Dar nu era nebun. Următoare jumătate de oră fu consumată cu hrănitul și îmbăiatul copiilor, iar când pacea coborî în cele din urmă în încăpere, Tom își făcuse deja planurile. Erau bine gândite și raționale, și pur și simplu logice. Dar mai întâi trebuia să pregătească scena.

– Ciocolată fierbinte, anunță el, în timp ce Rose îl lăsa pe Toby în pătuțul lui. Și Tim Tam.

– Tim Tam?

– Sunt singurul motiv pentru care continuu să revin în Australia, declară bărbatul, rontăind cu poftă un biscuit. Și ca s-o văd pe mama, adăugă el repede. Rose, ia loc. Să lăsăm curățenia pentru mai târziu.

Ea se așeză și-l privi cu atenție.

– N-o să începi din nou cu ideea aceea nebunească legată de căsătorie, nu?

– Te uiți la mine de parcă mi-aș fi pierdut mințile, clătină el din cap.

– Sau un cangur care a scăpat în grajd, fu ea de acord, zâmbind slab. Nebun.

– Dar un nebun simpatic? întrebă el plin de speranță, iar ea zâmbi mai larg.

– Cu siguranță, un nebun simpatic. Dar, Tom, ideea asta cu căsătoria... e mai bine să uiți de ea, pentru că este stupidă. O să strice...

Vocea ei se stinse.

– Ce să strice?

– O să strice timpul care a mai rămas.

Se întinse să ia un biscuit din pachet, dar nu era atentă la ce făcea.

E o pierdere mare, își spuse bărbatul amuzat, trăgând pachetul mai aproape de el.

– Nu!

– Ce să nu fac?

– Nu trebuie să mănânci un Tim Tam fără respectul cuvenit. O să-ți arăt cum se face.

Scoase un biscuit din pachet și mușcă încet din el. Îl muie apoi în ciocolată fierbinte și mușcă din nou.

Expresia de pe figura lui era una de plăcere supremă, iar Rose nu putu să reziste. Izbucni în râs, în timp ce Tom își linse satisfăcut buzele.

– Acum e timpul să încerci și tu.

– Nu. Eu...

Îi întinse un biscuit.

– Insist. Absolut. Am cumpărat douăzeci de pachete de biscuiți, așa că ai cu ce să faci practică.

– Douăzeci de pachete?

Privirea ei era și mai uimită, de parcă i-ar mai fi crescut un cap, dar îi făcu pe plac. După ce gustă din biscuit, rămase uimită de gustul neașteptat.

– E minunat, nu-i așa? întrebă Tom.

– Da...

Era singurul lucru pe care putea să-l spună. Era atât de aproape de râs sau de plâns, nu știa nici ea prea bine.

De la căsătorie la Tim Tam– trecea de la lucruri nebunești la altele caraghioase.

Dar Tom îi luase ceașca de ciocolată și o pusese pe masă.

– Poftim. Viața e plină de lucruri frumoase, Rose, observă el cu blândețe, întinzându-se spre ea și luându-i mâinile. Dacă ești pregătită să riști puțin. Să încerci.

– Sunt pregătită.

– Nu e adevărat. Sau poate că ești, dar ai uitat cum trebuie să te comporți. Nu-mi dau seama cum vei învăța din nou, dacă vei continua tot așa.

– Nu văd de ce..

– Rose, aproape nu mai ai cu ce să-ți hrănești vitele, spuse el, ignorând întreruperea. Joan mi-a spus că nu ți-ai recoltat fânul și că toată lumea se întreabă de ce.

– Eram însărcinată și singură. Nu puteam să-l adun singură, dar nici nu-mi permiteam să plătesc pe cineva s-o facă pentru mine.

– Știu asta, dădu el din cap.

Se simțeau atât de bine unul pe altul, încât aproape nu mai era nevoie să mai vorbească. Știa ce urma să spună înainte să deschidă gura.

– Dar mai sunt încă două luni până când va apărea noua recoltă. Cu ce le vei hrăni? Va trebui să vinzi o parte din ele ca să ai bani să cumperi hrană pentru restul.

– Da, dar...

– Și apoi vei cumpăra altele? Cum? De unde vei avea bani?

– Cred că, își mușcă ea buzele, dacă vacile nu mai au mâncare, le voi vinde și voi închiria ferma. O să mă mut în oraș.

– Și când te vei întoarce?

– Când gemenii vor fi mai mari.

– Vrei să spui când vor fi deja adulți, o ironiză el.

Continua să-i țină mâinile, dar ea nu părea să observe. De fapt, să-i simtă mâinile era o senzație foarte plăcută. Era confortabil și cuvintele lui, deși reci, erau adevărate.

– Rose, va trebui să plătești ca să închiriezi ceva în oraș, iar creditorii așteaptă în continuare fiecare cent pe care îl câștigi. În plus, iubești casa asta.

– Știu, dar...

– Dacă te căsătorești cu mine, voi plăti ca să rămână funcțională.

Replica lui o sperie destul de mult, încât să se retragă din strânsoarea lui, dar nu-l luă prin surprindere. O strânse mai tare.

– Rose, te rog să mă asculți. Am mai mult decât suficienți bani pentru investiții în această fermă, iar acest lucru îmi va face o mare plăcere.

– Ți-am mai spus, se încăpățână ea, încercând să se retragă. Nu vreau mila nimănui.

– Dar nu este vorba despre o donație. De aceea te-am cerut în căsătorie. Vreau ceva în schimb.

– Ce anume?

– Pe tine.

Tânăra femeie făcu ochii mari.

– Tom!

– Oh, n-am spus că m-am îndrăgostit de tine, spuse el repede, refuzând măcar eventualitatea acestui gând, nu sunt genul acela de om. Dar asta nu mă împiedică să vreau...

Respiră adânc și aruncă o privire în jur. Bucătăria era caldă și primitoare. Gemenii, sătui și îmbăiați, dormeau în pătuțurile lor. Iaurt dormea aproape de foc, iar puii ei se îngrămădeau în apropiere. Cadourile aduse de Tom erau depozitate în grămăjoare colorate în toată camera. Era un loc minunat.

– Vreau asta, murmură el.

– Ce anume?

El ridică din umeri, apoi făcu o mișcare largă cu brațele, cuprinzând întreaga încăpere.

– Asta. N-am avut niciodată așa ceva.

– Nu înțeleg.

– Mama nu era genul de persoană care stă prea mult într-un singur loc, explică el. M-a târât din relație în relație și n-am avut niciodată șansa să spun unui loc "acasă" și să mă atașez de el. Am ajuns să nu mai pot petrece câteva zile cu o femeie într-un loc fără să vreau să plec. Dar aici... e o casă...

– O casă fără legături? întrebă ea, iar Tom ridică din umeri.

– Poate că sună stupid, dar m-am gândit bine. Cea mai mare parte dintre colegii mei aveau soții. Le trimiteau salariul și se duceau din când în când în vizită. Mi-am depus întotdeauna cecul de salariu la bancă, iar acum nu am unde să mă duc în vacanță. Chiar și hotelurile de cinci stele par la fel, după o vreme. Sunt impersonale, reci și goale. Așa că m-am gândit...

– Ai vrea să-ți pui ghetele sub patul meu de fiecare dată când ești liber? întrebă ea cu răceală, dar nu se putuse abține.

– Nu asta voiam să spun, făcu el o grimasă. Relațiile intime, Rose... ei bine, numai după ce te vei fi refăcut complet după naștere, și doar dacă vrei și tu. Altfel, putem trăi și fără așa ceva.

Ea îl privi uluită.

– Tom, mai precis, ce fel de căsătorie îți dorești? întrebă ea.

– Vreau doar...

La naiba, încercase de ceva vreme să-și dea seama, dar tot nu-i era clar.

– Vreau doar să mă pot gândi la locul acesta ca fiind "acasă", de fiecare dată când sunt la serviciu.

Tânăra femeie se încruntă, privindu-l cu atenție. Încerca să-și dea seama ce e în mintea lui. Să vadă ce anume își dorea.

– Stingi incendiile de la sonde, da? începu ea.

– Da.

– Și ceva s-a întâmplat... recent, adică, ceva care te-a făcut să-ți dorești asta?

– Nu.

– Ba da, dădu ea din cap, s-a întâmplat. Îți văd tulburarea din ochi, Tom Bradley, la fel de clar cum o poți vedea pe a mea. Ce te-a făcut să-ți dorești soție și copii din senin?

– Nu vreau...

Bărbatul se opri, ridicând din umeri, dar ea nu voia să-l lase să scape atât de ușor.

– Ce anume vrei?

– Vreau doar să mă pot gândi la asta. Cred că ai dreptate. Ceea ce fac este o meserie periculoasă. Este întotdeauna fumul– dioxid de sulf amestecat cu arsenic și cupru– ca și teama de o explozie. Când lucrezi în preajma unor focuri unde temperatura crește la patru mii de grade, astfel încât nisipul se topește și se transformă în sticlă, dezastrul este mereu în apropiere.

– Oh, la naiba, păli ea. Mi se pare că schimbatul scutecelor e o nimica toată.

– Să nu crezi asta, se încruntă el, iar Rose zâmbi.

Dar zâmbetul ei se stinse la fel de repede cum apăruse.

– Așadar, ce s-a întâmplat?

– Nu vreau...

– Dacă nu vrei să-mi spui, nu vom duce această conversație mai departe, declară ea cu fermitate. O să mă duc la culcare. Și, îl amenință ea, o să iau și cutia de Tim Tam cu mine.

– Oh, nu! exclamă el în glumă. Nu și Tim Tam!

Zâmbetul ei se stinse din nou.

– Spune-mi din ce cauză pot citi în ochii tăi atâta suferință.

Tom se crispă. Putea să vadă prea bine în sufletul lui!

– Nu vrei să știi, clătină el din cap, dar de data asta mâinile ei le prinseră pe ale lui.

– Tom! Vreau să-mi spui!

Era prins în cursă. La naiba!

Timp de un minut, rămase tăcut. Rose era sigură că nu va spune nici un cuvânt. Privirea lui coborî, fixând mâinile lor împreunate. Ale ei erau mult mai mici, mai fine, dar păreau să fi muncit din greu. Aveau chiar și bătături. Muncea prea mult pentru o femeie...

Un mușchi zvâcni pe maxilarul lui, singurul semn al luptei interioare căreia îi căzuse pradă.

– Tom? murmură ea cu blândețe.

Iar el începu să vorbească.

– Era cel mai bun prieten al meu, murmură el. Marty Helder. Am lucrat împreună ani întregi.. Obișnuiau să ne spună "Perechea invincibilă", iar printre luptătorii cu iadul aveam o reputație de invidiat.

– Luptătorii cu iadul?

– Așa li se spune experților în stingerea incendiilor.

– Oh, dădu ea din cap, înghițind cu greu. Așadar, ce s-a întâmplat cu Marty?

– Numai că...

O privi lung, iar ceea ce citi pe figura ei fu pe punctul să-l facă să-și piardă controlul. Până acum, ținuse totul la distanță. Începând din clipa în care securizase zona în care zăcea corpul prietenului lui. Știa că e

mort. În nici un caz nu putea supraviețui în infernul acela. Dar a trebuit s-o sigileze și să se îndepărteze, așteptând explozia.

Oh, Doamne, nu putea să continue.

Dar nu avea nici un motiv s-o facă.

– Nu mai spune nimic, murmură Rose, ridicându-se și atingându-i fața. Pot să văd. Nu mai trebuie să-mi mai spui nimic.

Îi mângâie încet obrazul, iar el se înfioră.

Nu, nu trebuia să-i spună. Îi spusese deja. Ridică privirea spre ea și întâlni ochii de un albastru luminos, fiind sigur că știe adevărul. Văzuse oroarea și simțise că nu poate vorbi fără să sufere.

– Marty era ca mine, spuse el în cele din urmă. Nici o legătură. N-avea nici o importanță că nu mai aveau ce găsi la final, pentru că nu era nimeni care să-l înmormânteze în afara mea, iar toată averea pe care o adunase urma să ajungă la un văr pe care nu-l văzuse niciodată.

Bărbatul respiră adânc.

– Aș vrea ca a mea să ajungă la tine și la gemeni. Chiar și la Iaurt!

– Dacă despre asta este vorba... murmură ea, speriată. Să vrei să semnezi un act ca noi să moștenim averea ta, în clipa în care te vei transforma într-o friptură umană...

– Hei, nu voiam să spun asta...

– Dar ce voiai să spui?

– Numai că ar fi bine, murmură el, încercând să-și dea seama ce dorește cu adevărat, să știu unde sunteți. Să știu că banii mei ajung undeva și că am lucrat pentru un scop.

– Pentru o casă.

– N-o să fie casa mea, clătină el din cap. Eu n-am acasă. Din câte am spus, nu sunt omul care să se așeze. Dar aș putea veni în vizită– să petrec două, trei săptămâni pe an hrănind vaci, schimbând scutece și aruncând mingi la câini...

Vocea lui era atât de dornică, încât ea nu putu spune nimic.

– Tom, dacă asta vrei cu adevărat...

– Nu, declară el brusc. Sau cel puțin nu pentru totdeauna. N-am vrut niciodată ceva pe termen lung... ci doar pentru o vreme...

Se retrase și se ridică în picioare, traversând camera și îndreptându-se spre fereastră, ca să privească afară. Spatele lui era drept, iar Rose își dădu seama că tensiunea care-l cuprinsese era aproape la apogeu. Oftă și se îndreptă spre el, atingându-l ușor pe umăr. Atingerea ei îl făcu să tresară. Nu înțelegea nici el cu ce se luptă, își spuse ea, întrebându-se dacă ea poate înțelege.

– Lasă asta acum, Tom, murmură ea. E târziu și ești obosit. O să vorbim despre asta mâine dimineață. Să mergem la culcare.

– Trebuie să văd ce fac vacile.

– O să mă duc eu.

– Dar...

– Acum avem un camion, îi aminti ea. Nu-mi va lua decât douăzeci de minute să mă duc la grajduri și să văd ce se întâmplă. Mi-ar plăcea să ies puțin. O să fie prima oară după naștere, și mi-ar plăcea să văd cum se simt fetele mele. Stai aici și ai grijă de gemeni. Și de Iaurt și de puii ei. De cei nouă copii ai tăi.

– Rose...

– Traiul domestic nu e chiar așa de rău, zâmbi ea. Încearcă în continuare, Tom Bradley. Sau cel puțin douăzeci de minute, până când îmi limpezesc mintea.

Nu era nici o vacă rătăcită în această seară, iar Rose era profund recunoscătoare pentru acest lucru. Nu voia să-l cheme pe Tom să sape, iar ea nu era încă în stare s-o facă.

Se îndreptă spre prima adăpătoare, pe care o ocoli, apoi verifică întreagă zonă. În cele din urmă opri camionul și rămase cu ochii ațintiți asupra apei în care se reflecta luna. Era atât de confuză, încât nu mai știa unde se află.

Căsătorie.

Tom.

Cele două cuvinte păreau să se unească în mintea ei. Căsătoria cu Tom...

Căsătorie? Nu!

Dar Tom...

Cum spunea că li se spune lui și colegilor lui? Luptători cu iadul. Un bărbat care trece de la un pericol la altul, căutând primejdia. Unul care voia căsătoria ca un balsam pentru suflet, știind că poate muri în orice clipă.

Nu era un soț prea real.

Dar... Tom?

Tom părea de acum un soț real. Trebuia doar să se gândească la el, și începea să zâmbească: la corpul lui frumos, la mâinile mari care-i legănau copiii, ca și cum ar fi fost cel mai de preț lucru din lume.

La zâmbetul lui minunat și la bunătatea de care dădea dovadă...

Era destul de mult pentru orice femeie, își spuse ea, cu atât mai mult pentru una ai cărei hormoni sunt dați peste cap în urma nașterii. Probabil că era vina lor... Sau reacția ei se datora propunerii pe care o primise? Lui Tom?

Într-un fel, reuși să treacă peste amintirea corpului lui și să încerce să și-l imagineze ca pe un soț. Ah, la naiba!

Ce voia de la ea? Să fie soția lui și să-i ofere tot timpul un cămin, dar fără nici o legătură strânsă. Să fie un fel de soție inexistentă.

Oricum, nu va putea fi niciodată altfel de soție, își spuse tânăra femeie. Îngropată în datorii până peste cap, cu doi copii mici pe care să-i crească– și, în plus, întreg bagajul emoțional care rămăsese după căsătoria cu Chris.

Nu, Tom avusese dreptate când își imaginase că nu se va putea gândi niciodată cu adevărat la o altă căsătorie.

Dar cu el...

Poate că ar merge... Ba nu!

Și de ce nu? se întrebă ea, apoi descoperi răspunsul imediat. Era drept în fața ochilor lui. Știa de ce nu poate fi soția lui, iar motivul nu era că ideea este o nebunie.

Nu putea fi soția lui pentru că o s-o părăsească. O să plece în lume să se lupte cu incendiile și n-o să știe niciodată dacă este mort sau viu.

Mi-aș pierde mințile, clătină ea din cap. Și în nici un caz nu pot lua această decizie în săptămâna în care s-au născut copiii mei. În nici un caz!

Oftă și porni camionul, întorcându-l spre casă. În timp ce făcea acest lucru, zări cu coada ochiului o vacă, rătăcită la marginea îndepărtată a pășunii.

De ce oare? Perioada de fătare urma să înceapă abia peste câteva luni. Rose se încruntă, dar se îndreptă spre locul cu pricina, să vadă despre ce e vorba.

Era o viţică, una pe care Rose o ținea într-un grajd separat. Era prea mică pentru a intra în perioada de împerechere cu celelalte, dar se părea că o făcuse deja– sau încercase s-o facă.

– Animalul ăla blestemat!

Își dădu seama imediat ce se întâmplase. Era din cauza gardurilor– sau, mai bine zis, din cauza lipsei lor. Taurul, Ferdinand, ieșise afară într-o zi, în urmă cu ceva timp. Când îl găsise, stătea nonșalant lângă spărtura din gard, părând nevinovat.

Dar era clar că fusese ocupat înainte să-l găsească.

– Cred că și-a dat seama că ești una dintre fetele care nu va intra anul ăsta în haremul lui, clătină ea din cap. Și nici măcar n-am observat că ești gestantă. Am fost prea ocupată cu propriile probleme. Oh, fetițo, îmi pare rău!

Se aplecă și puse mâna pe burta animalului, care se zbătu speriat.

Oare de când era căzută pe jos? Probabil trecuse destul de mult, din moment ce pământul din jur păstra urmele zbaterii.

– Trebuie să mă duc să aduc cele necesare, declară Rose, ridicându-se cu greu în picioare. Ai puțină răbdare, fetițo. O să mă întorc imediat.

***

– Și unde crezi că te duci?

Rose tresări. Tocmai încerca să scoată din vechea camionetă cele necesare, când Tom apăruse în spatele ei. Mâna de pe umăr o speriase.

– Nu vrei să fii mai atent? se răsti ea. Aproape mi-ai provocat un atac de cord.

– Și cum este?

– Nu știu, dar eram pe punctul să aflu.

– Așadar, îmi spui ce faci?

– Tocmai voiam să iau lanțurile pentru viței.

– O să ne ocupăm de apariția unui vițel?

– Eu o s-o fac.

– Noi, se îndreptă Tom spre ea, luându-i lanțurile din mână. Nu ridici nimic mai greu decât un copil, Rose. Spune-mi unde este vaca.

– N-o s-o faci singur. N-ai nici cea mai mică idee ce trebuie să faci.

– Hei, am asistat la nașterea unor gemeni, se indignă el în glumă. Și a unor septupleți. Câți obstetricieni cunoscuți pot spune același lucru? Un singur vițel, e floare la ureche.

– Are probleme, Tom, răspunse ea, dându-și la o parte de pe față buclele. E prea tânără, iar vițelul s-ar putea să fie unul mare.

– În acest caz, spune-mi ce trebuie să fac.

– Nu pot. Trebuie s-o fac eu.

– Nu!

– Dar trebuie.

– Bine, vino cu mine să-mi arăți cum se face.

Tânăra femeie aruncă o privire nesigură spre casă.

– Dar copiii?

– De aceea am cumpărat scaune pentru ei, se mândri bărbatul. Pentru transport. Să luăm ce ne trebuie, apoi tu, cu mine, cu Jessie și cu Toby vom alerga să-i salvăm. În stilul luptătorilor cu iadul.

– Tom...

– Rose, pierdem timpul degeaba, o avertiză el cu blândețe. Să mergem.

Fu o naștere grea și care dură foarte mult. Fără răbdarea lui Tom, Rose ar fi renunțat și ar fi scurtat suferința bietei vaci. Dar Tom nu avea de gând să cedeze. Dacă Rose știa ce trebuie să facă, el o urma pas cu pas.

Luaseră cu ei apă și săpun, aplicaseră mult lubrifiant, atașaseră lanțurile și începuseră să aștepte. La fiecare contracție, Tom apăsa cu toată puterea pe lanțuri, ceea ce tânăra femeie n-ar fi putut să facă. Se așeză pe iarbă lângă el, între scaunele celor doi copii care dormeau liniștiți, și începu să dea instrucțiuni.

Și-l urmări cu privirea.

Dar el era atent doar la ceea ce făcea. Vaca era atât de mică, iar vițelul imens.

– Nu putem chema veterinarul? întrebă el, văzând în ce stare era animalul, dar ea clătină din cap.

– L-am plătit, dar i-am cerut lui Chris să ducă la poștă cecurile. Nu le-a dus, așa că sunt datoare. N-am reușit să-mi plătesc încă datoria și nu va veni.

– Așadar, totul depinde de noi.

– Exact.

Tom puse o mână pe spatele vacii, mângâind-o încet.

– Nu-ți face probleme, fetițo. Ai destul timp. Suntem cu tine, în orice clipă.

Făcu un pas lateral, îndreptându-se spre lanțuri, iar Rose se simți copleșită de o emoție ciudată.

"Suntem cu tine, în orice clipă".

Fusese atât de singură, iar acum îl avea pe Tom.

O ceruse de soție. Imposibil. Și cu toate astea, dacă nu răspunde "da", o să plece spre focurile lui din iad și n-o să-l mai vadă vreodată. Sau poate că va deveni doar un număr într-o statistică: "Trei dispăruți într-un incendiu din Irak", "Șaptezeci și trei cetățeni lucrând în afara țării au fost uciși"...

– Se mișcă!

Vocea lui pătrunse în universul de nenorociri care apăruse în fața ochilor ei: Tom prins în mijlocul flăcărilor, coșciugul lui îmbrăcat în drapel adus acasă... Brusc, din fericire, adevăratul Tom era cel care o privea, foarte viu, cu mânecile suflecate până la umeri și blugii pătați de iarbă vizibili în lumina lunii. Fața lui arămie arăta concentrarea.

Brusc, o contracție mai puternică scutură corpul vacii, iar Tom se încordă, trăgând cu putere de lanțuri. Micul vițel alunecă afară, făcându-l pe bărbat să-și piardă echilibrul și să aterizeze pe iarbă.

Vițelul era viu! Rose dădu un chiot de bucurie și îngenunche în iarbă să-l elibereze din membrana care îl protejase, dar Tom fu mai rapid.

– Hei, asta este treaba mea. Eu sunt obstetricianul, spuse el cu mândrie, ridicând vițelul și ducându-l aproape de mama lui.

Era atât de mulțumit!

Rose se lăsă pe iarbă în lumina lunii, uitându-se la peisajul din fața ei. Cea mai mică dinte vacile ei, revenindu-și încet dar sigur, întinzând botul spre vițelul ei, dând semne că vrea să-l lingă. Lângă ea, Tom strălucind de încântare.

Chiar dacă pot avea asta doar o săptămână pe an, își spuse ea, chiar dacă moare și nu sunt lângă el...

Închise ochii, iar când îi deschise știa deja ce are de făcut. Așadar, în clipa în care Tom se îndreptă spre ea, plin de încântare, întinzând brațele s-o cuprindă într-o îmbrățișare strânsă, îi răspunse imediat la fel.

Numai că nu era o îmbrățișare ca a lui. Îl cuprinse strâns cu brațele, îl ținu aproape și-l sărută.

Era un sărut minunat, care schimbă lucrurile pentru totdeauna. Nu era un sărut prietenesc. Era un sărut care exprima proprietatea și apartenența.

Și poate, pe undeva, era și puțină dorință fizică.

Când buzele ei se lipiră de ale lui, o putere mai mare decât ei îi copleși, făcându-i să tremure până în adâncul ființei.

Dar reacția îi sperie pe amândoi de moarte.

Rose nu se simțea pregătită pentru așa ceva. Nu! Nu putea, îi era imposibil să se ofere astfel unui bărbat. Să-și deschidă inima atât de mult.

Dar se putea împiedica? Îl strânse aproape și o bucurie fără margine o copleși– ca lumina după umbră, ca promisiunea unei vieți noi.

Iar Tom? Nu se simțise niciodată astfel. Buzele ei, atingerea catifelată, gustul ei... Felul în care corpul i se lipea de al lui. Întreaga ei făptură.

Când îl cele din urmă se îndepărtă de el, o privi cu uimire și șocat.

La naiba! Era un lucru pe care nu-l planificase, și pe care nu-l putea înțelege. Era tulburat și speriat.

Dar ea îi zâmbea, punându-și mâinile în ale lui, oferindu-i încrederea și promisiunea ei de viitor, iar acum era prea târziu să mai dea înapoi.

– Bine, domnule Bradley, șopti ea cu o voce tremurătoare. De acord, luptătorul meu cu iadul, obstetricianul extraordinar.

– Cu ce ești de acord? murmură el cu o voce la fel de nesigură.

Sărutul îi produsese sentimente despre care crezuse că sunt inaccesibile pentru el și se străduia cu greutate să n-o cuprindă din nou în brațe. Dar nu voia să facă acest lucru. Nu putea să-și dorească așa ceva.

– O să fiu soția ta, dădu ea din cap. Oricâte ai fi pregătit să dai, multe sau puține, o să mă mulțumesc și cu ele. Ne vom căsători, oricând vrei. Spune doar care sunt condițiile tale.

Capitolul 7

A fost nevoie de patru săptămâni pentru a organiza nunta, iar în acest timp Tom trecu printr-o mulțime de emoții pe care nu le mai simțise vreodată.

O parte din el voia să se bucure de fiecare moment fericit, să ia noua lui familie aproape și să se bucure de ei, iubindu-i așa cum nu fusese în stare să iubească întreaga lui viață.

Cealaltă parte, voia să fugă unde vedea cu ochii! Dincolo de orizont! Acea parte din el era foarte speriată.

Aceasta era o stare foarte ciudată în care să te afli înainte de nuntă, își spuse el în dimineața în care urma să aibă loc evenimentul, în timp ce se îndrepta spre grajduri să verifice vitele. Că era sau nu nuntă, acestea trebuie hrănite, iar ieșirea din casă devenise o ușurare. Avea impresia că locul devine din ce în ce mai strâmt.

– Ești un bărbat norocos, îi spuseseră vecinii. E o fată bună, o să fiți un cuplu reușit.

Rose va fi o pereche foarte bună, își spuse el, dar el nu e potrivit pentru asta. Nu are ce este necesar, adică permanența. O căsătorie ar trebui să dureze până la moarte, numai că aceasta va dura până la următorul telefon, când va pleca, oferindu-și timp de respirat– și o cale de scăpare– astfel încât să nu se atașeze prea tare. Astfel, nici gemenii și nici Rose nu se vor atașa prea tare de el. Să fie prea dependenți. Dacă o să depindă de el, vor ajunge să sufere!

Era stupid să-și spună așa ceva!

Da, era greșit, dar așa crescuse el, hotărî bărbatul cu amărăciune. Sau poate că așa îl crescuse mama lui. Dar nu avea cum să scape de stările care-l copleșeau. Era mort de frică! Avea impresia că pereții casei se strâng în jurul lui. Propunerea de a încheia căsătoria fusese o prostie din partea lui, dar acum nu mai putea da înapoi.

Nu-i plăcea că acum se simțea implicat, iar acest lucru nu-l mulțumea.

În ceea ce privea partea cu eternitatea... toată lumea credea că o iubea pe Rose.

Dar o iubea...

Nu așa! Nu să vrea să fie cu ea cincizeci de ani de acum încolo. Sau poate că voia asta, dar știa că nu se va întâpla și asta îl speria cel mai mult!

Așadar, să se întoarcă la lucruri practice. Când orice altceva nu dădea nici un rezultat, cea mai bună soluție e munca!

Descărcă baloții de fân din camion, privind spre cireadă cu satisfacție. Cel puțin, asta era munca lui. Lucrurile păreau să stea bine. Cireada începuse să arate înfloritoare, după perioada de hrănire mai substanțială. Vaca pe care o ajutase să-și aducă pe lume vițelul, părea aproape la fel de mare ca restul cirezii. Data viitoare când o să vină acasă, o să aibă noroc să descopere care dintre ele era.

Data viitoare când va veni acasă.

N-o să dureze foarte mult, își spuse el, iar panica scăzu la gândul că va lipsi o vreme. Câteva incendii decente. Acțiune! Ar putea pleca o vreme de aici, să-și taie legăturile emoționale, să înceteze să se simtă atât de amenințat, de pus la colț.

– N-am nevoie de locul ăsta, îi spusei văcuței în timp ce-i arunca o porție de mâncare. Și am făcut tot ce se putea face.

Auzi un zgomot în apropierea camionului, și când privi în jos o descoperi pe Iaurt, așteptând cu seninătate să vadă ce avea de gând. Se obișnuise să-l urmeze la grajduri, de fiecare dată când încerca să ia o pauză scurtă. Puii ei aveau cinci săptămâni acum, fiind destul de mari să-i încerce răbdarea.

– Când voi fi plecat, va trebui să-l urmezi pe Sam, îi spuse el, deschizându-i ușa să se urce lângă el.

Sam Baxter era bărbatul pe care-l angajase după ce intervievase mai mult de o duzină. Fusese greu să găsească pe cineva de încredere, dar Sam avea cam cincizeci de ani, o experiență vastă și părea foarte capabil.

Numai la schimbat scutece nu era bun, își spuse Tom. Rose era singură din punctul ăsta de vedere, iar asta nu-i plăcea deloc.

– O să se descurce și fără mine, se întoarse el spre Iaurt. Trebuie s-o facă. Dacă stau prea mult, îmi pierd mințile. Sau o să încep să alerg și nu voi mai fi în stare să mă opresc.

***

– Rose, arăți minunat.

Joan Mitchell aranjă coronița de trandafiri pe care o fixase pe buclele lui Rose, apoi se retrase să vadă efectul. Lacrimi apărură în ochii ei.

– Oh, draga mea! Mama ta ar fi atât de mândră!

– Poate că ar spune că sunt rațională, în cele din urmă, răspunse Rose, mângâind rochia de mătase pe care o purta.

Era de culoarea piersicii– singura concesie făcută de Tom perioadei de doliu– dar insistase să spună că vrea o mireasă, iar Rose fusese de acord.

Nu-și putea da seama ce era în mintea lui. În unele zile, nici nu voia să audă despre nuntă, în altele părea atât de entuziast, dorind ca totul să fie perfect– visul lui.

Ceea ce era exact cum vedea el lucrurile: ca un vis. Ea și gemenii vor fi famillia la care visa, dar pe care știa că n-o vor avea niciodată.

Atinse din nou rochia minunată pe care o purta, simțindu-se oarecum tristă și vinovată. Adevărul era că iubea această rochie, chiar dacă se înfiora la gândul prețului pe care-l plătise Tom pentru ea.

Dar nu avea nici o importanță.

Tom cheltuia banii cu plăcere, iar asta era vizibil.

– Vreau o listă cu creditorii, comandase el, iar când ea nu făcuse nici o mișcare, adăugase: în nici un caz soția mea nu va avea datorii. La ce mi-ar folosi banii, dacă nu să-mi sprijin familia?

Totul era foarte bine, dar... familie?

Nu erau o familie, se întristă ea. Observase panica din ochii lui de fiecare dată când se apropia mai mult. Îi plăcea să spună că sunt o familie, îi plăcea cum se simțea, dar nu mai mult de atât. O lăsa să se apropie doar atât, nu mai mult.

În ceea ce privea viața intimă... Sărutul din noaptea în care acceptase să fie soția lui fusese singura oară când se apropiase de el. De fiecare dată când îl atingea, părea să se retragă, iar uneori era suficient să zâmbească din partea cealaltă a camerei, ca să-i vadă sclipirea de panică apărând în priviri.

Avusese această reacție doar pentru că voia să se asigure că se simte bine după naștere, își spuse ea. Poate se temea să nu-i provoace durere... Dar inima ei spunea că e mai mult decât atât.

Nu e decât o moștenire din copilăria lui cu probleme. Teama. Își dăduse inima prea des "familiilor" în care-l introdusese mama lui, și ar fi și mai rănit dacă și ea l-ar îndepărta din nou. Atât fusese în stare să descopere din el.

– E atât de frumos, comentă Joan, neînțelegând starea ei de spirit. Oh, Rose, cu Tom nu va trebui să-ți faci probleme pentru lucruri, la fel ca... adică, sper că înțelegi ce voiam să spun...

– Vrei să spui că nu e cum era Chris?

– Nu, clătină femeia din cap. Bob a stat de vorbă cu el și, în afară de meseria lui periculoasă, spune că e un bărbat cu capul pe umeri.

Era destul de greu de trecut peste meseria lui, se gândi Rose îngrijorată, dar zâmbetul ei nu reflecta problemele la care se gândea.

Cu capul pe umeri...

Da, era cu capul pe umeri și făcea un lucru onorabil.

Aruncă o privire pe geam și văzu camionul care se îndrepta spre casă, cu silueta lui Iaurt zărindu-se în spate.

Venea spre ea, viitorul ei soț. Tom al ei. Dragostea ei.

Dragostea ei care ar fugi o milă dacă ar afla că e îndrăgostită de el, își aminti ea, mângâind din nou materialul mătăsos al rochiei de mireasă. Dragostea ei, care dorea să fie orice altceva decât asta!

Fu o ceremonie amestecată. Mai întâi, fu problema botezării a doi copii– pentru că părea inutil să nu profite de sosirea vicarului, care venea special, iar Rose propusese să facă și botezul. Tom fusese de acord.

Iar el stătu la o parte în timp ce Rose își numi copiii.

Jessica Margaret Allen.

Tobias Thomas Allen.

Ochii lui se măriră la auzul numelui. Aruncă o privire întrebătoare spre Rose, dar ea zâmbi senin. Cei mai apropiați vecini erau de față: douăzeci de persoane pe care Tom știa că se poate bizuie de acum încolo să aibă grijă de Rose cât timp el este plecat. Stăteau în spate și zâmbeau fericiți în timpul ceremoiei botezului, astfel încât Tom nu putu să protesteze: hei, nu vreau ca acest copil să fie numit Thomas!

Thomas... Tobias Thomas.

De asemenea, Rose îi dăduse niște hârtii la semnat: "pentru că, dacă vrei să fii soțul meu, trebuie să duci totul la capăt."

Erau acte de adopție. O să dureze două sau trei luni până când adopția va deveni legală, dar în timp poate că Tobias Thomas Allen poate deveni Tobias Thomas Bradley.

Panica deja cunoscută începu să dea semne de viață, și trebui să se abțină să n-o ia la fugă. Dar vicarul, părintele Hendrick, zâmbea larg și Joan păși înainte să-i ia pe cei doi copii de la mama lor, lăsând ceremonia de căsătorie să-și urmeze drumul.

Apoi Rose îi luă mâna– oare chiar păși înainte?– iar vicarul începu să le vorbească.

Arată minunat, își spuse vicarul, în timp ce pregătea ceremonia de căsătorie. Sunt un cuplu potrivit. Ea e frumoasă– strălucitoare, chiar dacă puțin nesigură, arătând mai degrabă ca o mireasă la prima căsătorie decât o văduvă. Dar tânărul ei Tom Bradley era o adevărată viziune, în

costumul lui la patru ace. Foarte arătos, părea un bărbat de încredere. Din discuțiile pe care le purtase cu ei înainte de căsătorie, vicarul ajunsese la concluzia că făceau o casă minunată pentru cei doi copii, și numai binecuvântări puteau veni pentru ei.

Nu avea nici o îndoială, în timp ce începu să vorbească:

– Dragii mei, ne-am adunat aici în fața lui Dumnezeu și în fața acestei adunări ca să-l unim pe acest bărbat cu această femeie...

Rose atinse încet mâna lui Tom, iar privirea pe care o ridică spre el era gravă și întrebătoare. Privirea ei spunea că putea să se retragă și acum, dacă nu era sigur că asta vrea să facă.

Dar, cerule, putea s-o facă? O privi lung și văzu cât era de frumoasă.

Fac asta pentru Rose, își spuse el cu hotărâre, întorcând privirea spre vicar. Pentru Rose și pentru vicar, pentru a fi în siguranță. N-are nici o legătură cu mine, cu ceea ce vreau. Sunt în continuare independent. N-am renunțat la nimic care mă poate răni, dacă sunt părăsit din nou.

Dar...

– Cu acest inel te iau de soț, șopti Rose, cu corpul meu te preamăresc. Toate bunurile mele le împart cu tine.

Toată lumea încremenise.. Tom părea o statuie, în timp ce vicarul continua ceremonia de căsătorie.

"Cu corpul meu te preamăresc".

Își dădea seama când auzea adevărul, iar aceste cuvinte erau adevărate. Privi în ochii ei, dându-și seama că și ea credea cu adevărat ce spunea.

Poate că Tom organizase o căsătorie de conveniență, dar ea era sinceră.

Petrecerea de după ceremonie fu plăcută și veselă. Nu erau prea multe nunți în zonă, iar de fiecare dată când aveau ocazia vecinii se bucurau cum puteau mai bine.

Bob venise cu fluierul, Marg cu orga, și în cele din urmă se organiză o orchestră și toată lumea începu să danseze. Ferma părea foarte însuflețită. Rose nu voise o petrecere formală, dar vecinii ei, simțindu-se vinovați pentru tratamentul la care o supuseseră, organizaseră ei o

petrecere. Era multă mâncare, și tot felul de bunătăți aduse de invitați. În cele din urmă, era o nuntă cu adevărat antrenantă.

Până și Iaurt și puii ei erau la înălțimea momentului. La cinci săptămâni, cățelușii erau foarte vioi și agitați, iar Rose le pusese fiecăruia câte o panglică de culoarea curcubeului.

– Crezi că rezistă cu panglicile pentru că știu că este o ocazie importantă, sau deoarece sunt stupizi? întrebase ea, iar Tom zâmbise și ridicase câțiva cățeluși în brațe.

– Cum poți spune așa ceva? Stupizi? Nu ascultați, băieți. Nu voi suporta ca inteligența voastră să fie pusă sub semnul întrebării.

Ei se zvârcoliseră, încercând să-l ajungă cu limbile lor roz și umede, iar el le dăduse drumul. O să-i fie dor de ei, când va fi plecat.

Când va fi plecat...

Acum, aruncă o privire în jurul lui, în camera aglomerată. Era atâta bunăvoință în acest loc, cu familia și cu vecinii lui.

Cu soția lui...

Numai cu numele, își spuse el cu severitate. În nici un caz nu se va atașa de ea. Respiră adânc și o prinse pe Joan care trecea prin apropiere cu un platou cu dulciuri, învârtind-o în ritmul muzicii.

Să rămâi mereu în mișcare, își repetă bărbatul. Astfel, nu mai are timp să se gândească.

În cele din urmă, spre miezul nopții, Bob ceru tuturor să facă liniște.

– Este valsul tinerilor căsătoriți, anunță el. Un dans lung pentru mire și mireasă, iar apoi îi vom lăsa să înceapă noua lor viață, de cuplu căsătorit.

În jurul lor răsunară aplauze, ochii tuturor se îndreptară spre ei, iar el nu mai avea nici o scăpare. Tom, care dansase cu toate femeile din cameră cu excepția lui Rose, fu nevoit să se apropie și s-o prindă în brațe.

Tânăra femeie se topi imediat lângă inima lui. În ochii ei se citea epuizarea.

Fusese foarte mult pentru ea. Gemenii o treziseră la cinci dimineața, și fusese toată ziua în mișcare, asigurându-se că totul este perfect, iar acum dansase fiecare dans...

– Ar trebui să fii în pat, îi spuse el în clipa în care începu valsul marital.

Se potrivea în brațele lui de parcă ar fi fost născută acolo, iar corpul ei se mula pe contururile lui puternice.

– O să mă duci în pat? murmură ea și bărbatul se sperie.

Cu siguranță, nu auzise bine. Sau poate că nu se referea la...

Trebuie să se concetreze asupra dansului.

Dar cum să se poată concentra când ea mirosea atât de bine, se potrivea minunat în brațele lui și când atingerea mâinilor ei îl făcea să simtă că sângele îi curge mai repede prin vene?

Însă nu trebuia să se concetreze. Muzica era un ghid destul de bun, iar ritmul din mintea lui era ritmul inimii. Se mișcau ca o singură persoană, iar când muzica se apropie de sfârșit, ochii tuturor privitorilor erau umeziți.

O căsătorie făcută în rai...

Doar câteva zile, își spuse Tom cu disperare, apoi va lua sfârșit. O să am o soție și o familie, dar voi fi în altă parte. O să fiu din nou singur.

***

– Ai vrea niște cafea?

Rose îl puse pe Toby în pătuț, după ce-i dăduse de mâncare și se întoarse spre soțul ei. Jessie era deja hrănită și adormise. Tom aduna cu gesturi mecanice paharele folosite. Așteptase... Oare ce așteptase?

– Lasă astea, îi spuse ea cu blândețe. Pot să aștepte.

– Prefer să le adun în seara asta.

N-o privise. Fiecare mușchi, fiecare nerv din corpul lui era întins la maximum. Ea purta încă rochia de mireasă, singura concesie făcută rolului domestic fiind că deschisese nasturii perlați ai corsajului. Rezultatul era incredibil de seducător.

Bobocii de trandafir erau încă prinși în părul ei.

Își dăduse jos pantofii și se plimba prin cameră desculță. Degetele goale care se zăreau de sub rochia de mireasă o făceau să arate și mai frumoasă.

Nu!

– E noaptea nunții noastre, Tom, murmură ea, traversând camera ca să-i ia paharele din mână. Lasă astea.

– Eu...

Bărbatul respiră adânc, luptându-se să-și recapete controlul. Era atât de frumoasă!

– Ar trebui să fii în pat, veni răspunsul lui.

Dacă vocea îi era aproape gâtuită, nu era vina lui. Era atât de încordat, încât îi era teamă că se va rupe ceva în el.

– Știu că ar trebui, răspunse ea, prinzându-l de umeri și privindu-l aproape sfidător. Ți-am cerut mai devreme și îți cer și acum: ia-mă!

– Eu...

Tom încercă să se retragă, dar ea îl urmă, cu mâinile încă pe umerii lui, ca și când ar dansa.

– Tom, de ce îți este teamă?

– Nu-mi este teamă de nimic.

– Ești destul de curajos, continuă ea, ca și cum nu l-ar fi auzit. Te lupți cu focul. Sunt sigură că înfrunți pericole mult mai mari decât acela de a te îndrăgosti...

– De a mă îndrăgosti?

– Te iubesc, Tom Bradley, declară ea cu simplitate. Acesta este adevărul. N-am crezut niciodată că o voi spune. După Chris... de fapt, nici nu cred că l-am iubit cu adevărat. Am fost stupidă și naivă și mult, mult prea tânără. Ceea ce simt pentru tine e la un milion de ani lumină distanță, iar tu stai aici, tratându-mă de parcă aș fi un incendiu îngrozitor. Mai înfricoșător decât un incendiu de la o sondă.

– Rose, ți-am spus, o întrerupse el cu duritate, dându-i mâinile la o parte. Nu sunt pregătit pentru angajamente și legături.

– Cu toate astea, o vrei, declară ea, urmărindu-i expresia schimbătoare. Mă vrei.

– Nu!

– De ce nu, Tom?

– La naiba, nu contează.

Se desprinse de ea și se întoarse cu spatele, privind pe fereastră.

– Nu pot să mă atașez de acest loc, Rose. Chiar nu pot...

Se lăsă tăcerea.

– Și cu mine ce se va întâmpla? întrebă Rose în cele din urmă. Eu ce voi face, Tom Bradley?

– Nu știu... Se mai întâmplă.

– Nu.

– Nu înțelegi? se răsti el, cuprins de mânie. Nu vezi? Am ucis orice sentimente din mine. Orice șansă de a avea o relație pe termen lung a murit de mult. În toată viața mea, n-am cunoscut oameni prea drăguți. Mama a avut un șir nesfârșit de iubiți, iar unii dintre ei erau oameni cu adevărat buni. Care mă doreau și mă iubeau. De fiecare dată, totul s-a sfârșit.

– A fost vina mamei tale, declară ea cu calm. Din cauza ei s-au întâmplat toate acestea. Dar acum este rândul tău să iei o decizie.

El o privi lung.

– Nu, am încercat. Până și Marty...

– Marty a murit, clătină ea din cap. Iar eu nu pot să te ajut din punctul ăsta de vedere. Nu pot să garantez că nu vor avea loc incendii. Dar aici, ai o familie care te iubește. Chiar dacă aș muri, ar rămâne Jess și Toby... și Iaurt– cu cei șapte pui ai ei– și toată dragostea din lume. Nu așteaptă decât dragostea ta.

– Rose.

Ea străbătu camera, plutind aproape ca o fantomă, ridicând mâinile să-i cuprindă fața. Se ridică pe vârfuri, iar buzele ei erau atât de aproape de ale lui, încât îi putea simți respirația.

– Ești iubit, Tom Bradley, murmură ea. În ciuda ta, ești unul dintre noi. Ai luptat și te-ai zbătut, dar ai pierdut lupta. Așa că e timpul să te predai. Ești soțul meu, iar eu nu mai sunt Rose Allen. Sunt Rose Bradley, soția ta. Jumătate dintr-un întreg. Că e bine sau nu, m-am căsătorit cu

tine– la bine și la rău– și-mi iau jurămintele în serios. Nici nu sunt pregătită să fiu soție doar cu numele. Vreau tot.

– Rose, nu pot.

Cuvintele erau mai mult un geamăt, dar el zâmbi. Mâinile ei îl strânseră mai tare, trăgându-l spre ea.

– Vrei să-mi spui că stai aici în fața mea și nu mă vrei?

– Nu. Da, dar... Rose, la naiba!

– Nu vorbi astfel cu soția ta, zâmbi ea. Cel puțin, nu în fața copiilor. Du-mă în pat.

– Eu nu...

– Vrei să spui că n-avem decât un pat mic de o singură persoană, spuse ea, râzând. Așa este. Dar vino să vezi ce cadou de nuntă am pentru tine.

Înainte să-și dea seama ce se întâmplă, înainte să poată veni cu cele o sută de argumente care i se adunaseră în minte, tânăra femeie îl luă de mână și-l trase după ea afară din cameră. Mâna ei era fermă și insistentă, conducându-l înainte.

– Unde...?

– Taci și ai răbdare.

Îl conduse spre partea din față a casei, spre o camera care, în urmă cu câteva zile, era complet goală. Deschise ușa de perete și aprinse becul. Tom rămase nemișcat.

Nu mai era goală. În interior era un pat imens, cu o saltea moale, cuvertură pufoasă și cearșafuri albe. Arăta minunat. Bătrân, confortabil și foarte îmbietor. Părea...

Părea că așteaptă.

– Ce? De unde a apărut patul ăsta?

Vocea lui era răgușită.

– A venit în dimineața asta, răspunse ea, în timp ce dădeai de mâncare la vaci. A aparținut părinților mei. L-am dat la unul dintre magazinele din oraș pentru a fi vândut, dar n-a apărut încă nici un cumpărător. Cred că majoritatea celor care l-au văzut au crezut că e prea mare. Nu și pentru mine.

Nu pentru scopul în care cred că trebuie folosit. În această dimineață l-am rugat pe Bob Mitchell să-l aducă înapoi.

– Rose.

Bărbatul simțea că se sufocă, luptând împotriva unor senzații pe care nu le înțelegea, simțind în același timp că e pe punctul să piardă.

– Nu e patul pe care l-am împărțit cu Chris. El voia ceva modern, un pat cu saltea cu apă, de exemplu. Dar, într-un fel, am fost sigură că-l vei adora pe acesta.

– Nu... nu pot.

– Ba poți, sigur că poți!

– Rose Allen, încerci să mă seduci? întrebă el cu o voce gâtuită, iar ea începu să râdă.

– În nici un caz. Rose Allen nu-l putea seduce pe Tom Bradley. Dar Rose Bradley, soția lui... ei bine, asta este o cu totul altă poveste.

– Rose...

– Chiar nu mă vrei? întrebă ea cu voce răgușită, cuprinzându-i gâtul cu brațele.

Se ridică pe vârfuri și-l sărută ușor pe buze, apoi mai apăsat.

– Chiar nu?

– Nu pot.

– Ba poți, dădu ea din cap.

Mâna ei se îndreptă spre nasturii rochiei, deschizându-i pe rând, urmărindu-i în același timp expresia feței. Senzația pe care o evoca era insuportabil de plăcută.

Ar trebui să plece... Dar nu s-ar fi putut mișca, nici dacă viața i-ar fi pusă în pericol.

Urmă furoul de dantelă, apoi sutienul. Căzură pe podea, dar nimeni nu le observa.

Ochii ei continuară să-l fixeze.

– Te doresc, Tom Bradley, șopti ea. Te-am dorit din prima clipă în care te-am văzut. Te iubesc și ești soțul meu. Sunt soția ta, și vreau să mă duci în patul conjugal, acolo unde îmi este locul.

– Rose, nu pot să rămân, reuși el să murmure, încercând să-și ia ochii de la ea. Știi foarte bine că nu pot.

– Știu, răspunse ea cu calm. Lucrezi în străinătate și nu poți fi aici. Accept acest lucru. Mâine poți face orice vrei. Dar în seara asta... în seara asta ești al meu.

Mâinile ei continuară să îndepărteze obiectele de îmbrăcăminte. În cele din urmă, rămase goală în fața lui.

– Tom, vreau să fiu a ta... Te rog.

Oh, Doamne! Rugămintea fu cea care îi alungă ultima fărâmă de voință. Dacă ar fi spus orice altceva, ar fi putut să reziste...

Dar să refuze acum, era imposibil.

Închise ochii strâns, iar ea se apropie și-l cuprinse cu brațele, trăgându-l aproape.

– Acum!

– Rose, ești sigură? gemu el, știind că nu mai poate rezista. Știi că voi pleca. Nu pot sta aici pentru vecie. O să plec. Trebuie s-o fac și nu vreau să te rănesc.

– Dar nu vei pleca în seara asta, Tom, șopti ea. În această seară, ești soțul meu. Bărbatul din viața mea. Am fost singură atât de mult, și am nevoie de tine. Te iubesc, dragul meu.

Când ridică privirea spre ea, știu că nu va mai rezista. Unor lucruri e imposibil să le reziști, iar ea era atât de frumoasă!

Era soția lui.

Dragostea lui.

Cu un geamăt adânc, o cuprinse cu brațele și o ridică aproape de inima lui.

Patul imens îi aștepta. Era un pat pentru tineri căsătoriți, pregătit să le primească dragostea.

Tom Bradley nu mai rezistă.

Căzură împreună pe așternuturile mătăsoase, cu buzele strâns lipite unele de altele, modelându-se după corpul celuilalt.

Capitolul 8

Rose se trezi înainte de răsărit. În cealaltă cameră, gemenii începeau să dea semne de viață. Ce frumos, își spuse ea. Am avut șase ore de somn.

Plus sau minus o oră. Sau mai mult. O oră sau mai mult de dragoste.

Corpul ei era în brațele lui Tom, iar acesta o strângea aproape. Corpurile lor era unite ca și cum ar fi fost unul singur, piele lângă piele.

Mirosea foarte bine, și se simțea minunat lângă el.

Nu se simțise niciodată așa, își spuse ea visătoare. Se simțea iubită, dorită și împlinită. Tom era orice își dorise, poate chiar mai mult, și nu-și putea dori un iubit mai tandru. Tandru dar puternic, răbdător dar pasional, la fel de preocupat de plăcerea ei ca și de a lui.

Și fusese foarte plăcut. Credea că nu se va simți foarte bine după naștere, dar nu apăruse nici o problemă care să le strice plăcerea.

Avusese dreptate, era bărbatul perfect pentru ea.

Toby scânci din nou, dar Rose nu voia să se miște. Se strânse aproape de soțul ei, iar brațele lui o cuprinseră mai strâns, buzele lui sărutându-i părul aproape incoștient.

– Ce drăguț, mormăi ei. Stai...

Și adormi imediat la loc.

"Stai". Îi ceruse să stea. Asta părea o adevărată răsturnare de situație!

Dar era imposibil să rămână, pentru că avea multe de făcut și trebuia să-i hrănească pe gemeni.

Dragostea putea să mai aștepte puțin. Foarte puțin!

Se răsuci în brațele lui să-l sărute cu tandrețe pe nas– un gest de proprietate caracteristic unei soții– apoi se retrase, ignorând geamătul lui de protest și îndreptându-se repede spre bucătărie. În trecere, îi luă pe cei doi copii. La un moment dat, noaptea trecută, Tom mutase pătuțurile în dormitorul de lângă al lor, după ce își dăduse seama că nu se va întoarce să doarmă pe canapeaua din bucătărie.

– Dacă nu sunt în apropiere să am grijă, vom avea copii în coșul cățelușilor și căței în pătuțurile copiilor, spusese el, îndepărtându-se de ea treizeci de secunde, până când realizase ce-și propusese.

Reacția asta se potrivește atât de bine cu Tom! își spuse Rose, mulțumită. Era atât de grijuliu! Câți bărbați ar face dragoste cu soțiile lor și să se gândească întâi la copii înainte să se ducă la culcare? Sau, așa cum se întâmplase, înainte să facă din nou dragoste?

Tom al ei. Dragul ei Tom!

– Trebuie să rămână cu noi, îi spuse ea lui Toby, în timp ce-l ridica din pătuț. Trebuie să facem tot ce putem să-l convingem să rămână. E tatăl tău– mai mult decât Chris ar fi putut fi vreodată. Te iubește... Ne iubește pe toți.

Dar el nu credea că e în stare să iubească.

– Și asta e o prostie, clătină ea din cap, atât de hotărâtă încât Iaurt ridică uimită capul, să vadă care este problema. Poate să iubească. E doar speriat... speriat că-l vom face să sufere. Sau că ne va face să suferim.

Oare se gândește în continuare la asta?

Tom se trezi imediat după plecarea ei. Pentru o vreme nu se mișcă, ci rămase întins, savurând căldura așternutului, senzația plăcută pe piele și parfumul ei, care se impregnase în pernă.

Rose...

Mai făcuse dragoste cu femei, dar nu fusese niciodată așa. Nu se simțise atât de împlinit! Era cea mai minunată, cea mai perfectă femeie.

Oare ar putea rămâne?

Poate... Se întoarse în pat și se întinse, apoi rămase o vreme nemișcat, ascultând zgomotele dimineții. O vacă era în apropierea casei, primind

zorii cu mugetul ei. Un cocoș făcea la fel, dar sunetul era mai ascuțit. O auzi pe Rose mișcându-se prin bucătărie în timp ce avea grijă de gemeni, vocea ei blândă auzindu-se în timp ce le vorbea celor mici.

Totul era perfect.

Dar se mai simțise așa și cu altă ocazie. Poate nu la fel, își spuse el, dar destul de aproape. Fusese cu mama lui la o fermă. Aparținea celui de-a treilea– sau poate celui de-al patrulea tată. Bărbatul fusese minunat. Îl învățase pe Tom să pescuiască și-i arătase tot ce știa despre fermă. Avea șase sau șapte ani, și i se păruse că a ajuns în rai. Era sigur că de data asta mama lui găsise bărbatul potrivit.

Apoi sosise Crăciunul, iar când se trezise descoperise un ponei care-l aștepta. Numele ei era Blacky și era a lui. Henry așa spusese.

– E calul tău, băiete. Primul tău cal. Cadou de Crăciun pentru tine. Dacă o tratezi cum trebuie, o să facem un călăreț de cinste din tine.

Tom se dusese la culcare atât de fericit, încât se simțea aproape bolnav. Când se trezise, mama lui era încruntată și începuse să facă bagajele.

– Să recunoaștem: nu sunt genul casnic, se răstise ea, când Tom îndrăznise să întrebe ce s-a întâmplat. Nu sunt destinată să aparțin nici unui bărbat. Locul acesta începe să mă enerveze, și dacă își imaginează că mă cumpără fiind drăguț cu tine...

Henry n-a avut nici o șansă. Plecaseră înainte ca el să-și dea seama ce este în neregulă, iar Tom nici măcar nu avusese o șansă să-i spună rămas bun lui Blacky.

"Locul acesta începe să mă enerveze..."

Poate că semăn cu ea, își spuse el. Cum aș putea rămâne aici? Știu cât de claustrofob devin.

Dar nu se simțea așa. Cel puțin nu în această dimineață. Îl făcea doar să se simtă bine.

Ei bine, până la urmă voi ajunge să mă satur, clătină el din cap, în timp ce se îndreptă spre duș. În orice clipă se poate întâmpla, așa că nu e o idee bună să mă apropii prea tare...

Era prea târziu. Se apropiase deja...

Și acum?

– Acum, învață să se bazeze pe mine, începu el să vorbească sub duș cu voce tare, fără să-i placă deloc ce auzea. E pregătită să iubească. E vulnerabilă, iar eu știu foarte bine acest lucru. O las să se bazeze pe mine, apoi o să am același sentiment îngrozitor pe care-l avea mama...

– Sau poate că nu, se contrazise singur.

– Ba da!

Trebuia să plece!

Își dădea foarte bine seama de acest lucru, chiar dacă îl durea. Făcuse ce-și pusese în cap să facă. Se căsătorise cu Rose, și o făcuse să se simtă în siguranță. Acum, va continua s-o țină în siguranță din punct de vedere material, iar din când în când, va veni în vizită.

Iar ei vor fi aici.

Nu este foarte cinstit pentru ei, clătină el din cap. Să se aștepte să-i găsească mereu aici, cu brațele deschise.

Au nevoie de tine din punct de vedere financiar. Fără tine ar fi într-o încurcătură foarte mare. N-ar avea cum să păstreze ferma. Așadar, poți să-i sprijini din orice punct de vedere dorești, mai puțin emoțional.

Numai că acest raționament avea limitele lui. Noaptea trecută fusese una. Ce se întâmplase între el și Rose nu se potrivea în nici o schemă rațională.

Ultima noapte n-ar fi trebuit să fie, iar tu știi foarte bine, se certă singur. Ai făcut destul de multe lucruri stupide în viața ta, Tom Bradley, dar încă n-ai făcut nimic crud. Dacă o lași pe Rose să se îndrăgostească de tine...

Dar deja o făcuse.

O voce mică îi șopti la ureche: dar deja te iubește...

Bine, bine, încetează să faci lucrurile să pară mai rele decât sunt! Dădu drumul la robinetul de apă rece, lăsându-și corpul să fie biciuit de jetul de apă. Era atât de rece, încât senzația era dureroasă, dar durerea era binevenită. Știi foarte bine că va fi și mai rău, continuă el. Trebuie să pleci pentru o vreme, până te mai liniștești. Până să te poți uita la ea fără s-o dorești... Și totul va fi bine.

Nu, nu va fi bine, răsună din nou vocea mică.

Dar trebuie să fie. Așadar, ieși de aici și dă logicii o șansă.

Nu reușea să înțeleagă.

Rose îl privea cu uimire, în timp ce încerca să-i explice. Îi povesti până și despre Blacky.

– Așadar, nu există nici un incendiu spre care să te grăbești, spuse ea cu grijă, ștergându-și mâinile și privindu-l cu ochi triști. Nu există nici un motiv.

– Ți-am spus.

– Mi-ai spus că te vei căsători cu mine și că totuși o să ne lași singuri, răspunse ea. Dar că o să ne lași singuri în caz de urgență. Că o să pleci să salvezi lumea când are nevoie să fie salvată, iar între timp o să te întorci la noi. Dar nu există nici o lume pe care trebuie s-o salvezi acum.

– O să stau de vorbă cu șeful meu. Charlie...

– Și o să-ți găsească o lume pe care s-o salvezi?

– Nu, dar...

– De fapt, vrei să-mi spui că vei sta într-o cameră de hotel, lipit de un stingător de incendii, așteptând să se întâmple un dezastru?

El încercă să zâmbească, dar nu reuși.

– Ceva de genul ăsta, spuse în cele din urmă. Nu pot sta aici. Nu mă simt așa cum ar trebui...

– Adică?

Bărbatul respiră adânc.

– Simt că mă îndrăgostesc de tine.

Gata, o spusese. Inima i se strânse la auzul propriilor cuvinte. Erau nepotrivite în totalitate.

Dragoste? Din partea lui? Nu, niciodată!

Dar ea nu voia să înțeleagă.

– E o crimă atât de mare? întrebă ea, privindu-l cu ochi mari.

Purta cămașa de noapte sumară pe care o pusese pentru noaptea nunții– sau mai degrabă pentru dimineața de după noaptea nunții, deoarece noaptea trecută nu avusese nevoie de ea. Ochii ei erau imenși pe fața palidă, iar pieptul i se ridica și cobora– respira prea repede.

Era de parcă se lupta cu forțe mult prea mari pentru puterile ei.

– O să te rănesc, Rose.

– Dacă pleci acum, murmură ea, o să mă rănești.

– Nu ți-am făcut nici o promisiune.

– Ai făcut noaptea trecută. M-ai iubit.

– Am fost un prost, se enervă el. Nu voiam să se întâmple. Voiam doar o căsătorie cu numele.

– Crezi că mamei tale îi era frică? încercă ea să schimbe subiectul. Crezi că de aceea ai ajuns să fii târât peste tot?

– Nu știu.

– Nu cred că te temi că mă vei răni, clătină ea din cap. Cred că e lașitate din partea ta. Ești prea speriat să recunoști că ai nevoie de mine.

– Rose.

– Avem nevoie unul de altul, Tom, spuse ea încet. Ne cunoaștem acum de cinci săptămâni, dar mi-ar fi fost de-ajuns și cinci minute ca să fiu sigură d tine. Te iubesc și te vreau– iar tu ești soțul meu. Asta simt. Dacă vrei să te duci și să stai bosumflat în vreun hotel...

– Hei, eu nu stau bosumflat.

– Bosumflat, repetă ea, începând să se enerveze. Ascunzându-te de adevăr. Ei bine, n-ai decât să pleci și să fii nefericit, așa cum vrei, dar asta nu va însemna că nu mai ești căsătorit. Nu înseamnă că nu vei mai fi soțul meu. Oriunde ai fi, orice ai face, să știi că te iubim și că locul tău este aici. Cu familia ta. E căminul tău.

– Rose.

Se întoarse cu spatele la el, iar când vorbi din nou, vocea ei era plină de lacrimi. Nu voia însă să-l lase să vadă cât suferea. Umerii ei erau încordați și, când se apropie s-o atingă, ea se îndepărtă cu o mișcare mânioasă.

– Haide, pleacă, spuse tânăra femeie cu amărăciune. Du-te să începi procesul de izolare.

– Nu vreau să...

– Tom!

Se întoarse spre el, cu o privire rugătoare.

– Tom, nu pot suporta așa ceva, clătină ea din cap. Te rog, dacă vrei să pleci, pleacă. Du-te să fii laș în altă parte.

– Dar nu sunt...

– Nu ești un laș? se încruntă ea, strângând pumnii cu atâta putere, încât degetele i se albiră. Oh, ba da, ești. Poți face față nașterii unor copii și incendiilor îngrozitoare... chiar și schimbării scutecelor, dar nu poți face față celui mai important lucru din lume. Nu poți face față dragostei!

***

– Nu e nimic.

– Cum adică nu e nimic? întrebă Tom. Trebuie să fie ceva.

– Nu. Sunt niște probleme în Mexic, dar...

– Trimite-mă acolo.

– L-am trimis deja pe Steve.

– Ha!

– Steve e mai mult decât capabil, răspunse Charlie. Doar pentru că e mai tânăr decât tine cu cinci ani, nu înseamnă că nu e la fel de bun pentru slujbă. Are capul pe umeri, iar reflexele lui ar trebui să te facă mândru că l-ai antrenat.

– Da, dar...

– Știu că tu l-ai antrenat, declară bărbatul cu fermitate. Dar poate că asta este și ideea: să obții destulă experiență în domeniu, apoi să treci la antrenarea altor persoane, înainte să ți se termine norocul.

– Am nevoie de un foc, Charlie.

– Și ce vrei să fac? oftă bărbatul. Vrei să bombardez o sondă? Să organizez un mic război în Golf, ca să-ți satisfac pornirile de piroman?

– Nu, dar...

– Vino înapoi la Houston și o să-ți ofer o slujbă de birou.

– O slujbă de birou? În visele tale!

Charlie râse, dar din vocea lui răsuna îngrijorarea.

– Și ce ai făcut în vacanță? Câteva beri și câteva femei, sper.

– Numai una.

Dăduse replica înainte să se poată abține, iar tăcerea bruscă de la capătul liniei îi arătă că făcuse o greșeală.

– Numai una?

Din vocea bărbatului răsuna curiozitatea. Mirosise ceva, nu degeaba era șeful celei mai mari firme de pompieri industriali. Inteligența lui era deosebită și era tot timpul pusă la lucru.

– Numai una nu se poate referi la o bere, deoarece se știe că nu poți bea o singură bere. În acest caz, devine clar că e vorba despre o femeie. Vrei să-i vorbești unchiului Charlie despre asta?

– Nu.

– Aha, răsună fluieratul uimit al lui Charlie. Numele?

– Rose, dar...

– Și pe Maddie a mea o cheamă Rose, exclamă bărbatul, încântat. Te gândești să te însori?

– Mda, răspunse Tom. Am făcut-o deja.

– Ai făcut-o deja? Să fiu al naibii...

– Da, și am gemeni...

– În cinci săptămâni și ceva?

– Mă mișc repede, ridică Tom din umeri. Mai întâi am avut septupleți, apoi gemeni. Dar acum, dacă tot am făcut-o, aș vrea să evadez puțin.

– Crezi că râzi de mine, se întristă Charlie. Aproape că m-ai păcălit.

– Așadar, dă-mi ceva de lucru.

Charlie oftă.

– Nu există de fapt nici o Rose?

– Charlie, dă-mi ceva de făcut.

– Bine. Ai mobilul la tine?

– Da, îl am.

– O să văd ce pot găsi. Dacă vrei să te arunci în aer... ei bine, sunt momente în care nu mă deranjează chiar atât de tare. Nebunule! Dacă nu există cu adevărat o Rose, ai mare nevoie de una.

Ba nu, nu avea nevoie, își spuse Tom, lăsând receptorul în furcă. Se retrăsese înainte să se scufunde în emoții atât de adânc, încât să nu mai poată ieși vreodată. Plecase când lucrurile stăteau încă bine.

Și acum... Acum putea să stea mai mult pe plajă, să bea câteva beri și să privească femeile din bar...

Dar exista o singură femeie pe care voia s-o vadă, iar aceasta era Rose!

Nu putea decât să stea și să aștepte telefonul de la Charlie, care ar face bine să vină cât mai repede, dacă nu voia să-și piardă mințile. Asta se întâmpla încet, dar sigur, deoarece nu-și dorea decât să se întoarcă la ea.

În cele din urmă, Rose fu cea care-l contactă înainte de Charlie.

Îi lăsase numărul de telefon, în caz de urgență. Știuse că era prea mândră să-l contacteze dacă se întâmpla ceva și nu-și imagina că-l va căuta.

Când se întoarse în cameră după o partidă de înot de dimineață, descoperi că butonul care semnala prezența mesajelor se aprinsese.

Charlie! Slavă Domnului! Aproape că se aruncă dincolo de masă, în încercarea de a ajunge mai repede la telefon. Inima i se opri în gât la auzul vocii lui Rose: "Tom, aici a apărut o adevărată problemă. Sună-mă".

Îi luă două secunde să formeze numărul ei, în timp ce imagini de coșmar i se formau în fața ochilor: moartea gemenilor, incendii sau un răufăcător care pătrunsese în fermă.

La naiba, până când răspunsese la telefon, trecuse prin toate dezastrele posibile.

– Rose?

Vocea lui era foarte agitată, iar tânăra femeie fu conștientă de anxietatea lui.

– Hei, Tom, calmează-te.

– Gemenii?

– Gemenii sunt bine.

– Tu?

– Și eu sunt bine. Unde ești?

– Sydney, Manly Beach.

– Oh, ezită ea o clipă, dar apoi declară cu ușurință: credeam... că ai plecat deja în străinătate.

Ar trebui să fi plecat deja. Poate că ar fi mai bine să se întoarcă în America și să preia munca de birou pe care i-o propusese Charlie. În loc de asta, era încă foarte aproape de Rose.

– Nu am plecat, răspunse el scurt. Spune-mi care este problema.

– E o prostie să te deranjez, se bâlbâi ea, dar problema e... Iaurt.

– Iaurt?

– N-a mai mâncat de la plecarea ta, continuă Rose. Stă doar și privește lung spre ușă. Am început să le dau mâncare puilor, așa că nu mai alăptează– altfel, ar fi fost deja moartă– dar stă pur și simplu cu ochii pe ușă.

La naiba! Iaurt să refuze mâncarea? Dar... nu era decât un câine.

– Nu prea am ce face, spuse el încet.

Rose oftă.

– Presupun că ai dreptate.

– Ai dus-o la veterinar?

– Desigur!

– Și ce a spus?

– A spus că este deprimată. S-ar putea să aibă legătură cu viața ei de dinainte să ne cunoască– cineva pe care l-a iubit foarte mult. S-a înveselit puțin când ai apărut în viața ei, dar acum a recăzut în deprimare. Ai părăsit-o și tu.

Nu-i venea să creadă! Cu toată suferința pe care o simțea, era nevoit să se îngrijoreze și din cauza unui câine! Dar, oricât de ciudat ar fi părut, se îngrijora.

– I-ai dat să mănânce friptură? întrebă el. Sunt destui bani. Sper că nu i-ai dat mâncare uscată pentru câini.

– Îi dau friptură, se îndignă ea. Nu mă simt vinovată că-ți folosesc banii ca să cumpăr mâncare pentru câinele tău.

– Nu e câinele meu.

– Dar al cui este?

– Al tău, declară el, iar ea oftă.

– O încercare bună, Tom, răsună vocea ei tristă, dar nu e atât de simplu. Nu poți să controlezi emoțiile. Să-i lași bani pentru câteva fripturi și apoi să pleci.

– Dar nu...

– Iaurt suferă pentru că-i este dor de tine, declară ea. Și veterinarul crede că va muri dacă nu se înveselește.

– Cred că glumești!

– Crezi că aș glumi în legătură cu un lucru atât de important? se enervă ea. Acum e aici, cu capul pe picioarele mele, și mă privește lung. Doar se uită la mine. Cu ochii ei mari și umezi. Vrei să-ți trimit o înregistrare video să vezi?

– Nu.

– Tom, e câinele tău. Ai salvat-o și ai adus-o aici. Vino înapoi, să ai grijă de ea.

– Nu pot face asta.

– În acest caz, spune-mi că este în regulă să cer să fie eutanasiată. Spune-mi asta, Tom Bradley, pentru că nu voi sta aici să urmăresc în tăcere cum moare de foame din cauza egoismului tău!

Egoism...

Tom rămase o vreme cu privirea în tavan, încercând să-și dea seama dacă are sau nu dreptate. Oare egoismul era cel care-l făcea să plece?

Nu! Nu era egoism. Fusese mai mult decât generos, propunându-i să-i fie soție!

Dar asta spunea mintea lui, îi era clar, și nu inima, iar mintea era mincinoasă. Generozitatea n-avea nici o legătură. Adevărul era că se căsătorise cu ea deoarece nu suporta să fie singur. Nu putea suporta gândul că ea va rămâne singură, vulnerabilă și descoperită în fața pericolelor.

Era frumoasă și seducătoare... Fusese de acord să fie soția lui, și dorea să-l păstreze.

Era oare egoist? Nu, clătină el din cap, e mai mult decât atât. Cum e mama, la fel e și fiul, poate că asta e problema. Ar putea suporta s-o lase

pe Rose să se îndrăgostească de el, să-i lase pe gemeni să creadă că au un tată, apoi să nu suporte sentimentul de claustrofobie și să plece?

Poate că nu se va simți ca prins într-o cușcă.

Da, sigur, se ironiză singur, simțeai asta după cinci săptămâni. Angajare totală. Foarte bine, Bradley!

Dar nu se simțise prizonier după ce făcuse dragoste cu ea, iar aceasta era o realitate. Da, dar o să se simtă. O să apară sentimentul de sufocare. Întotdeauna a apărut.

Se ridică și făcu doi, trei pași prin încăpere. Bine. Se strădui să se calmeze. Se purta prea puțin rațional, tocmai când avea mai multă nevoie de logică.

Pericolul apariției acelui sentiment de sufocare era real, și nu voia să riște să apară. Nu vrea s-o pună în pericol întorcându-se– numai dacă nu vrea să rămână– în pericolul de a suferi din nou.

Dar acum apăruse o nouă problemă. Un câine anorexic botezat Iaurt.

Nu e decât un câine vagabond, își spuse el, dar nici măcar nu se putea gândi la o astfel de caracterizare pentru Iaurt. Nu era un câine vagabond. Era Iaurt.

Un câine cu urechi mari și mătăsoase, care sărea pe canapea să-l lingă pe față înainte de culcare. Un câine cu ochi triști, cerând să i se dea voie să urce în camion, privindu-l cu adorație.

Oh, pentru numele lui Dumnezeu, nu e decât un câine! își spuse el cu enervare. Dacă e atât de stupid...

Dacă e, trebuie să faci ceva, începu din nou dialogul interior.

De ce?

Pentru că te iubește.

Nu. Iubește pe cineva din trecut. Nu sunt decât un înlocuitor pentru stăpânul pierdut.

Așadar, aceasta era o parte pozitivă. Veterinarul spusese că iubise pe cineva înainte. Se așeză pe patul de hotel, gândindu-se la o soluție. Poate că nu sunt prea mulți câini pe nume Iaurt în zona respectivă. Da, numai că dăduse un anunț în ziarul local pentru a anunța recuperarea ei, dar nimeni nu apăruse.

Rose spusese că probabil e abandonată și, deoarece amândoi doriseră s-o păstreze, nu se străduiseră prea mult să afle ceva despre fostul proprietar.

Dar, dacă voia să se gândească la toate posibilitățile... De ce ar abandona cineva un câine ca Iaurt? se întrebă el, zâmbind. Ei bine, ar putea fi o mulțime de motive. Oricine ar fi fost proprietarul, probabil că o iubise la început, sau se atașase de ea. Dacă l-ar putea găsi...

Cum?

Ar fi cel mai bine să încerce cu bani. La urma urmei, banii deschid foarte multe uși și oferă multe. Așa se întâmplă cu Rose, de ce nu s-ar întâmpla și cu Iaurt? La urma urmei, sună ca și cum ar plăti ca să nu fie nevoit să se implice emoțional.

Se încruntă. Ai ajuns prea cinic, se certă el singur. E o prostie. Cel mai important lucru acum este să rezolve problema lui Iaurt. Ceea ce însemna să se întoarcă la fermă.

Nu te va omorî, se ironiză el.

Cu siguranță, nu. Stomacul i se strânse la gândul unei vizite la fermă. Plecase de aproape o săptămână. O săptămână e prea mult în viața unor copii. Poate chiar au început să zâmbească.

Oare îi zâmbesc mamei lor?

Încetează, își spuse cu fermitate, începând să-și facă bagajul. Emoția trebuie să rămână departe de aceste lucruri. Te întorci acasă... adică la fermă, ca să rezolvi problema lui Iaurt... atâta tot!

***

– O să vină.

Rose puse receptorul în furcă și îngenunche lângă Iaurt. Dacă n-o va face... dar va veni.

– Dacă nu vine, declară ea cu fermitate, va trebui să ne descurcăm singure, fetițo. Ne putem descurca și fără bărbați. Am mai făcut-o.

Câinele ridică privirea spre ea, cu ochii mari și umezi. Rose se străduia din răsputeri să nu înceapă să plângă.

– Nu ești bună pentru o feministă, clătină ea din cap. Să suferi atât de mult pentru un bărbat! Noi, femeile, am ajuns atât de departe...

Dar vorbea degeaba. Se ridică și se îndreptă spre masă, oftând și tăind încă o bucățică de friptură. Era rândul lui Iaurt să ofteze. Nici măcar nu se uită la mâncare.

– Să suferi din dragoste este ridicol, îi spuse Rose. Tom Bradley n-are nimic special.

Hm, pe cine crezi că păcălești?

Capitolul 9

Tom avu nevoie de trei zile să ajungă la fermă, iar acestea fură petrecute cu activități intense. Plătise anunțuri în ziare, urmase piste false și vorbise cu câțiva oameni destul de ciudați.

În cele din urmă, întâlnise câinele. Unul care părea la fel de deprimat ca Iaurt.

– O să mă omoare, îi spuse Tom câinelui în clipa în care îi făcu semn să se urce în noua mașină închiriată.

Dar știa că are dreptate. Sau, cel puțin, spera că are dreptate.

Îi luă mult curaj să se întoarcă acasă. La sosire, se opri înainte de a intra pe drumul care ducea spre fermă, rămânând o vreme pe șosea, privind lung spre casa care se zărea în vale. Banii lui deja lucrau. Înainte de plecare, începuse să pună ferma în ordine, și multe se rezolvaseră în timpul pe care-l petrecuse departe. Casa fusese văruită, profesioniștii angajați terminând ceea ce începuse. Arăta bine, ca un loc vesel și primitor, ascuns după copacii înalți.

Părea o fermă prosperă. De asemenea, i se părea incredibil că poate arăta atât de primitoare.

– Sunt aici doar în vizită, îi spuse bărbatul câinelui de lângă el. Nu ca tine. Dacă ai noroc, ai venit aici ca să stai, cel puțin până când vom găsi pe cineva care să te păstreze pe termen lung. Dacă ai grijă...

Câinele îl privi cu o expresie tristă, de parcă norocul nu era ceva obișnuit pentru el.

– Încearcă să zâmbești, sugeră el. Are o slăbiciune pentru zâmbete.

Oricum, și ea zâmbește foarte frumos...

Bradley, mai bine concentrează-te pe ce ai de făcut, se certă singur. Pe nimic altceva. Lasă câinele și pleacă apoi cât mai departe.

Ești soțul ei.

– Doar cu numele, clătină el din cap. Ai voie să fii să faci vizite. Asta e tot.

Câinele îl privi de parcă ar fi fost nebun, și exact așa se simțea. Nebun!

Lui Rose îi luă o vreme să răspundă la ușă. Tom putea auzi scâncetul unuia dintre gemeni, și simți nevoia irezistibilă să intre pur și simplu. Dar nu putea, era doar în vizită. Soțul venit de la război, pregătit să se întoarcă înapoi înainte de masa de prânz.

Își compuse un zâmbet formal, așteptând să i se deschidă. Până la sosirea ei, deja simțea că îi amorțesc mușchii obrazului din cauza zâmbetului forțat.

Zâmbetul îi muri. Era absurd să zâmbească atât de larg, când avea stomacul aproape în gât.

S-o vadă era o adevărată suferință, mai puternică decât credea că e posibil.

Purta obișnuiții ei blugi vechi și un tricou larg. Avea picioarele goale, părul îi era proaspăt spălat și arăta atât de bine, buclându-se la baza gâtului ei. În timp ce-l privea cu un zâmbet ciudat de surprindere și de plăcere, nu dorea decât s-o prindă în brațe și s-o sărute.

În loc de asta, rămase acolo unde se afla și se mulțumi să privească.

Și zâmbetul ei muri. Expresia i se schimbă într-una de șoc și de durere.

– Tom.

Era doar un cuvânt, dar îl simți ca o mângâiere.

Se lăsă tăcerea, care părea să continue la nesfârșit.

Câinele se mișcă primul, agitându-se neliniștit lângă piciorul lui. Rose privi spre el, iar ochii i se măriră de uimire.

– Încă un câine, spuse ea.

– L-am cumpărat pentru tine.

Se uită din nou el, iar expresia ei se schimbă ca să se potrivească încercării lui stupide de a părea încântat– soție care își întâmpină soțul venit de la război, dar care și-a lăsat mințile pe câmpul de bătălie.

– Mi-ai cumpărat un câine.

– Numele lui este Boris, răspunse Tom, dar expresia ei nu se schimbă.

– Ai cumva obiceiul să te plimbi și să colectezi câini vagabonzi? Apoi să mi-i aduci acasă?

– Vrei să-ți explic?

– Poate că ar trebui.

– Aș putea să intru? sugeră el, iar ea dădu din cap și-i făcu loc să intre.

– Desigur.

Știi că această casă este a ta.

– Am închiriat-o doar de la gemeni.

Acesta fusese aranjamentul legal. Astfel, Rose era foarte sigură de poziția ei, nimeni n-o putea da afară și banii erau depuși într-un cont pentru educația copiilor.

– Da, așa e, ai închiriat-o, ridică ea din umeri. Intră în casa ta închiriată. Ai vrea să faci o inspecție de proprietar?

– Rose.

– Intră!

În vocea ei se simțea mânie, iar Tom tresări în timp ce deschidea ușa de la bucătărie.

Boris îl urmă cu capul plecat, iar Iaurt ridică încet privirea de pe perna pe care stătea în apropierea focului.

Apoi, ceva extraordinar se întâmplă.

Mai întâi, Iaurt îl văzu pe Tom. Îl auzise, iar la sunetul vocii lui se ridică în picioare, începând să dea încet din coadă.

Apoi ochii ei căzură pe animalul de lângă el.

Pentru o clipă nesfârșită rămase nemișcată, cu întreg corpul tremurând, fiecare simț participând la scena din fața ei. Îi privea lung. Apoi, Boris făcu un pas.

Iar Iaurt sări din coșul ei de parcă ar fi luat foc, cu urechile pe spate. Scoase un sunet ascuțit, străbătu camera din câțiva pași și se opri exact în fața lui Boris.

Se lăsă din nou tăcerea.

Amândoi câinii erau nemișcați, examinându-se cu grijă. Apoi Iaurt se aplecă, mirosind. Boris făcu la fel.

Brusc, apatia dispăru. Ca și imaginea a doi câini triști, nehrăniți și deprimați. Iaurt lătră scurt, apoi începu să țopăie. Boris făcu la fel, iar cei doi câini începură să sară unul la altul, să se muște în joacă, să se rostogolească pe covor, ca doi pui fără nici o grijă.

Tom și Rose îi urmăreau cu uimire. Emoțiile lor tumultuoase erau lăsate la o parte, la vederea acestei transformări.

– Uită-te la coada lui Iaurt, murmură tânăra femeie, fără să-și poată lua ochii de la scena din fața ei.

Dar cum ar fi putut să nu vadă? Coada lui Iaurt se învârtea ca o elice de elicopter, mișcându-se atât de repede încât era de mirare că nu începea să se ridice de pe podea. Urechile îi zburau în aer, capul mare se clătina înainte și înapoi...

– Ah, exclamă Rose. Și tocmai am făcut curățenie! Cred că nu...

– Ei bine, eu cred, interveni Tom, zâmbind larg. Oricât de emoționantă ar fi această scenă, cred că restul ei trebuie să se petreacă afară.

Îi prinse pe cei doi câini și-i scoase afară, unde animalele, netulburate, continuară tumbele și manifestările de bucurie, apoi începură să alerge în jurul casei, agitați și gălăgioși.

– Știi, spuse Rose gânditoare, urmărindu-i cum se învârtesc în jurul casei, am impresia ciudată că acești doi câini s-au mai cunoscut.

Tom zâmbi din nou.

– Ce te face să crezi asta?

Rose chicoti scurt, apoi se strădui să redevină serioasă. Își puse mâinile în șolduri și se încruntă la el.

– Ai de gând să-mi spui?

Să-i spună? Bineînțeles, dar mai întâi ar trebui să-și recapete vocea.

Să-și întoarcă gândurile de la câini. Bărbatul o privi și văzu că era la fel de frumoasă ca întotdeauna, stând în fața lui cu mâinile în șolduri, încercând să-și rețină râsul. Încerca atât de tare să fie supărată pe el, dar părea că nu prea reușește.

Slavă cerului pentru asta! Nu-i plăcea s-o vadă supărată pe el.

Nu voise s-o rănească, dar acum o făcea– pentru că n-o iubea așa cum merita.

– Numele adevărat al lui Iaurt nu este Iaurt, spuse el repede, întorcându-se la problema câinilor.

Trebuia să se uite în altă parte, nu la femeia din fața lui!

– Nu?

– Este T-Bone.

– Da?

– Da, te asigur.

– Nu este o invenție de-a ta?

– Și de ce aș inventa una ca asta?

– Nu știu... Poate ca să mă convingi să mai iau un alt câine?

– Nu voiam să aduc încă un câine. Nu vreau să-ți fac una ca asta.

– Dar mi se pare că ai făcut-o. Așadar, am un câine pe nume Boris și unul pe nume T-Bone alias Iaurt. Ai de gând să-mi explici mai departe?

– Da, răspunse el, gândindu-se cât era de greu să fie atent la câini, când Rose era în fața lui. Eu...

– Tu?

Se bâlbâia ca un copil. Făcu un efort supraomenesc, și reuși să-și limpezească gândurile.

– Amândoi câinii aparțineau unei bătrâne din Kingston, începu el să povestească. Ținea foarte mult la ei și-și cheltuia pensia pe hrana lor. Cu cât devenea mai fragilă, cu atât era mai greu să aibă grijă de ei. Până la urmă, a plătit o tânără din localitate să-i scoată la plimbare. Când a avut un atac de cord, a rugat-o pe Melissa să aibă grijă de ei.

– Melissa?

– Tânăra nu are nimic de lucru și nici nu este foarte dotată din punct de vedere intelectual. Nu câștigă bani decât în urma unor slujbe

temporare, cum a fost cea de a-i plimba pe cei doi câini. Chiar dacă nu este foarte inteligentă, are o inimă mare. Chiar dacă nu-și putea permite, i-a luat pe cei doi câini în grijă, după moartea bătrânei.

– Înțeleg, dădu Rose din cap, urmărind cu privirea jocul câinilor.

Oare era doar impresia lui Tom, sau evita să-l privească? Sau poate că și-ar fi dorit să fie la fel de afectată ca și el, iar imaginația îi juca feste.

– Și ce s-a mai întâmplat? întrebă ea, iar el trebui să se întoarcă la povestire.

– Cu această ocazie, numele ei a fost schimbat în Iaurt. Melissa locuia împreună cu niște persoane mai ciudate, vegetarieni, care au început să-i hrănească doar cu paste. În cele din urmă, s-au gândit că poate ar putea face rost de bani, ținând cont de faptul că aveau amândoi pedigriu foarte bun. Până la urmă, Melissa s-a mutat împreună cu noul ei prieten, care nu era un iubitor de câini, lăsându-i în grija foștilor vecini. Aceștia și-au pierdut interesul pentru ei, iar câinii au început să flămânzească. În cele din urmă, Iaurt a fugit de acolo, încercând să găsească un loc unde să primească mâncare.

– Și ne-a întâlnit pe noi.

– Exact, mormăi Tom. Prima oară când am dat anunțul că am găsit-o, cred că nimeni n-a citit ziarul. După o vreme, Melissa a început să se simtă vinovată și s-a întors, dar nu l-a mai găsit decât pe Boris. Prietenul ei, chiar dacă nu era iubitor de câini, a hotărât să-l ia acasă și a început s-o caute pe T-Bone. El a fost cel care a citit anunțul pe care l-am dat săptămâna trecută și apoi mi-a dat un telefon.

– Așadar, observă Rose, continuând să-i evite privirea, Melissa încă ține la ei. O vrea înapoi?

– Dacă o vrea pe Iaurt– adică pe T-Bone?

– Da.

– Aș fi crezut că-ți va face plăcere să scapi de ea, spuse Tom. Vreau să spun că este o adevărată responsabilitate.

– Nu sunt eu cea care fuge de responsabilități, se răsti Rose. O vrea sau nu?

Vocea ei era neliniștită.

– Nu.

– Mulțumesc cerului, oftă ea ușurată. Și Boris? Îl pot păstra?

– Vrei să spui că ai vrea să-l păstrezi și pe Boris?

– Desigur, dădu ea din cap cu fermitate. Nu-i poți despărți. Se iubesc unul pe altul.

– M-am gândit să dăm anunț pentru a le găsi o casă. Ar fi fericiți împreună și un crescător ar fi mulțumit.

– Adică, vrei să spui să-i vindem? făcu ea ochii mari. Pentru bani?

– Nu voiam să spun asta, oftă Tom, privind-o în ochi, apoi coborând privirea. Și nici nu voiam să-ți pun alte poveri în spate.

– Nu mi-ai pus destule...

– Ce vrei să spui cu asta?

Dar știa foarte bine despre ce vorbea. Fără îndoială că știa, iar întrebarea fusese stupidă. Pentru o vreme, se lăsă din nou tăcerea. Dinspre ușă se auzeau zgârieturi și scâncetele cățelușilor, dornici să se alăture mamei lor, iar unul dintre copii se trezise și gângurea. Spre uimirea lui, Tom se simțea acasă.

Dar nu există un astfel de loc, se enervă el. Gânguritul din interior se transformă în plânset.

– Toby așteaptă să fie hrănit, spuse Rose, privindu-și degetele de la picioare. Ar fi mai bine să intri. O să pun ceainicul pe foc și poți să faci niște ceai până îi hrănesc pe copii. Asta dacă ai timp, adăugă ea, aruncându-i o privire nesigură. Dacă nu ajungi prea târziu la cină la hotel. Sau ai o altă obligație imperativă.

– Rose.

Îl ignoră, urcând scările spre casă și deschizând ușa. Șapte cățelușii rotofei zburară spre ea, încurcându-se în picioarele ei, în nerăbdarea de a ieși. Tânăra femeie păși peste ei și ar fi intrat în casă, dacă unul dintre cățelușii nu s-ar fi împiedicat de ceilalți și n-ar fi căzut prin deschizătura dintre trepte. Scâncetul lui răsună din întunericul de sub scară, neajutorat și înduioșător.

Rose se încruntă.

– Of, cățeii ăștia, clătină ea din cap.

Ar fi trebuit să-i botezăm de la Necaz unu la Necaz șapte.

Îngenunche pe scară, privind spre cățelușul care scâncea. Iaurt se apropie, îngrijorată.

– Nu-ți face probleme, Iaurt– adică T-Bone, spuse Rose, înveselindu-se.

Se ridică în picioare, scuturându-se de praf.

– Ți-am spus că n-avem nevoie de bărbați? Se pare că mă înșelam. Tu ai nevoie de un bărbat să te înveselească, eu am nevoie de unul care să recupereze cățelul. Tom Bradley!

– Da, doamnă! răspunse el, speriat.

– Recuperează cățelușul, îi ordonă ea. Am gemeni de hrănit și carne de tăiat pentru doi câini flămânzi. Muncă de femeie. Tu ești cel care vrea să salveze lumea. Muncă de bărbat. Începe cu salvarea unui cățel.

– Da, doamnă, dădu el din cap, încercând să-și revină după impresia pe care o lăsase asupra lui imaginea corpului ei.

Frumusețea ei, căldura și atmosfera domestică amenințau să-l copleșească.

Dar ea nu era impresionată.

– Acum, spuse ea, încruntată. T-Bone, stăpânul tău a venit și-ți va salva puiul. E foarte bun la salvarea lumii, așa că putem măcar să-l folosim.

Dar nu putea s-o facă. Timp de jumătate de oră, investigase toate mijloacele posibile de a-l scoate pe cățeluș, dar era imposibil fără demolarea scării. Poate că, dacă ar fi încercat să-l ajungă prin altă parte, ar fi fost posibil, dar cățelușul refuza să se miște, oricât l-ar fi strigat. Treptele erau solide, iar demolarea lor ar fi însemnat distrugerea viței agățătoare care crescuse câțiva zeci de ani. Cățelușul continua să scâncească.

– Încă nu l-ai scos? răsună întrebarea ironică din interiorul casei, iar Tom strânse din dinți.

Bine, mai avea o singură soluție...

Rose ieși din casă după ce hrănise copiii, purtând un pahar de limonadă și o halbă de bere. După ce deschise ușa, rămase uimită.

În mijlocul verandei, se căsca o gaură în podea.

Era soluția la care se gândise Tom: să desprindă câteva scânduri din podeaua verandei, suficiente ca să poată pătrunde în interior. Tânăra femeie privi în jos, zâmbind.

– Eram foarte legată de veranda aceasta, comentă ea.

O înjurătură răsună de sub ea, chiar de sub picioarele ei, făcând-o să tresară. O parte din bere se vărsă, iar tăcerea fu spartă de vocea lui Tom:

– La naiba, femeie, ce faci? Ce torni pe mine?

– M-am gândit că ai vrea o bere în loc de un ceai, răspunse ea.

– Și credeai că o vreau turnată în cap?

– N-aveam nici o idee unde te afli, așa că nu asta era intenția mea...

– Așa că ai hotărât s-o torni la întâmplare, sperând că va ajunge în gura mea?

Tânăra femeie se străduia din răsputeri să nu izbucnească în râs. Dacă ar fi văzut-o cineva vorbind singură, s-ar fi îndoit de sănătatea ei mintală.

– Dacă ești atât de bun în situații periculoase cum te lăudai, mă așteptam să ai reacții foarte rapide.

– Ce vârstă spuneai că ai? întrebă el brusc

– Douăzeci și șapte, veni răspunsul. Ziua mea de naștere a fost în perioada în care ai fost plecat.

Declarația ei îl lăsă mut. Rămase în genunchi, în întuneric. Fusese ziua ei!

Nici măcar nu știuse.

– De ce mă întrebi?

– Deoarece nu-mi dau seama cum ai ajuns la vârsta asta fără cineva care să repare mereu după tine. Și cum de nu te-a alungat nimeni din oraș? Rose, nu pot face cățelul ăsta afurisit să vină la mine. Se tot retrage.

– Spune-i că ai bere, râse ea.

– Da, sigur! Vino, cuțu! Vino să guști berea de la mătușa Rose.

– Pari supărat, observă ea.

– Nu par supărat!

– Dai impresia că încerci să nu pari supărat.

Copiii pot detecta astfel de sentimente. Sunt uimitor de sensibili.

– Da, da...

-Trebuie să fii mai afectuos. Să sune mai matern...

– Nu vrei să cobori aici și să-i vorbești tu matern? se enervă el, iar ea începu să râdă.

– În nici un caz... poate mă murdăresc.

– Doamne ferește!

– Hei, știu de ce ai nevoie! exclamă ea. O să meargă de minune.

Răsună un zgâriat de gheare, un zgomot puternic și fosta Iaurt aterizâ în întunericul de sub verandă.

– Nu și tu! strigă Rose alarmată, dar era prea târziu.

În timp ce cățeaua se târa prin întuneric spre Tom și spre cățel, Boris se aruncă și el prin deschizătură, înainte ca tânăra femeie să-l poată prinde.

Un strigăt răsună de sub casă, iar vocea era a lui Tom, sufocat de câinii care îl înconjuraseră. Dar nu era tot.

– Nu! strigă Rose. Hei, încetați!

Unul câte unul, cățelușii se aruncau după părinții lor. Tânăra femeie se luptă cu ei, străduindu-se să-i rețină, dar nu reuși să prindă decât trei. Obosită și transpirată, nu se putu abține să nu izbucnească în râs.

– Oh, Tom, îmi pare rău!

– Mie nu mi se pare că regreți prea mult, exclamă disperat bărbatul. Rose, ajută-mă.

– Tu...

– Sunt copleșit de căței. Sunt claustrofob și e un coșmar.

La naiba, părea serios. Râsul tinerei femei se domoli. Poate că glumea spunând că e claustrofob? Se întinse pe burtă și privi prin gaura din podea. Se zăreau câteva cozi și urechi, dar în rest era întuneric.

– Tom!

– Rose, ajutor!

Vocea lui era speriată. Din ce în ce mai îngrijorată, Rose se aplecă mai mult.

Fu prinsă cu fermitate de brațe și trasă în întuneric.

– Nu! strigă ea, dar era prea târziu.

Înainte să-și dea seama ce se întâmplă, era deja pe jos, înconjurată de nouă câini.

– Of, Tom, nu! Pleacă, brută. Nu mă mai linge.

– Nu te ling, replică el, jignit. Ce lucru îngrozitor ai putut spune!

– Nu vorbeam despre tine...

– Deși, dacă mă gândesc mai bine...

– Tom, nu!

O limbă umedă îi atinse obrazul, de la bărbie spre sprâncene, iar ea începu să râdă.

– N-am fost eu, am mai multă finețe. Vrei să vezi?

– Nu!

– Rose, nu știu de ce te plângi! Am părul încleiat de la bere și mă înec într-o mare de câini care mă ling peste tot. Ce mai contează?

– M-ai mințit! reuși ea să articuleze printre hohote de râs. Ești un șobolan!

– Dar nu te-am mințit.

Continua s-o țină în brațe, strânsă aproape în întuneric.

– Păreai speriat și am crezut că e ceva în neregulă.

– Eram speriat, replică el. E destul de înfricoșător să fii atacat de o hoardă de câini sălbatici.

– Câini sălbatici? Da de unde! Greu de controlat, poate. Boris, dă-te jos! Oricum, ar fi trebuit să pun scândurile la loc și să te închid aici pentru vecie.

– Dacă asta este soluția să rămân aici...

Brusc, atmosfera se încordă.

– Ce-ai spus? întrebă Rose după câteva secunde de tăcere.

– Cred că...

– Ai sugerat cumva că ai rămâne dacă te-aș încuia?

– Rose...

– Așteaptă aici, îi ordonă ea. Să nu te miști.

Se ridică în picioare, scoțând capul și privind în jurul ei. Prinse scândurile și le trase cu grijă, astfel încât să acopere gaura din podea.

Doar câteva firișoare de lumină să mai strecurau în interior. Când termină, se întoarse spre el:

– Tom, consideră că ești prizonier. Prizonierul meu și soțul meu.

El rămase cu respirația tăiată. Nu era pregătit pentru asta. Nici nu știa prea bine pentru ce era pregătit. Întreaga ei atenție era fixată asupra lui. Îi prinse fața cu mâinile, trăgându-l mai aproape.

– Tom, îmi pierd mințile, șopti ea. De la plecarea ta, am fost atât de nefericită și cred că... se vede pe figura ta că și tu ai fost.

– Nu.

– Te iubesc atât de mult! Poți să mă privești în ochi și să-mi spui cu sinceritate că-ți este mai bine în camera aceea de hotel? Mai bine decât cu mine? Ești mai fericit acolo decât cu familia ta?

– Nu, dar...

– Dar ce, Tom?

– O să doară... Când va lua sfârșit...

– Bine, dădu ea din cap. Ți-am mai spus că pot accepta asta. Poate că o să doară când o să se termine, dar și acum doare. Nici nu cred că se poate mai rău. Tom, sunt dispusă să accept orice absență a ta, atâta vreme cât este necesară. Poți să ne părăsești când trebuie să salvezi lumea sau când te simți sufocat și ai nevoie de o pauză, dar nu să pleci doar pentru că la un moment dat s-ar putea întâmpla una ca asta.

– Rose.

– Tom, poate că e timpul să riști, continuă ea, cu voce rugătoare.

Degetele ei îi mângâiau ușor fața. Cele nouă animale care îi înconjurau se liniștiseră, dând impresia că ascultă cu atenție.

– De ce nu-ți permiți să ne iubești? O să te iubim la fel de mult, dar nu te vom reține. De fiecare dată când vrei să pleci, vei fi liber, iar când te vei întoarce, vom fi aici pentru tine. Numai iubește-ne cât mai poți s-o faci.

– Rose... gemu el.

Era atât de frumoasă! Era o prostie din partea lui să n-o iubească– cum ar putea să reziste?

– Rămâi cu noi, Tom! Dragostea mea, iubitul meu!

Se aplecă ușor spre el, atingându-i buzele cu delicatețe. Era prea mult pentru orice bărbat. Gemu din nou, incapabil să reziste atingerii ei. Brațele lui puternice o cuprinseră, iar timpul păru să se oprească în loc.

Mult mai târziu, ieșiră la suprafață râzând, acoperiți de praf și înconjurați de cățeluși. Rose ieși prima, iar Tom începu să-i dea cățeii unul după altul.

Când ieși și el, tânăra femeie făcu numărătoarea:

– Șapte căței, doi câini adulți, un bărbat și o femeie. Cred că suntem toți. Repede, pune scândurile la loc.

– Da, doamna mea, răspunse el făcând o plecăciune, iar ea începu să râdă.

– Așa îmi place. Un soț cuminte și ascultător.

Până când totul fu pus la punct, Rose făcu un duș și se schimbă, iar când soțul ei i se alătură, se încruntă cu dezgust:

– Uf, Tom Bradley, arăți îngrozitor! exclamă ea, privind-o pe Jessie pe care o ținea în brațe. Jessica, îl mai recunoști pe tatăl tău? Nu? Nici nu mă mir. Arată ca un gândac proaspăt apărut de sub scândurile podelei!

Tom zâmbi larg, apropiindu-se să-și privească fiica.

– Jessie!

Îi zâmbi cu afecțiune, iar copila ridică privirea spre el. Pe fața ei mică se desenă un zâmbet de pură încântare.

Inima lui Tom aproape se opri în loc. Gheața care-i înconjurase inima încă din copilărie începu să se topească. Sau poate că începuse să se topească mai de mult.

– Amândoi au început să...?

– E singura care zâmbește, îi spuse Rose. Toby e încă grav, dar noi bănuim că e din cauză că-i e dor de tine. Așadar, ce spui? Stai cu noi, sau te întorci în camera de hotel?

Lumea se opri în loc. Când deschise gura, Tom știu ce avea să spună.

– Nu pot să vă las singuri, clătină el din cap. Nu pot îndura așa ceva. Voi sta cât de mult va fi posibil.

– Până la un nou incendiu?

– Asta este meseria mea, Rose, ridică bărbatul din umeri, neajutorat.

Orice gând de împotrivire ar fi trecut prin mintea ei, rămase nerostit.

– Suntem de acord cu asta, răspunse ea. Numai să rămâi. Până când lumea are nevoie de tine, acceptă că noi avem o nevoie mai mare. Dacă ne vei iubi, te vom iubi și noi.

Noaptea aceea, cu corpul moale al soției lui în brațe, Tom își spuse că și-ar dori să treacă foarte mult până la următorul incendiu.

De ce n-ar deveni un fermier? se întrebă el. Dar nu, meseria lui era alta. Nu trebuie să ia decizii pripite. Până la următorul incendiu, putea să aștepte liniștit, în sânul familiei. Acum era mulțumit.

Capitolul 10

Următorul incediu avu loc peste zece zile.

Rose era în oraș, pentru a-i duce pe gemeni la un control medical.

Când răsună soneria telefonului, Tom răspunse la primul apel.

– Ești în continuare în camera de hotel, așteptând un telefon?

– Ce e în neregulă, Charlie?

Tensiunea din vocea șefului lui nu însemna decât un singur lucru: problema era gravă.

– Steve are probleme. Sunt trei puțuri de petrol acolo, iar unul arde de două săptămâni. Nu știm de unde a început, iar în clipa în care părea sub control, a explodat din nou. Cred că e vorba despre un sabotaj.

– Da? făcu Tom o grimasă.

Era genul de incendiu pe care-l urau. De cele mai multe ori, trebuia să se ferească de oamenii din jur, care puteau avea profit de pe urma incendiilor.

– Doi dintre gardienii care păzeau puțul au fost împușcați, continuă Charlie, cu o voce tensionată. E o mare încurcătură, Tom. Steve e foarte ocupat, și în plus trebuie să se ferească să nu fie atacat. A cerut întăriri. Joanne a spus că se duce, dar e încă începătoare. Dacă vrei tu...

– Joanne...

– Nu sunt sigur că e pregătită. Dacă vrei să te duci, o să fie sub comanda ta. Are nevoie de antrenament, mai ales pentru că nu s-a ocupat decât de focuri simple.

Tom, ezită bărbatul, știi că nu ești nevoit să te duci. Ți-ai jucat rolul. Dar dacă vrei...

– Mda.

Auzul fin al lui Charlie recunoscu îndoiala din voce.

– Ai îndoieli, băiete?

Tom aruncă o privire prin cameră. Dacă avea îndoieli? Desigur... Erau atâtea de făcut la fermă, iar Rose și copiii aveau nevoie de el. Dar gândul că va pierde și această ultimă fărâmă de independență era prea greu de suportat.

O s-o mai facă, măcar de data asta...

– Trebuie să mergi, desigur.

Reacția lui Rose fu rapidă, iar dacă Tom n-ar fi văzut paloarea ei, ar fi crezut că nu-i pasă.

– Ar putea dura și o lună, spuse el, privind-o lung.

– Dar te vei întoarce? șopti ea rugătoare, privindu-l cu ochi mari. Te rog, promite-mi!

Din doi pași, era lângă ea și o cuprinse în brațe.

– Mă voi întoarce.

– Ceea ce trebuie să faci...

Vocea ei se stinse, dar el îi ridică bărbia, privind-o în ochi.

– Voiam să întreb dacă este periculos, murmură ea, dar dacă Marty a murit... nu vreau să știu.

– Sunt foarte bun la ceea ce fac.

– Și Marty nu era?

Se lăsă tăcerea. Teama ei era aproape palpabilă. Poate că nu trebuie să facă asta... Nu, trebuie s-o facă.

– Trebuie să plec, Rose, dădu el din cap, sărutând-o cu tandrețe.

– De ce? Pentru că e nevoie de tine, sau pentru că vrei să te duci?

N-avea cum să răspundă la această întrebare. Știau amândoi acest lucru.

– Toby n-a zâmbit încă, observă ea. O să pierzi primul lui zâmbet.

– O să-i faci o fotografie?

– Da, desigur, se strădui ea să zâmbească. O să fac o mulțime.

Când te vei întoarce, o să am totul documentat.

– Și nu vei vinde nici un cățel?

– Au aproape două luni, obiectă ea. Puteau fi vânduți de la opt săptămâni, și o să-mi mănânce și urechile.

– Vreau să-i cunosc personal pe proprietarii lor, mormăi Tom, ascunzându-și emoția aplecându-se să mângâie unul dintre căței. Vreau să aibă cămine potrivite.

– Numai dacă te întorci în patru săptămâni.

– O să mă întorc, promise el.

I se părea imposibil să stea mai mult departe de ei.

– Bine, Tom Bradley, poți să pleci, dar să te întorci cât mai repede la familia ta!

***

– Suntem gata cu instalarea țevilor de apă. Sâmbătă va fi destulă presiune ca să poți începe. Joanna este deja, organizând munca de curățare de după stingerea incendiului.

– Echipamentul este în regulă?

Vocea lui Tom era sigură, dar privirea pe care i-o aruncă șeful lui era îngrijorată. Ceva era în neregulă.

– Nu, am dus tot ce trebuie. Și am dublat paza, ca să nu mai avem probleme. Steve e foarte supărat că reușise să stingă puțul din sud, dar a fost sabotat.

– Cred și eu, ridică Tom din umeri. Ei bine, o să fac ce pot.

– Sunt sigur, zâmbi Charlie. Ai grijă de tine. Acolo e ceva în neregulă, care nu-mi place.

– O să am grijă, îl asigură Tom, conștient de privirea atentă a celuilalt

– Nu vrei să-mi spui nimic? îl întrebă șeful lui. S-a întâmplat ceva în timpul vacanței?

– Nu, a fost doar o vacanță. De ce întrebi?

– Arăți schimbat... Vorbeai despre o femeie pe nume Rose...

– Charlie, trebuie să plec. Nu vreau să pierd avionul.

Neliniștea lui Charlie avea motive, iar cursul evenimentelor nu era foarte îmbucurător. Era un incendiu devastator, iar apa nu era suficientă pentru a stinge flăcările care se ridicau la sute de metri înălțime. Trebuia folosit explozibilul, ceea ce făcea lucrurile și mai periculoase.

În plus, era interesat de ceea ce se petrecuse cu Tom. Charlie își cunoștea foarte bine oamenii și nu putea să nu vadă. Poate că glumise în legătură cu femeia din viața lui, dar curiozitatea îl făcu să verifice registrele.

La birourile companiei se păstra un registru în care fiecare angajat trebuia să anunțe schimbările importante. Curios, deschise registrul și scoase dosarul lui Tom. Da, era adus la zi. La rubrica "ruda cea mai apropiată" fusese trecută mama lui, dar acum apărea scris negru pe alb: "soție, Rose Marie Bradley".

Sub această însemnare era atașat un plic în care se afla testamentul. Uimit, Charlie descoperi că toate posesiunile materiale ale lui Tom Bradley urmau să rămână "iubitei mele soții și celor doi copii, Jessica Margaret și Tobias Thomas".

La naiba!

– E căsătorit! În plus, are și copii! explodă Charlie. Și eu l-am trimis în iadul acela! Nu știe care este politica noastră?

Într-adevăr, după zece ani de serviciu, pompierii se retrăgeau, cu excepția celor care nu aveau familie.

– Trebuie să lase pe altcineva să înfrunte riscurile. Ce crede că face?

Se întinse spre telefon, dar chiar în acea clipă începu să sune.

***

Tom era uimit. Totul mergea prea bine. Desigur, era o muncă dificilă, dar echipa pe care o coordona era capabilă și-i îndeplinea fiecare

ordin pe loc. În timp ce aștepta ultima explozie, își dădu seama că va pleca. Oricum ar fi fost înainte, acum nu mai avea nici un farmec. Nu mai aparținea acestei lumi infernale de flăcări. Dar acum, nu-și dorea decât să se întoarcă acasă.

Crezuse că are nevoie de asta, dar descoperise că se înșelase. Poate va continua să antreneze și să consilieze noii angajați, dar nu se va mai ocupa de incendii. Cu banii economisiți, ar putea chiar să cumpere ferma vecină, pe care s-o unească apoi cu cea a lui Rose...

– Gata, șefule?

– Da.

Tom aruncă o privire la ceas. Mai erau două minute până la declanșarea exploziei, și totul era pregătit. Când explozia zgudui pământul, toată echipa fu pe poziții. Imediat după, trebuia să reacționeze rapid, dar de data asta ceva îl avertiza. Un al șaselea simț...

– A mers! strigă Joanna, alergând spre mașină.

– Jo, nu, așteaptă!

Era prea târziu, deoarece tânăra pornise deja. Tom se întoarse să privească în jur, neliniștit. Toată zona fusese curățată de echipa lui și n-ar fi trebuit să apară nici o problemă, dar ceva îl avertiza. În dreapta puțului, sclipi la un moment dat ceva, de parcă razele soarelui s-ar fi reflectat în lentile. Își dădu imediat seama ce urma să se întâmple.

Sări în altă mașină, îndreptându-se cu toată viteza spre Joanna. Aproape reuși să ajungă înapoi...

***

– Doamnă Bradley?

Vocea necunoscută era tensionată. Rose își dădu imediat seama că e o veste neplăcută. Nu putea fi decât un singur lucru...

– Tom? Oh, Doamne, Tom!

– Trăiește, răspunse Charlie, străduindu-se să-și mențină calmul.

Rose răsuflă ușurată.

– Dar este rănit?

– Da.

– Ce s-a întâmplat?

– A fost un sabotaj, veni răspunsul. Au încercat să distrugă echipa, punând explozibil pe drumul spre puțuri.

– Și Tom... îngheță Rose. Era... oh, Doamne!

– Nu e chiar atât de rău pe cât pare, spuse Charlie repede, sperând că totul va fi bine. N-au fost decât doi răniți. Una dintre membrele echipei a plecat mai devreme, iar Tom a simțit că e ceva în neregulă și s-a dus după ea. Aproape a reușit s-o ducă la adăpost... Ea a scăpat cu câteva zgârieturi. Dar Tom...

– Spuneți-mi, ceru ea cu calm.

Era bine că nu era mort. Orice altceva poate fi rezolvat.

– A fost lovit de resturi, explică bărbatul și are o fractură craniană. E inconștient. Îmi pare rău, dar asta este tot ce pot spune. Doctorii nu știu mai multe.

– Unde este? Trebuie să-l văd... murmură Rose, prăbușindu-se pe canapea.

– Spuneți-mi unde sunteți și o mașină va veni într-o oră. Un avion vă va lua de la Sydney. O să vă ducem direct la el...

– Și gemenii... șopti ea, încercând să-și dea seama ce trebuie să facă. O să vin, desigur, dar trebuie să iau și gemenii.

– Chiar are gemeni?

– Eu... Da, chiar are.

– Foarte bine, îi luați și pe ei. O să mă ocup de aranjamente. Se pare că Tom al nostru are nevoie de familia lui...

Capitolul 11

– Joan?

– Da, draga mea?

Chiar dacă era trei noaptea, Joan Mitchell își dădea seama când ceva este în neregulă.

– Plec spre Mexic. Poți să ai grijă de câini cât sunt plecată? Sam a plecat în noaptea asta și te rog să-i spui ce s-a întâmplat.

– Dragă, trezește-te, auzi vocea femeii care încerca să-și trezească soțul. Bob, Rose a noastră are probleme!

Rose a noastră... Cât de diferite erau acum lucrurile, datorită lui Tom.

– E vorba despre Tom?

– E rănit, suspină Rose. Joan, trebuie să plec.

– Sigur, draga mea. Și gemenii?

– Vin cu mine, declară tânăra femeie cu fermitate. Are nevoie de sprijinul familiei.

Limuzina neagră pătrunse în curte aproape neauzită. Un bărbat se apropie și bătu la ușă.

– Doamna Bradley?

– Da.

Se îmbrăcase și adunase câteva haine, dar nu știa ce mai trebuie să ia. Dar bărbatul zâmbea blând.

– Sunt aici să vă ajut, spuse el. Un serviciu de bone din Statele Unite mi-a trimis prin fax o listă cu cele necesare.

Domnul Patterson s-a gândit că vă poate fi de folos. Să vedem dacă avem tot ce ne trebuie.

– Mulțumesc.

– Și dacă nu avem, nici o problemă. La aeroport ne așteaptă o bonă care va putea lua orice altceva vă trebuie și care vă va însoți în timpul zborului. Să adunăm totul.

Călătoria se desfășură rapid, în cele mai bune condiții. Rose se simțise tratată ca o regină, dar nimic din jurul ei nu contase. Nu se gândea decât la Tom, repetând în gând o rugăciune.

– Rose?

Bărbatul făcu un pas s-o întâmpine, după ce păși pe pământ mexican.

– Doamnă Bradley. Rose. Sunt Charlie Patterson, șeful lui Tom. N-a apărut nici o schimbare.

Rose respiră adânc. Era sigură că ar fi simțit dacă s-ar fi întâmplat ceva rău.

– Ce spun medicii? întrebă ea, sprijinindu-se de brațul lui.

– A avut loc o hemoragie în interiorul craniului, dar nu se știe mai mult. Am adus cei mai buni medici din lume și tot ce spun e că trebuie să așteptăm. Au făcut o operație ca să diminueze presiunea. Au făcut tot ce este posibil.

– Sunt sigură.

– Aceasta este soția mea, Maddie.

Femeia se apropie, cuprinzând-o imediat cu brațele.

– Oh, draga mea, a trebuit să vin cu Charlie. Tom al nostru... Și să ne întâlnim astfel! Nici măcar nu ne-a spus... Și are gemeni!

– Eu... nu sunt ai lui, clătină Rose din cap. Eram văduvă când ne-am întâlnit.

– Înțeleg, răspunse femeia. Dar te înșeli, draga mea. În testamentul lăsat la birou, Tom scria că lasă totul "iubitei mele soții și copiilor mei, Jessica și Tobias".

– Oh, Doamne!

Era prea mult pentru Rose, care izbucni în plâns.

Fu singura oară când plânse. După emoția și șocul veștii, ajunse la concluzia că trebuie să fie tare pentru el. Timp de trei zile, rămase aproape de el, dormind în aceeași cameră, stând aproape de el și ținându-i mâna și șoptind: "Tom, te rog... Doamne, te rog!"

Nu putea face altceva decât să aștepte. Și să aștepte...

Tom deschise ochii și descoperi că e înconjurat de câini. Mulți câini, iar din loc în loc copii. Clipi des, iar ochii începură să-l doară de la lumină.

Rose zări mișcarea. Era lângă el, cum fusese de trei zile, urmărindu-l cu atenție.

– Tom?

El deschise ochii din nou, iar tânăra femeie își lăsă capul pe pieptul lui, cu lacrimi în ochi.

– De ce sunt înconjurat de câini? murmură el.

– Sunt cățelușii tăi, zâmbi ea printre lacrimi. Copiii tăi. Nu-i recunoști?

Camera era tapetată cu postere mari, iar cățeii erau prinși în cele mai caraghioase ipostaze.

– Cât ai fost plecat, le-am dat nume: cel de acolo e Ferdinand, apoi Lester și Gerty, mai încolo Clyde și Billy. Sophie e acea cu ochi mari, iar cel care a căzut sub scară se numește Fatso.

– Fatso?

– Știu că nu e un nume foarte plăcut, dar n-am mai avut inspirație.

– Charlie, propuse bărbatul, cu o urmă de zâmbet. După cineva cunoscut...

Dacă avea nevoie de o dovadă că nu suferise nici o leziune cerebrală, atunci aceasta era cea mai potrivită. Ușurată, îi prinse mâna și izbucni în lacrimi.

– Vrea să-și vadă tatăl, șopti Maddie din ușă, purtând gemenii în brațe.

– Gemenii sunt și ei aici? zâmbi Tom, încântat. Credeam că sunt doar fotografiile lor.

Femeia se apropie, cu un zâmbet blând pe fața ridată.

– Doctorul spune doar două minute, dar eram sigură că vrei să-l vezi pe Toby. Nu e cel mai dulce băiat din lume? Dar tot nu-l pot face să zâmbească. Are aproape nouă săptămâni și Rose spune că n-a zâmbit nici măcar o dată.

Copilul era foarte aproape de fața lui. Tom privi în ochii aceia minunați, ochii lui Rose, iar băiețelul îl fixă și el cu privirea.

– Tobias Thomas Bradley, șopti bărbatul, luând pumnul mic în palmă.

Îi strânse mâna cu solemnitate și-i zâmbi.

Iar Toby îi răspunse cu primul lui zâmbet.

***

Era cea mai mare petrecere pe care o văzuse ținutul. Grămezi mari de fân fuseseră adunate în mijlocul grajdului, baloții formând scaune și mese pe care fusese așezată mâncarea cea mai gustoasă.

Peste tot pluteau baloane și luminițe, iar focurile de artificii luminau cerul. Erau mulți invitați, mulți copii și mulți câini. Desigur, foarte mulți câini. Nu sunt foarte multe case din lume în care poți găsi nouă ogari adulți.

– Cum putem hotărî pe care să-i vindem? întrebase Tom, iar Rose zâmbise larg.

– Nu știu, fermier Bradley, tu trebuie să decizi.

Discuția se încheiase în hohote de râs.

Râsul domnise în casa lor în ultimele douăsprezece luni. Râsul, bucuria, câinii și copiii– atât de multă fericire, încât ajungea și la vecini. Și nu numai.

În seara asta, ar fi fost bine să nu izbucnească nici un incendiu, deoarece luptătorii cu iadul erau ocupați: sărbătoreau botezul micuței Madeleine Rose Bradley, de două săptămâni, sora lui Jessie și a lui Toby.

Se născuse acasă, după un travaliu care durase exact douăzeci de minute. Fusese exact cum era obișnuit tatăl ei.

– E al zecelea copil al nostru, murmură Rose, strângându-și fiica în brațe. Oh, Tom, cum ar putea fi viața mai bună decât atât?

– Dar poate fi, dragostea mea. Îți promit.

Sfârșit